ਭਗਵਾਨ ਬਿਲਾਸ

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸ

ਸੁਖਨਲ ਸਾਰ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਵਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮੌਜਦਿਲ ਦਰਵੇਸ਼
ਨਿਰਪੱਖ ਲਿਖਯਤੇ ॥

—: ਦੋਹਿਰਾ :—

ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧ ਪੂਰਨ ਓਂਕਾਰ ਮਮ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਜਾਨਿਯੋ ਰੂਪ ਅਨੂਪ
ਓਅੰਕਾਰ ਉਰਧਾਰਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਾਂ
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਅਨਭਵ ਹੋ

† ਸ੍ਵੈਯਾ †

ਹੌਂ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੂੰ ਗੁਰ ਕੋ ਗੁਰ ਬਾਝ ਨ ਮਾਨਤ ਔਰਨ ਕੋ ॥
ਗੁਰ ਦਾਤਾ ਭਇਓ ਗ ਅੰਤਰ ਹੈ ਗੁਰਦਾਨ ਦੀਓ ਮਨ ਸੌਰਿਨਕੋ ॥
ਜਬ ਦੇਵਤ ਹੈ ਸਭ ਹੀ ਸੁਰ ਕੋ ਉਰ ਚਾਹਤ ਹੈ ਗੁਰ ਜੌਰਨ ਕੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜਹਿ ਪਾਵ ਧਰੇ ਗੁਰ ਸੀਸ ਨਮਾ ਤਹਿ ਠੌਰਨ ਕੋ ॥੧॥
ਅਨਦਿਨ ਪੂਜਤ ਹੌਂ ਗੁਰ ਕੋ ਗੁਰ ਪੂਜ ਸੇ ਪੂਜ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੋ ॥
ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਵਲੀ ਵਰਦਾਇਕ ਲਾਇਕ ਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕੋ ॥
ਵਾਰ ਹੀ ਵਾਰ ਨਮੋ ਗੁਰ ਕੋ ਗੁਰ ਜਾਨਣਹਾਰ ਹੈ ਭੇਵਨ ਕੋ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਹਿਧਿਆਨਧਰੋ ਤਹ ਗਿਆਨ ਵਿਗਆਨਕੇਲੇਵਨਕੋ ॥

ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਕਾਲ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਹੇਸ਼ ਗਣੇਸ਼ ਮੁਰਾਰੀ।
ਆਨ ਨਹੀਂ ਗੁਰ ਜੇਵਡ ਜਾਨਤ ਹੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਗੁਰੂ ਬਿਧ ਸਾਰੀ।
ਗੁਰਗਿਆਤਸੋਗਿਆਤਹੈਗਾਤਨਕੀਗੁਰ ਗਿਆਨ ਸੋਭਾਨਬ੍ਰਹਮਬਚਾਰੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤਰੇ ਭ ਤੇ ਸਿੰਧਨ ਭਾਰੀ।੩।
ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਜਬ ਤੇ ਤਬ ਤੇ ਮਹਿ ਮੌਜ ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਭਾਵੈ।
ਮਾਰਗ ਬੀਚ ਬੇਤਰਨੀ ਨਦੀ, ਉਹ ਤਰਨੀ ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਲ,ਲੋਕ ਸੁਣਾਵੈ।
ਯਾਦ ਕਹਾ ਜਬ ਵਾਂ ਦਿਨ ਕੋ ਨੈਨੀ ਨੀਰ ਅਜਾਰ ਅਸਾਰ ਹੀ ਜਾਵੈ।
ਖਾਵਨ ਸੋਵਨ ਭੂਲਿ ਗਿਓ ਹੁਣ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਰੈਣ ਬਿਹਾਵੈ।੪।
ਖਾਇ ਤ੍ਰਾਸ ਨਰਾਸ ਹੂਏ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਨ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਵੇਲੇ।
ਸਮਝ ਸਿਧਾਂਤ ਮਤਾਂਤ ਸਹੀ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਦੀਨੀ ਉਨ ਬੈਠ ਅਕੇਲੇ।
ਬੈਤ੍ਰਨੀ ਤਿਸੈ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਕੀ ਕਹੁ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਦੀ ਤਰ ਪਾਰ ਜੋ ਖੇਲੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਚਿੰਤ ਰਹੋ ਅਬ ਸੂਖਮ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ਸੁਵੇਲੇ।੫।
ਐਨ ਉਜਾਗਰ ਹੈ ਗੁਣ ਸਾਗਰ ਹੋਇ ਅਕਾਗਰ ਬਾਤ ਬਚਾਰੋ।
ਕੈਸਾ ਹੈ ਰੂਪੁ ਓਹੁ ਦੇਖ ਸਰੂਪ ਨਾ ਜੂਪ ਕੀ ਖੇਡ ਮੇਂ ਬਾਜੀ ਕੋ ਹਾਰੋ।
ਹੈ ਸੁਬੱਤਰ ਜੱਤਰ ਕੱਤਰ ਮਿਤਰ ਸੱਤਰ ਏਕਸ ਸਾਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਗ਼ਾਫਲ ਹੋ ਕਰ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਲ ਬਸਾਰੋ।੬।
ਜਾਂ ਗੁਨ ਕੋ ਗੁਨੀ ਖੋਜਤ ਹੈ ਨਿਤ ਸੇ ਗੁਨੁ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵ ਸੋਂ ਪਾਯੋ।
ਨਦਰੀਂ ਹੀ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰ ਭੇਦ ਔ ਭਰਮ ਚੁਕਾਯੋ।
ਜਾਂ ਪਦ ਕਾਰਨ ਕਸ਼ਟ ਹੈਂ ਪਾਵਤ ਸੋ ਗੁਰ ਨੇ ਪਦੁ ਸਹਜ ਲਖਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਮੋ ਗੁਰ ਕੋ ਜਿਨ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਹੈ ਪਰਸਾਯੋ।੭।
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਿਲ ਬਿਗਸ ਰਹੇ ਰਿਦ ਕਮਲ ਖਿੜੇ ਜੈਸੇ ਭਾਨ ਉਦੇ।
ਮਨੋਰਾਜ ਨਿਲਾਜ ਦਾ ਪਾਜ ਗਿਓ ਜਬ ਤਾਂਜ ਲਓ ਹੂਈ ਸਾਨ ਉਦੇ।
ਪ੍ਰੇਮ ਪਦ ਅਟਲ ਸਮਾਜ ਲਹਿਓ ਭਏ ਗਾਜ ਅਵਾਜ ਗਿਆਨ ਉਦੇ।
ਨਿਜ ਨੰਦਕੇ ਰਾਜ ਖਰਾਜ ਨਹੀਂ ਇਉਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਗਜਾਨ ਉਦੇ।੮।

ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਜਹ ਏਕ ਜਗਾ ਤਹਾਂ ਕਾਮਲ ਪੀਰ ਪਵਾ ਦਈ ਝਾਕੀ।
ਹੈ ਉਨਮਤ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਤਹ ਸਮਝ ਸਹੀ ਇਹ ਠਾਹਰ ਆਕੀ।
ਛੋਡ ਸ਼ਤਾਬ ਇਹ ਦਿਲ ਮੁਕਾਮ ਕਹੇ ਗੁਰ ਹੈ ਅਜੇ ਮੰਜ਼ਲ ਬਾਕੀ।
ਊਪਰ ਜਾ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੋ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਓਹ ਤੋੜ ਕੇ ਤਾਕੀ ।੯।
ਜਹ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਕੋਊ ਦੂਸਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਜਾਪ ਮਕਾਨੇ।
ਜਹ ਨਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਤਹ ਸੰਧ ਅਸੰਧ ਕਹੁ ਕੌਣ ਬਖਾਨੇ।
ਰੂਪ ਨਾ ਰੇਖ ਨਹੀ ਜਹ ਭੇਖ ਤਹ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਕਹੁ ਕੌਣ ਵਖਾਨੇ।
ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਜਹਨਾਸਭਏ ਤਹਦਾਸਭਗਵਾਨਕਹੁਕਰਮਕੀਮਾਣੇ੧੦।
ਜਹ ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਹੀਂ ਪੁੰਨਪਾਪਤਹਬਰਸਰਾਪ ਕਾ ਕਿਉਂਅਭਮਾਨੀ।
ਜਹ ਧੂਪ ਨਾ ਛਾਂਮ ਨਾ ਕਾਮਹੈ ਖਾਮ ਤਹ ਚਾਮ ਐਦਾਮ ਕੋਕੌਣ ਕਹਾਨੀ।
ਜਹ ਏਕ ਅਗਾਧ ਨਾ ਆਧ ਬਿਆਧ ਉਪਾਧ ਅਸਾਧ ਤਹ ਕੌਣ ਪ੍ਰਾਨੀ।
ਅਮਰ ਅਜਰ ਨਹੀਂ ਜਹ ਜਰ ਤਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਕਾ ਨਹੀਂ ਫਾਨੀ੧੧
ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਹ ਮਾਨਸ ਊਪਰ ਸੋ ਨਹੀਂ ਬਾਹਰ ਢੂੰਡਣ ਜਾਏ।
ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਿਚਾਰ ਲੀਓ ਜਬ ਨਾਬਣ ਕੰਦ੍ਰ ਅੰਦ੍ਰ ਧਾਏ।
ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜ ਨਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਘੰਟ ਬਜਾਏ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨਪਦਾਰਥਨਿਰਮਲਜੋਤਆਬੀਚਜਗਾਏ।੧੨।
ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਲੀਓ ਜਬ ਹੈ ਤਬ ਦੇਸ ਦਿਸਾਨ ਨਾਂ ਢੂੰਡਣ ਜਾਏ।
ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨਾ ਨੇਮ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਪੂਜ ਪਖਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ।
ਝੂਲਾ ਝੁਲਾਇ ਨਾ ਠਾਂਡ ਭਇਓ ਹਠ ਕਰਮ ਕੀਏ ਨਹੀਂ ਕਰਮ ਕਮਾਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਨਾ ਊਰਨ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋਤਜਗਾਏ।੧੩।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਮਾਨਸ ਤੇ ਜਗ ਮੇਂ ਜਿਨੀ ਕਰਮ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਆਕ੍ਰਿਤ ਕਮਾਏ।
ਸਫਲ ਸਰੀਰ ਭਇਓ ਤਿਨਕਾ ਜਿਨੀ ਏਕ ਅਦ੍ਵੈ ਪਦ ਚਿਤ ਦ੍ਰਿੜਾਏ।
ਆਤਮ ਰਸ ਲੀਓ ਤਿਨ ਨੇ ਜਿਨੀ ਅੰਤਰ ਬਿਰਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਏ।
ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਜਗੀ ਘਟ ਭੀਤਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਦਰਸਨ ਪਾਏ੧੪

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਓਹ ਸਫਲ ਭਏ ਜੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪਕੇ ਖੋਜ ਮੇਂ ਆਏ।
ਭੈਰੋਂ ਭੂਤ ਮਸਾਣ ਮਨਾਵਤ ਨਾਂ ਗੁਗਾ ਗੋਰ ਮੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਥਾਨ ਮਨਾਏ।
ਢਾਈਆ ਚੁਰਾਈਆ ਨ ਚੀਤ ਧਰੇਂ ਨਹੀਂ ਸਾਢ ਸਤੀ ਗ੍ਰਹ ਪੂਜ ਕਰਾਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਇਉਂ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਹੈ ਖੂਬ ਜਗਾਏ।੧੫
ਆਪਣੇ ਆਪਿ ਕੋ ਸੋਧ ਰਹੇ ਜਬ ਬੋਧ ਬਰਾਗ ਦਮਾਗ ਮੇਂ ਆਏ।
ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਮਗਨ ਭਏ ਭਇਆ ਗਗਨ ਗਜ਼ਾਨ ਨਾ ਸਗਨ ਮਨਾਏ।
ਲਿਵ ਲੀਨ ਹੋ ਬੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਸੁਣੇ ਰਹੇ ਭੀਨ ਭਿਆਨਕ ਭਰਮ ਚੁਕਾਏ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਪਛਾਨਤੋਂਨਿਰਮਲ ਜੋਤਹੈਜਗਮਗਪਾਏ੧੬
ਏਕ ਅਰਾਧ ਲੈ ਖਾਲਕ ਬਾਲਕ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋਈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ।
ਨਹੀਂ ਕਰ ਆਲਕ ਹੈ ਸਭ ਪਾਲਕ ਤਾਲਕ ਹੈ ਜਹ ਕੁਲ ਬਿਹਾਰੋ।
ਹੈ ਸਭ ਪੂਰਨ ਨਾ ਕਹੀਂ ਊਰਨ ਚੂਰਨ ਕੀਜੀਏ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਕਹੇ ਅਬ ਜਾਨਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਜਾਨ ਸੰਭਾਰੋ।੧੭।
ਜੇ ਗਤ ਚਾਹਤ ਹੈ ਮਨਮੂਰਖ ਤਉ ਨਿਰਬਾਣ ਕੀ ਬਾਣ ਕੋ ਪਾਂਯੋ।
ਸ਼ੀਘਰ ਕਾਜ ਸਵਾਰ ਲੇਹੁ ਤੁਮ ਸੁਰਤ ਔ ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਪਾਯੋ।
ਨਾਮ ਜਿਸੇ ਪੁਰ ਬੇਗਮ ਸੈਹਰ ਸੈਲ ਕਰੋ ਤਾਹਿ ਕਦਮ ਟਕਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਖੋਜ ਲਵੇ ਫਿਰ ਮਹਲ ਖਮੋਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਯੋ।੧੮
ਯਮ ਨੇਮ ਤੇ ਆਸਣ ਔ ਪ੍ਰਿਤਹਾਰ ਤੇ ਸਮਦਮ ਧਿਆਨ ਔ ਜੋਗ ਕਮਾਯੋ
ਏਹ ਅਠ ਅੰਗ ਹੀ ਜੋਗ ਕੇ ਸਾਧਕ ਸਾਧ ਜੋਗੀਸਰ ਨਾਮ ਕਹਾਯੋ
ਸੁਰਤ ਔ ਨਿਰਤ ਕੀ ਖੇਡ ਰਚਾ ਕਰ ਬੇਨ ਅਨਾਹਦ ਕਿੰਗ ਬਜਾਯੋ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਇਹ ਸੁੰਨ ਕੇ ਮੈਹਲ ਗੈਬਕਾ ਚਾਨਣ ਅਜਬ ਹੀਪਾਯੋ੧੯
ਦੂਧ ਬਿਖੈ ਜੈਸੇ ਘ੍ਰਿਤ ਰਿਹਾ ਰਚ ਬੀਚ ਅਨਾਤਮ ਆਤਮ ਤੈਸੇ।
ਬਾਝ ਬਲੋਬਨ ਹੈ ਰਹ ਜਾਵਤ ਹੇਤ ਸਰੂਪ ਨਾਂ ਸਾਬਤ ਐਸੇ।
ਗਿਆਨ ਮਧਾਨ ਫਿਰੇ ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤਨ ਨਾਮ ਕਰੇ ਜਬ ਭੈਸੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਆਖੰਡ ਅਨੰਦ ਤਾਂ ਕੈਸੇ।੨੦

ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਹੈ ਸਹੀ ਆਤਮ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹਿ ਨਹੈ ਅਬਨਾਸੀ।
ਅਦ੍ਰਿਸ ਅਨਾਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਮਨ ਦ੍ਰਿਸ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸਭ ਨਾਸੀ।
ਅਸ਼ਟ ਦਸ਼ਾ ਖਟ ਚਾਰ ਪੁਕਾਰਤ ਨਾਮ ਔ ਰੂਪ ਹੈ ਕਾਲ ਗਰਾਸੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਤਮ ਕੋ ਤਜ ਆਤਮ ਲੀਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਾਸੀ।੨੧
ਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਇ ਇਕੱਤ੍ਰ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ।
ਸਤਗੁਰ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਹਥ ਆਵਤ ਮਿਲ ਕਰ ਉਨਹਨ ਕਾਜ ਸਵਾਰੀ।
ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਕੁੰਜੀ ਕੋ ਲੈਕਰ ਬਾਲਕ ਤੌ ਗੜ ਕਾਂਇਆਂ ਕੇ ਕੁਲਫ ਉਤਾਰੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਖੁਲੇਂ ਖਟ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾ ਗਗਨੰਤ੍ਰ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧਾਰੀ।੨੨।
ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਕੋਪਦ ਸੇ ਉਠ ਤੁਰੀਆਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਜਾਇ ਸਮਾਯੋ
ਨੌ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋ ਰੋਕ ਕੇ ਸਾਦਕ ਦਸਵੇਂ ਹੋ ਕਾਮਲ ਕਦਮ ਟਕਾਯੋ।
ਛੋਡਿਕੇ ਸੰਗ ਸਮੂਹਨ ਕਾਫਿਰ ਹੋਇ ਨਿਹੰਗ ਨ ਅੰਗ ਹਟਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਸਹੀ ਅਬ ਗੈਬਲਗੈਬ ਹੋ ਗੈਬ ਕੋ ਪਾਯੋ।੨੩
ਫੂਲ ਕੀ ਗੰਧ ਸਮਾਨ ਸਰੀਰ ਮੇ ਨੂਰ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਸਭ ਅੰਦਰ।
ਘਟਿ ਪਟਿ ਔ ਤਟ ਤੀਰਥ ਜਲ ਥਲ ਹੈ ਇਕ ਆਤਮ ਜੰਗਲ ਮੰਦਰ।
ਸਾਖਾਛੋਡਿਕੇਸਾਖੀਦੀਸਾਰਿਲਹੋਇਉਂਗੋਸ਼ਾਗਹੋਮੁੜਕਾਇਆਕੀ ਕੰਦਰ
ਸੂਖਮ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਲਹੈ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਬੁਧ ਬਿਘੰਬਰ।੨੪।
ਸੰਤ ਜਣਾਵਤ ਸਾਚੁ ਤੁਝੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤ ਹੈਂ ਮਨ ਮੂਰਖ ਜੀਆ।
ਨਿਤਾ ਪਰਤ ਹੀ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਂ ਤੇਰੇ ਹੈ ਘਟ ਅੰਤਰ ਪੂਰਨ ਪੀਆ।
ਸਿਖਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਗਹੀ ਗੁਵਾਰ ਤੈਂ ਹੈ ਉਨਮਾਦ ਤੁਝੇ ਕੋਈ ਬੀਆ।
ਨਾ ਦਰਿਆਫਤ ਕੁਝ ਸਨਾਖਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਨਿਸਚਾਹੈਂਟੀਆ੨੫
ਪਾਨੀ ਪੈ ਬੂਰ ਜਿਉ ਖਾਈ ਬਿਖੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੂਦ ਪਿਆ ਬਿਚ ਜਾਣ ਅੰਗੂਰੀ
ਗੋਤੇ ਖਾਇ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕਸ਼ਟ ਲਹੇ ਤਬ ਸਮਝੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਜਬ ਪੂਰੀ
ਭੋਗ ਰ੍ਹੈ ਸਰਮਣੀ ਪਛਾਣ ਲਹੇਂ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਏਹ ਕਸ਼ਟ ਕਰੂਰੀ
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਰੇ ਜਬ ਮਰਮ ਲਹੇ ਪਹਲੇ ਤਿਸ ਜਰੂਰੀ੨੬

ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮਾਰਗ ਚਲ ਸਕੇ ਕਿਉਂ ਜਾਵਨ ਪੰਜ ਨਾ ਦੇ ਬਟਵਾਰੇ।
ਪਾਇਆ ਅੰਧੇਰ ਬਗੈਰ ਅੰਧੇਰ ਇਹ ਹੈਨ ਦੁਲੇਰ ਲੁਟੇਰ ਕਰਾਰੇ।
ਕਾਫਲਾ ਪਾਇ ਲੀਆ ਜਬ ਸੰਤਨ ਸੰਗ ਹੋ ਤਿਨਹ ਨ ਪੰਧ ਪਧਾਰੇ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਇਉਂਸਹੀ ਸਲਾਮਤਪੌਹੁਚ ਗਏ ਜਾਇਪਹੁਚਨਹਾਰੇ੨੭
ਜਾਂ ਤਨ ਪੈ ਕਰ ਗਰਬ ਰਹੇ ਹਮ ਤਾਂ ਤਨ ਬੀਚ ਹੈ ਕੌਣ ਬਡਾਈ।
ਹਾਡ ਤੇ ਮਾਸ ਔ ਨਾੜੀ ਕੋ ਪਿੰਜਰ ਪੰਖੀ ਹੂਆ ਬਿਚ ਦਾਖਲ ਆਈ।
ਅਰਬਾ ਇਨਾਸਰ ਮੇਲ ਭਇਆ ਜਬ ਆਤਮ ਮਧ ਭਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਨਾ ਮਾਣ ਕਰੋ ਥਿਰ ਰਹਣਾਨਹੀਂਕਲਬੂਤਇਹਭਾਈ੨੮
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬਣੀ ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਹੈ।
ਦੇਹ ਹਡ ਮਾਸ ਕੀ ਹੈ ਮਲਬੂਤ੍ਰ ਕੋ ਨਵ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸੁਚ ਨਾ ਦੀ ਹੈ।
ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵਤ ਸੁੰਦਰ ਜਾਣ ਕਹ ਕਾਰਨ ਲੀ ਹੈ।
ਬਾਤ ਜਥਾਰਥ ਹੈ ਪਰਮਾਰਥ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਜੀ ਹੈ।੨੯
ਔਧ ਘਟੇ ਨ ਰ ਰੋਜ ਬਰੋਜ ਹੀ ਚੋਜ ਕਰੇਂ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕੈਸੇ।
ਸੁਫਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਬਿਖੇ ਪੜ੍ਹ ਮੂਰਖ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਬਾਂਛਤ ਹੈਂ ਅਬ ਐਸੇ।
ਸੁਪ ਕੇ ਮੂਹ ਬਿਖੇ ਪਿਆ ਦਾਦਰ ਮੱਛਰ ਖਾਣ ਕੋ ਚਾਹਤ ਜੈਸੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਏਹ ਅਜਬਹੀ ਐਹਮਕ ਜਾਣਕੇ ਸਤ ਜੋ ਸੰਚਤ ਪੈਸੇ੩੦
ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਸਿਮਰਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬਿਸੇ ਬਿਸ ਮਰਣ ਕੀਜੀਏ ਭਾਈ।
ਬਿਸੇ ਬਿਸਮਰਣ ਬੋਧ ਹੋ ਜਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਸਮਰਣ ਸਾਰ ਗੁਵਾਈ।
ਸਿਮਰਣ ਸਰੂਪ ਅਨੰਦ ਅਤੀ ਕਰ ਬਿਸੇ ਬਿਸਮਰਣਿ ਕਲਹ ਅਧਕਾਈ
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਗਜ਼ਾਨਲਹੋ ਜਹਨਾਹਿ ਸਿਮ੍ਰਣ ਬਿਸਮ੍ਰਣ ਕਾਈ੩੧
ਪਾਇ ਅਟਲ ਅਚੱਲ ਸੋਊ ਜੋਊ ਦੇਸ਼ ਅਛਲ ਅਮਲ ਅਨੂਪਾ।
ਆਪਨਾ ਆਪ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਤਾਪ ਨਾ ਜਾਪ ਅਜਾਪ ਹੈ ਭੂਪਨ ਭੂਪਾ।
ਐਨ ਅਪਾਰ ਨਾ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਨ ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਹੈ ਸਾਰ ਸਰੂਪਾ।
ਅਦ੍ਵੈ ਅਭੈਸ੍ਵੈ ਸੋਇ ਸੰਮਕ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ।੩੨।

ਐਸੋ ਦੇਸ ਲਹਿਓ ਮਿਲ ਸੰਤਨ ਕੋ ਜਹ ਜਗ ਅਜੱਗ ਹੈ ਜਗਮਗ ਸਾਰਾ।
ਹਿਜਰ ਕੇ ਬਾਬ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀ ਨਹੀਂ ਖਵਾਬ ਅਜਾਬ ਨਾ ਬੈਨ ਬਕਾਰਾ।
ਮਲਕਲਮੌਤ ਕਾਰੀਮ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਔ ਹਮ ਨ ਹਮ ਪਸਾਰਾ।
ਹਕ ਰਫੀਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਇਹੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੁ ਜਲਵਾ ਨਿਆਰਾ੩੩
ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਆਪ ਇਹ ਲਾਸ਼ ਕਹੋ ਕਰ ਆਸ਼ਕ ਕਹੁ ਖੁਦ ਨੂਰੀ।
ਮਾਲੋ ਹੇ ਮਾਲ ਲਖੇ ਖੁਦ ਹਾਲ ਅਨਲਹਕ ਕਹੁ ਹੈ ਕਾਦੇ ਮਨਸੂਰੀ।
ਬਾਤ ਹੈ ਔਰੁ ਕਰੋ ਕੁਝ ਗੌਰ ਫਿਰ ਔਰਨ ਕੇ ਤੌਰ ਨਾ ਭਖ ਗਰੂਰੀ।
ਕਰ ਈਮਾਨ ਇਹ ਦੇਖਲੇ ਜਾਨਹੈ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਜੋਜਲਵਾ ਜਰੂਰੀ੩੪
ਸਦਾ ਸਚਦਾ ਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਪ੍ਰੀਪੂਰਨ ਆਤਮ ਏਕ ਪਛਾਨੋ।
ਸਮਸਟੀ ਬਿਅਸਟੀ ਕਾ ਭੇਦ ਲਖੇ ਨਹੀਂ ਬੂੰਦ ਸਰੋਵਰ ਭਰਮ ਕੇ ਮਾਨੋ
ਸੁਵੱਗ ਅਲਪੱਗ ਉਡਾਇ ਦੋਊ ਤਤ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਖਾਨੋ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾਘਨ ਹੈ ਸੋਊ ਸਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੋ।੩੫।
ਗੋਸਪੰਦ ਔ ਗੁਰਗਤੇਗੁਰਬਾਐਮੁਰਗਮੇ ਮੌਜ ਦਿਲਾਦਿਲਮਾਲਕਏਕਾ।
ਗੋਰਖਰਾਗ ਜਗਾਓ ਜੁਗੋ ਨਨ ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਨਏ ਕਹੀ ਟੇਕਾ।
ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਗੋਮਤੀ ਗੋਕਲ ਗਇਆ ਗੁਫਾ ਗੰਗ ਗਹੇ ਬਬੇਕਾ।
ਘਟਾਮਟਾ ਅਕਾਸ਼ ਸਭੀ ਮਹਾਂਕਾਸਮੇ ਦਾਸਭਗਵਾਨਹੈ ਏਕ ਅਨੇਕਾ।੩੬
ਓਂਕਾਰ ਅਕਾਰ ਉਕਾਰ ਮਕਾਰ ਅਰਧਬਿੰਧੂ ਬਿਆਪਕ ਏਕ ਅਨੂਪਾ।
ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਐਸੋ ਹੈ ਪ੍ਰੀਪੂਰਨ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ।
ਸੁਬ ਕਾਲ ਹੈ ਸੁਬਸਥਾਨਨ ਮੇਂ ਸੋਊ ਹੈ ਇਕ ਰਸ ਸਮੂਹ ਮਮ ਰੂਪਾ!
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਛਾਨ ਤਿਮੇ ਇਕ ਹੈ ਸਰਬੱਗ ਜੋ ਭੂਪਨ ਭੂਪਾ।੩੭
ਮਲ ਬਿਖੇਪ ਆਵਰਨ ਏਹ ਤੀਨ ਪ੍ਰਤ ਬੰਧ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੇਂ ਜਾਨੋ।
ਮਲ ਨਵਿਰਤ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਿਖੇਪ ਨਵਿਰਤ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਮਾਨੋ।
ਆਵਰਨ ਨਿਵਿਰਤ ਗਿਆਨ ਭਇਆਂ ਸਹੀ ਹੋਇ ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਸਾਚਸਿਆਨੋ
ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਮੇਂ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭੇਦ ਪਛਾਨੋ।੩੮

ਮਿਥਆ ਸੰਸਾਰਜੋ ਸੱਤ ਹੈ ਭਾਸਤ ਤਾਹਿ ਨਵਿਰਤੀ ਕੋ ਸਾਧਨ ਚਾਰੇ।
ਸਰਵਣ ਮੰਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਸੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੈ ਕਾਰ ਸਰੂਪ ਪਿਆਰੇ।
ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੋ ਾਣ ਲੀਆ ਜਬ ਤਿਆਗ ਗ੍ਰੈਹਣ ਹੈ ਇਕ ਸਾਰੇ।
ਸਿਧ ਬਿਵਸਥਾ ਮੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਦਾਸਭਗਵਾਨਹੈਬਰਨਨਿਆਰੇ੩੯
ਮਾਲਕ ਮੌਜ ਮਹੱਬਤ ਹੈ ਜੋਤੂੰ ਹੈ ਸੂਬਤਰ ਮਮ ਸਰੂਪਾ।
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਏਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਭ ਮੇਰੀ ਹੀ ਊਪਾ।
ਹਰ ਹਰ ਹਾਲ ਮੇਂ ਹਕ ਜਮਾਲ ਹੈ ਖਾਸ ਖਿਆਲ ਮੇਂ ਰੂਪ ਅਰੂਪਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਇਹੁਰਮਜ਼ਪਛਾਨਬਿਵਸਥਾਬਿਗਿਆਨਹੈਭੂਪਨਭੂਪਾ੪੦
ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਦੇਓਂ ਤੁਝੇ ਕੀ ਉਪਮਾ ਨਹੀਂ ਤੋ ਬਿਨ ਦੂਸਰ ਔਰ ਕੋ ਥੀਆ
ਬਿਓ ਮਸਮੀਰ ਔਨਾਰ ਹੈ ਅੰਭ ਗੀਧ ਪੰਰਨ ਮੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤਨ ਬੀਆ
ਸਬਜ਼ੀ ਸੁਫੈਦੀ ਔ ਸੁਰਖੀ ਸਿਆਹੀਹੈ ਜਰਦੀ ਕੇ ਬੀਚ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ਜੀਆ
ਤੇਰੇਹੀਆਸਰੇ ਦਮਕਾਂ ਅਨੇਕਹੈਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਸਿਧਾਂਤਇਹੁਲੀਆ੪੧
ਆਬ ਤੇ ਬਾਦ ਔ ਆਤਸ਼ ਖਾਕ ਅਕਾਸ ਮਿਲੇ ਬਿਚ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੀਰੀ
੍ਰਾਨ ਉਪਾਨ ਬਿਆਨ ਉਦਾਨ ਸਮਾਨ ਹੂਈ ਪੰਜ ਪੌਣ ਕੀ ਧੀਰੀ।
ਆਪਸ ਬੀਚ ਬਜੋਗ ਹੂਆ ਜਬ ਖੁ ਗਈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਜੰਜੀਰੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਖੰਡ ਹੈ ਆਤਮ ਰੰਚ ਕੁਮਾਨੁ ਨਹੀਂ ਦਿਲਗੀਰੀ।੪੨
ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਜਾਲ ਗੋਪਾਲ ਇਹ ਹਰ ਹਰ ਹਾਲ ਸੰਭਾਲ ਫਕੀਰਾ।
ਹੈ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨਿਤਨਾਨਿਤ ਇਹੁ ਆਤਮ ਬਿਤ ਲੈ ਪਾਇ ਜਖੀਰਾ।
ਸਚ ਅਨੰਦ ਇਹ ਹੈ ਨਿਰਦ੍ਵੰਦ ਨਹੀਂ ਜਹ ਦੂੰਦਨਾ ਅਟਕ ਜੰਜੀਰਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਵਸਥਾਬਿਗਯਾਨਨਾਗਯਾਨਅਗਯਾਨਨਹੀਂਗੁਰਪੀਰਾ।
ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਦੋਊ ਮਾਰਗ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਅਤੀਤ ਅਲਾਯੇ।
ਧਰਮ ਇਨਾ ਬਖੋ ਬਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਨਵਿਰਤ ਕਾ ਭੇਦ ਲਖਾਯੇ।
ਜਿਸ ਮਾਹਿ ਸ਼ਾਮਲ ਤਿਕ ਕੇ ਹੀ ਆਮਲ ਹੋਕਰ ਕਾਮਲ ਖੂਬ ਕਮਾਯੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਛਾਨ ਕੇ ਆਪ ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਹਾਯੇ।੪੪

ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਕਿਉਂ ਫੂਲ ਰਿਹੋਂ ਏਹੁ ਬਣਿਆਂ ਨਦਾਨ ਹੈ ਕਾਲ ਚਬੀਣਾ
ਜਿਸ ਜੁਆਨੀਕਾ ਮਾਣ ਕਰੇਂ ਸਠ ਭੀਤਰ ਆਜ ਕਿ ਕਾਲ ਕੇ ਖੀਣਾ।
ਚਾਮਤਕਾਰ ਜਿਉਂ ਦਾਮਨ ਕਾ ਤਿਉਂ ਹੋਵਣਹਾਰ ਸਰੀਰ ਹੈ ਲੀਣਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਖਾਕ ਸਭੀ ਅਜੇ ਮੂਰਖ ਦੇਖ ਨਾ ਠੀਕ ਪਤੀਣਾ।੪੫
ਕਾਲ ਕਲਵਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪੇਖਤ ਖੜਕਤ ਖੜਕਤ ਬੀਰ ਨਾਂ ਜਾਵਤ ਪੇਸੇ।
ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਜੁਆਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਸਾਂਨ ਗਵਾਵਤ ਕਾਰ ਹਮੇਸੇ।
ਹੋਇ ਭਿਆਨਕ ਆਣ ਅਚਾਨਕ ਦੇਤ ਦਖਾਲੀ ਜਾਂ ਹੋਤ ਅੰਦੇਸੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਸ ਜਾਵਤ ਪਾਸ ਤਮਾਮ ਰਹ ਜਾਵਤ ਖੇਸੇ।੪੬
ਆਲਿ ਲਾਦਿ ਸਭੀ ਬ੍ਰਬਾਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਯਾਦ ਇਹ ਖਾਨ ਕਲੇਸਾ
ਔਰਤ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣ ਨਾ ਪੂਛ ਸੰਦੇਸਾ।
ਬਾਪ ਬਰਾਦਰ ਹੈ ਜੋਈ ਮਾਦਰ ਡੋਬਣ ਹਾਰ ਇਹ ਪੂਰ ਕੁਦੇਸਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਲੋ ਅਬ ਸੰਭਲ ਸੇਸ ਸਿਆਣ ਕਰੋ ਪ੍ਰਵੇਸਾ।੪੭
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹਿ ਹੰਕਾਰ ਏਹ ਪ੍ਰਬਲ ਪੰਜ ਹੀ ਛਾਇਓ।
ਜੋ ਜਬ ਆਵਤ ਹੁਕਮ ਚਲਾਵਤ ਈਨ ਮਨਾਵਤ ਹੈ ਅਧਕਾਇਓ।
ਜੋ ਇਨ ਤਾਲਬ ਤਿਨ ਪਰ ਗਾਲਬ ਨਹਿ ਮੁਤਾਲਬ ਤਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਜਾਦ ਰਹੋ ਦਿਲ ਸ਼ਾਦ ਕੁਸ਼ਾਦ ਅਨਾਦਸਮਾਇਓ੪੮
ਕਾਮ ਕਮਾਨ ਕੇ ਤੀਰ ਹੈਂ ਤੀਛਨ ਕਾਮ ਕਰੀੜ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾ ਜਾਯੋ।
ਦੀਨ ਹੂਆ ਗਜ ਅੰਕਸ ਖਾਵਤ ਪਾਵਤ ਕਸ਼ਟ ਜੋ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯੋ।
ਸਹੰਸ ਭਗਾ ਹੋਈ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜਬ ਗੋਤਮ ਕੇ ਬਿਭਚਾਰ ਕਮਾਯੋ।
ਕਾਮ ਕੇ ਬਾਣ ਲਗੇ ਭਸ ਮੰਦ੍ਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਮੁੜ ਆਯੋ॥੪੯॥
ਹੈ ਮੰਦ ਰੀਤ ਕਰੋਧ ਕੀ ਬਾਲਕ ਏਸ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾ ਆਯੋ।
ਕਾਲੀ ਕਰੋਧ ਕੀ ਉਜ ਬਹੈ ਤਬ ਸਾਵਲ ਰੂਪ ਸੇ ਨਕ ਛਿਦਾਯੋ।
ਨਖਹ ਬਿਦਾਰ ਹੂਆ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਹੈ ਜਬ ਕਰੋਧ ਕੀ ਤੇਗ ਉਠਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਰੋਧ ਕੀਓ ਜਿਨ ਆਖਰ ਬਾਰ ਸੋ ਹੈ ਪਛਤਾਯੋ।੫੦।

ਲੈਹਰ ਲੋਭ ਕੀ ਕੈਹਰ ਹੈ ਨਰ ਜੈਹਰ ਜਾਣ ਨਾ ਚਿਤ ਲੁਭਾਯੋ।
ਜੋਊ ਪਿਆ ਬਿਚ ਲੋਭ ਕੇ ਬੈਹਰ ਗਰਕ ਹੂਆ ਨਹੀਂ ਬਾਹਿਰ ਆਯੋ।
ਕਾਰੂ ਪਰੀਤ ਕਰੀ ਜਬ ਲਾਲਚ ਧਰਨੀ ਕੇ ਬੀਚ ਉਹ ਕੈਸ ਗਡਾਯੋ।
ਉਡਣ ਹਾਰ ਜਨਾਵਰ ਕੋ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਲੋਭ ਪਸਾਯੋ। ੫੧।
ਮੋਹ ਕਾ ਜਾਲ ਅਤੀ ਦੁਖਦਾਇਕ ਲਾਇਕ ਹੋ ਨਹੀਂ ਨੇਹੁ ਲਗਾਯੋ।
ਮੋਹਿ ਬਰਾਨ ਕੀਓ ਨੰਦ ਮੈਹਰ ਕਾਹਨੁ ਨਹੀਂ ਜਬ ਲੋਟ ਕੇ ਆਯੋ।
ਦਸਰਥ ਪਰਾਣ ਤਜੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਲਛਮਣ ਰਾਮ ਜਾਂ ਬਨ ਸਧਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸੀਆ ਛਲੀ ਰਾਵਣ ਰਾਮ ਸਰੀਖੇ ਭੀ ਮੋਹਿ ਰੁਆਯੋ ਪ੨
ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ਹੰਕਾਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਬੀਚ ਅੰਧੇਰੀ ਕੇ ਨਾ ਉਰਝਾਇਓ।
ਕੰਸ ਹੰਕਾਰ ਭਈ ਦਸਾ ਕੈਸੀਕੁ ਸ਼ਿਆਮ ਜਬੇ ਧਰ ਪੈ ਪਟਕਾਯੋ।
ਅਹੰਕਾਰ ਕੀਓ ਦਰਜੋਧਨ ਨੇ ਜਬ ਕੈਰਬ ਕੁਲ ਤਬੀ ਘਬਰਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਤੁਖਮਰਿਹੇਫਿਰ ਆਪ ਕੋ ਆਪਹੀ ਆਪਬੰਧਾਯੋ ਪ੩
ਇਹ ਕਰਤੂਤ ਹੈ ਪੰਚਨ ਕੀ ਜੋਈ ਪੀਛੇ ਮੁਸਨਫ ਆਖ ਸੁਨਾਯੋ।
ਗੁਣ ਦੋਖ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਇਨਹਨ ਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕਹੀ ਨਿਰਲੇਪ ਹਹਾਯੋ।
ਮਰਕਟ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਬਣ ਮੂਰਖ ਲੰਪਟ ਹੋ ਕਰ ਜਨਮ ਗਵਾਯੋ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਫੜੋ ਅਬ ਇਸਬਿਤ ਜਾਣ ਸਰੂਪ ਬਿਲੰਬ ਨਾ ਲਾਯੋਪ੪
ਸਾਂਝ ਸਵੇਰ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ਖਿਨ ਨਾਮ ਜਪੋ ਨਰ ਬੰਨਕੇ ਪਰੀਆ।
ਸਾਸ ਹੀ ਸਾਸ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ਮਨ ਐਸੀ ਮਿਲੇ ਨਹੀਂ ਬਹੁੜ ਬਰੀਆ।
ਜਾਗ ਅਭਾਗ ਇਹ ਨਿਹਫਲ ਜਾਵਤ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਸਜਰੀਆ
ਦਾਸਭਗਵਾਨਨਾਜੋਬਨਆਵਤਤਉਭਜਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ਹੀਘਰੀਆ।ਪਪ।
ਹਸਤੀ ਤੇ ਚੀਟੀ ਔ ਤ੍ਰਿਣ ਲੌ ਆਦਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਪਰਫੁਲਤ ਏਕੋ।
ਬਰਨ ਨਾ ਚੇਹਨ ਹੈ ਪਿਰ ਪੂਰਨ ਸਾਰ ਸਿਵਾਨਣ ਸੇ ਨਰ ਨੇਕੋ।
ਧੁਨ ਅਨਾਹਦ ਸੁਣੀਏ ਜੇ ਜ਼ਾਹਦ ਤੌ ਫਿਰ ਹੋਵਤ ਠੀਕ ਬਬੇਕੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਭੇਦ ਕਛੂ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਰਿਹਾ ਸਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕੋ ਪ੬

ਜਗਤ ਸਭੀ ਜਗਦੀਸਰ ਮੇਂ ਜਗਦੀਸਰ ਹੈ ਜਗ ਮਾਹੇ ਸਮਾਯੋ।
ਗੁਪਤ ਔ ਪਰਗਟ ਬਿਆਪਤ ਘਟ ਘਟ ਬਾਤਨ ਜਾਹਰ ਭੇਦ ਰਖਾਯੋ
ਹੈ ਸਰਵੱਗ ਨਹੀਂ ਅਲਪੱਗ ਜਾਂ ਹੋਇ ਤਾ ਤਗਤਾਂ ਮਗ ਕਹਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸੀਝਗਿਓ ਜਬ ਮੀਨ ਔ ਮੇਖ ਨ ਰੇਖ ਕੋ ਪਾਯੋ॥੫੭॥
ਹੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਲੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਪਾਵਤ ਸਮਝਕੇ ਦੇਖ ਕੀ ਬਾਤ ਫਕੀਰੀ।
ਮੀਰ ਵਜੀਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰੋਮਣ ਸਪਤ ਹੀ ਦੀਪ ਨੌਂ ਖੰਡ ਜਗੀਰੀ।
ਸਾਹਿਨਸਾਹਿ ਹੋ ਪੋਟ ਉਠਾਵਤ ਖਾਵਤ ਸੁਮ ਨਾਹਿ ਦਿਲਗੀਰੀ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਅਜਾਣ ਕਿਉਂ ਹੋਵਤਪਾਇਆਪਛਾਨੁਨਹੀਂ ਕਰੁਕੀਰੀ੫੮
ਹੈ ਕਬ ਬੀਚ ਓਹ ਬੰਧਨ ਆਵਤ ਜੋ ਨਿਰ ਬੰਧ ਫਕੀਰ ਸਨਾਸੀ।
ਹਾਥ ਉਠਾਇ ਸੰਧਉਰਾ ਲੀਓ ਜਬ ਫੇਰ ਕਿਉਂ ਲੋਟਤ ਹੈ ਸਤੀ ਖਾਸੀ।
ਜਾਣ ਬਿਰਸ ਤਿਆਗ ਪਦਾਰਥ ਪਾਵਤ ਹਾਥ ਕਰੇ ਜਗੁ ਹਾਸੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਫਸ ਬੈਠਤ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤ ਅਕਾਸੀ॥੫੯॥
ਭੇਖ ਕੀ ਰੇਖ ਨਾਂ ਰਿਜਮ ਰਹੀ ਜਬ ਉਠ ਗਈ ਦਿਲੋਂ ਸਾਬਤ ਹਸਤੀ
ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਕਾ ਦੇਸੁ ਰਿਹਾ ਅਰੁ ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਕੀ ਹੈ ਰਹੀ ਬਸਤੀ।
ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਮੇਂ ਧਿਆਨੁ ਧਰੇ ਜਬ ਨਾਹਿ ਫਕੀਰ ਤਉ ਹੈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਝਾਕ ਕਰੇ ਤਬ ਨਾਹਿ ਸਨਾਸ ਉਦਾਸ ਹੈ ਫਸਤੀ੬੦
ਵਰਨ ਆਸ਼ਰਮ ਕੇ ਕੂਕਰ ਜੋ ਕਦੇ ਭੁਲ ਨਿਦਾਨ ਨਾ ਤਿਨ ਪਹਿ ਜਾਯੋ।
ਹੋਇ ਇਤਫਾਕਨ ਮੇਲੁ ਕਭੀ ਤਬ ਉਨਕੀ ਸੁਣੋ ਨਾਹਿ ਆਪ ਸੁਣਾਯੋ
ਸਤ ਹੀ ਸਤ ਕਾ ਵਣਜੁ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਬੰਧ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਮਗਜ ਖਪਾਯੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਬੋਧ ਜਿਸੇ ਤਿਸੇ ਜੁਤ ਕਰ ਦੂਰ ਸੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ੬੧
ਬਾਝ ਬਰਾਗ ਗਿਆਨ ਨਾ ਹੋਵਤ ਬਾਝ ਬਬੇਕ ਮਮੋਖ ਨਾਂ ਜਾਨੀ।
ਸਮ ਬਾਝ ਨਹੀ ਮਨ ਸੀਝਤਹੈ ਦਮ ਬਾਝ ਨਹੀਂ ਨਰ ਹੋਵਤ ਗਿਆਨੀ
ਬਾਝ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੁਹਬਤ ਬਾਝ ਨਾਂ ਸੋਭਤ ਬਾਨੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਨਾਂਧਰਮੁਦਇਆਬਿਨ ਬਾਝਖਿਮਾਨਾਹਿਤਪਬਖਾਨੀ੬੨

ਨੀਰ ਬਿਨਾ ਨਾਹਿ ਸੋਭ ਸਰੋਵਰ ਰੰਗ ਬਿਨਾਂ ਨਾਹਿ ਅੰਗ ਸੁਖਾਨੀ।
ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹਿ ਮਾਨਸ ਸ਼ੋਭਤ ਤਰਕਸ ਨਾ ਬਿਨ ਤੀਰ ਸੁਹਾਨੀ।
ਪੁਸਪੋਂਕੀ ਪੰਕਤ ਕਹੁ ਕਬ ਸੁਭਤ ਜੋ ਬਿਚ ਰੀਧ ਨਹੀ ਮਧਰਾਨੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਸਹੀ ਐਸੇ ਬੋਧ ਬਿਨਾ ਨਾਹਿ ਸੋਭ ਪ੍ਰਾਨੀ।੯੩
ਸੁੰਞ ਭਏ ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਜਿਉਂ ਤਰਵਰ ਸ਼ੀਰ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਖੀਰ ਰਧਾਨੀ
ਚੰਦ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ ਸੁੰਞ ਭਈ ਨਿਸ ਖ਼ੂਹ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਜੂਹ ਬਰਾਨੀ।
ਤੇਲ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਹੈ ਸੁੰਞ ਰੂਹ ਬਿਨਾ ਕਲਬੂਤ ਸਰਾਨੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਨਾਮੁਜਪੇਨਰ ਇਹ ਸਹੀਜਾਣਲੈ ਸੁੰਞ ਨਿਸ਼ਾਨੀ੯੪।
ਬਾਝ ਹੀ ਰੰਗ ਰੰਗਰੇਜ ਨਹੀਂ ਅਰ ਬਾਝ ਦੁਲੱਹੁ ਨਹੀ ਜੰਞ ਸੁਹਾਏ।
ਬਾਝ ਜਲਾ ਨਹੀਂ ਕਵਲ ਜੋ ਹੋਵਤ ਬਾਝ ਸੁਗੰਧ ਨਾ ਭੌਰ ਬਸਾਏ।
ਬਾਝ ਪੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਜਿਉਂ ਬਾਝ ਰਸਾ ਨਹੀਂ ਫਲ ਸੁਖਾਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਨ ਕਹੇ ਐਸੇ ਬਾਝ ਬਰਾਗ ਨਾ ਸਾਧ ਜਪਾ।।੯੫।
ਏਕ ਅਲੇਖ ਨਹੀਂ ਜਹ ਰੇਖ ਓਹੁ ਪੇਖ ਹਮੇਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ।
ਦੇਖ ਬਬੇਕ ਬਸੇਖ ਰਹੇ ਜੋਊ ਸੇਖ ਅਸੇਖ ਸੋਊ ਦਿਲਾਰੋ।
ਤੀਨ ਤਬਾਦਸ ਪੌਣ ਇਕਾਗਰ ਪ੍ਰਾਂਨ ਉਪਾਂਨ ਕੀ ਗਤ ਬਿਚਾਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਫਰਕੁ ਰਹੇ ਜਬ ਸ੍ਵੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਹੈ ਨਿਰਕਾਰੋ।।੯੬।
ਗਾਫਲ ਸੋਇ ਰਹਿਓ ਨਹੀਂ ਜਾਗਤ ਲਾਗਤ ਪੰਜ ਤੇਹਿ ਬਟਵਾਰੋ।
ਲੂਟਤ ਮੂਠਤ ਠੋਰ ਮਚਾਵਤ ਭਾਗਤ ਹੈਂ ਰਤੀ ਨੈਨ ਉਘਾਰੋ।
ਸਾਰ ਲਵੇਂ ਕਰ ਹਿਮਤ ਜੇ ਅਭੀ ਰਾਖਤ ਹੈਂ ਸਭ ਹੀ ਘਰ ਦਾਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਬਖਤਮਿਲੇਇਹੁਪਾਂਵਪਸਾਰਕੇ ਬਾਜੀ ਨ ਹਾਰੋ।੯੭।
ਭਾਗ ਕੁਸੰਗ ਸੇ ਦੂਰ ਜਾਓ ਸਠ ਸਾਕਤ ਸੰਗ ਨਾ ਠੀਕ ਸਹੀ।
ਦੂਧ ਪਲਾਵਤ ਰਹੁ ਨਿਸਬਾਸਰ ਹੋਵਤ ਨਾਹਿ ਸੁਹਿਰਦ ਅਹੀ।
ਬੇਰੀ ਕੁਸੰਗ ਭਇਆ ਕਦਲੀ ਉਸ ਕੈਸੀ ਮੁਰਾਦ ਹੈ ਆਨ ਲਹੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਓਹੁ ਝੂਲਤ ਹੈ ਓਹੁ ਦੇਖ ਨਦਾਨ ਹੈ ਛੇਦ ਰਹੀ ।।੯੮।।

ਨਾਮੁ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਨਰ ਮਾਣ ਕਰੇ ਸਠ ਜੋਬਨ ਦਾ।
ਜੋਰ ਜੁਆਨੀ ਇਹ ਖੇਹ ਵਿਚ ਰੁਲ ਕਰ ਜੀਵ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਹੋਵਨ ਦਾ।
ਹੰਸਤ ਹੰਸਤ ਫੰਸਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਚੀਤ ਧਰੇ ਸਮਾ ਰੋਵਨ ਦਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਬੇਲਾ ਨਾਮ ਨਰੰਜਨ ਬੋਵਨ ਦਾ ॥੬੯।
ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਗਰੂਰਤ ਨਾ ਕਰ ਰੋਜ ਬਰੋਜ ਇਹ ਹੋਤੁ ਪਰਾਨੀ।
ਤਿਗੱਯਰ ਔਰਤ ਬੰਦ ਲਫੂ ਪਰ ਹਾਲਤ ਏਕ ਪੈ ਨਾਹਿਨ ਦਾਨੀ।
ਨਹੀਂ ਰਖ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮੂਰਤ ਕੀ ਇਹੁ ਸਮਝ ਜ਼ਰੂਰ ਧੂਰ ਨਸ਼ਾਨੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਤਾਲਬ ਕਾਲਬ ਤਰਕ ਸ਼ਤਾਬ ਲਜਾਤ ਜੁਫਾਨੀ। ੭੦
ਅੰਗ ਕੋ ਦੇਖ ਉਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਚ ਨਾ ਜਾਣ ਇਹ ਰੰਗ ਪਤੰਗੀ।
ਦੇਖ ਹਿਸਬ ਸੇ ਆਬ ਹਬਾਬ ਕੋ ਨਾਹਿ ਬਕਾ ਕੀਏ ਕੋਟ ਬੰਦਗੀ।
ਮਲਕਲ ਮੌਤ ਕੀ ਗਸ਼ਤ ਤਲੇ ਗਏ ਖਾਏ ਸ਼ਕਸਤ ਹੋ ਖਸਤ ਫਰੰਗੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਜ਼ਾਦ ਹੂਏ ਦਿਲ ਸ਼ੌਕ ਸੇ ਫੌਕ ਕੋ ਲੈ ਯਕ ਰੰਗੀ।੭੧।
ਦੇਖ ਵਲਾਇਤ ਛੋਡ ਸ਼ਕਾਇਤ ਸਮਝ ਹਿਦਾਇਤ ਆਕਲ ਭਾਈ।
ਦਾਖਲ ਬੀਚ ਜਮਾਇਤ ਆਰਫ ਹੋ ਕਰ ਆਸ਼ਕ ਲੇ ਰੁਸਨਾਈ।
ਹੋਇ ਸਰੂਰ ਜ਼ਰੂਰ ਸਹੀ ਜਬ ਨੂਰ ਗਫੂਰ ਸੇ ਹੋਤ ਬੀਨਾਈ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਚਸ਼ਮ ਖੁਲੇਕਰੇਸਾਬਪਨਾਹਿਜੇਇਹੁ ਅਸਨਾਈ। ੭੨
ਏ ਦਿਲ ਦਾਰ ਸੁਣੋ ਗੁਫਤਾਰ ਦਾਤਾਰ ਸਤਾਰ ਕੋ ਨਾਂਹਿ ਭੁਲਾਵੋ।
ਸ਼ਬ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਸਤਸ਼ ਕਰਤ ਰਹੋ ਨਹੀ ਬੀਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੀ ਗਰਦਸ਼ ਆਵੋ।
ਹੋਵਤ ਜਾਤ ਗੁਜ਼ਸਤ ਜੋ ਵਕਤ ਨਾਂ ਦਸਤ ਮੇਂ ਆਵਤ ਹਸਤਠਰਾਵੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰੇ ਹੋਸ਼ ਕੇ ਗੋਸ਼ ਸੇ ਸੁਖਨ ਸੁਣੋ ਪਸ ਪੇਸ਼ਗਵਾਵੋ।੭੩।
ਸਬਦ ਸਤੋਤ੍ਰ ਕਰੋ ਨਿਸਬਾਸਰ ਸਬਦ ਸਮਾਨ ਨਾ ਹੋਰ ਅਚਾਰਾ।
ਕੇਤਕ ਭਾਖ ਕਰੋ ਉਪਮਾਂ ਗੁਣ ਸਕਤ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ।
ਤਮਸੀਲ ਕਹੂੰ ਕੁਛ ਸਮਝਨ ਕਾਰਨ ਕੀਟ ਨੇ ਭ੍ਰਿੰਗ ਕਾ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਭ੍ਰਿੰਗਭਇਆਸੁਣ ਸਬਦ ਹੈਜੀਵ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੰਗਾਰਾ।੭੪।

ਗਰੀਬ ਕੋ ਗਰੀਬਗੀਰ ਕਰੋ ਅਰ ਪੰਚਨ ਮਾਰ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਰੋ।
ਤ੍ਰਿਪਟੀ ਮੱਧ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ ਤਹਾਂ ਨੀਰ ਪਯੂਖ ਕੋ ਪਾਂਨ ਕਰੋ।
ਗਹੁ ਇਸਥਿਤ ਭੇਦ ਬਹਿ ਸਤ ਹਰੋ ਤਬੈ ਭੈ ਸੰਸਾਰਿ ਅਸਾਨ ਤਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਰਾਮ ਕਰੋ ਸਹੀ ਸਾਂਤ ਇਕਾਂਤ ਨਦਾਨ ਨਰੋ॥੭੫॥
ਮਾਲਕਾ ਮਰਮ ਮਲੂਮ ਕਰੋ ਇਹ ਕਾਰਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਬਣੀ।
ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਰ ਢੰਗ ਮਣ ਕੇ ਕਹੇ ਤਹ ਕਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਡੋਰ ਭਣੀ।
ਪਰੇਮ ਕੋ ਤਾਰ ਤਿਆਰ ਕਰੋ ਫੁਨ ਸਾਧਨ ਚਾਰ ਪਰੋਇ ਮਣੀ।
ਸਹਜ ਔ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰ ਘਣੀ।੭੬।
ਗਿਆਨਅਗਿਆਨ ਕੀ ਖੇਲ ਲਖੋਇਹ ਚਾਲਅਜਾਇਬ ਬਾਤਨਿਰਾਲੀ
ਨਾਮ ਜਿਸੇ ਸ਼ਤਰੰਜ ਕਹੇਂ ਏਹ ਹੈ ਸਚ ਰੰਗ ਜਥਾਰਥ ਚਾਲੀ।
ਗਾਫਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਖੇਲ ਕਰੋ ਏਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਾਤ ਨਾ ਜਾਣ ਸੁਖਾਲੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਹੈਂ ਘਰ ਚਾਹਤ ਤਾਂ ਕੁਝ ਚਾਹਏ ਹੈਮਗਜਭੋਆਲੀ੭੭
ਹੋਇ ਰਹੀ ਖਲਾਰ ਹੈ ਅਪਰਅਪਾਰ ਏਹ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਸਾਰ ਲਖਾਯੋ
ਹਰ ਦੋ ਤਰਫ ਸੇ ਮੁਹਰੇ ਲਗੇ ਫੁਨ ਮੁਹਰੇ ਮੁਕਾਬਲ ਮੁਹਰੇ ਲਗਾਯੋ।
ਆਂਖ ਕੀ ਤਾੜ ਸੇ ਤਾੜ ਕਰੋ ਹਰਿ ਓਰ ਸੇ ਓਰ ਦਲੀਲ ਲੈ ਆਯੋ।
ਬਾਤ ਬਰੀਕ ਬਖਾਨ ਨਦਾਨ ਤਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹਕੀਕਤ ਪਾਯੋ ੭੮।
ਸਨਮੁਖ ਮਾਥ ਜੁਰੇ ਜਬ ਹੈਂ ਤਬ ਲਰਜਾ ਨਾਂ ਖਾਵੀਏ ਥੀ ਕਰ ਗਾਜੀ।
ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ ਰਖ ਸ਼ੌਕ ਸ਼ਨਾਖਤ ਤੁਹਫਾ ਹੈ ਆਰਫ ਨਜਰ ਦਰਾਜੀ।
ਜਰਾ ਚਾਲ ਕੁਚਾਲ ਸੰਭਾਲ ਚਲੋ ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਇਹ ਆਗੇ ਹੈ ਕੀ ਕਹੁ ਪਾਜੀ
ਬੇ ਖਟਕ ਅਟਕ ਚੁਕਾਇ ਦਈ ਲਈ ਦਾਸਭਗਵਾਨਹਕੀਕਤਬਾਜੀ ੭੯
ਮਨ ਬਜੀਰ ਭਇਆ ਅਰ ਕਾ ਜੋਊ ਖਰਾ ਬਰਾਬਰ ਕਰਤ ਖੁਵਾਰੀ।
ਅਵਿਦਿਆਸਮੂਹਨਹੀਂਦਲਜਾਇਗਨਾਕੇਸੇਭਾਖਕਰੂੰਪ੍ਰਾਕਿਰਤਏਹਸਾਰੀ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹਿ ਅਹੰ ਫੀਲੇ ਘੋੜੇ ਹੈਂ ਰੁਖ ਸਿਕਦਾਰੀ।
ਲਘੂ ਮਤਦੇਹ ਕੋਸੇਲਖੋਂ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਭਾਰੀ ੮੦

ਸਾਹਿ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸੈਨ ਹੈ ਸਾਬਤ ਕੈਸੇ ਬਣੀ ਦੇਖੋ ਹੋਇ ਅਗਾਰੀ।
ਅਨਭਵ ਏਹ ਬਜੀਰ ਖਲਾ ਸੁਰ ਸੰਜਮ ਮਫ ਸੰਜੋਇ ਸਵਾਰੀ।
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦੋ ਫੀਲ ਬਣੇ ਅਜ਼ਰ ਭਟੇ ਬੈਰਾਗ ਬਬੇਕ ਹੈਂ ਭਾਰੀ।
ਸਮ ਦਮ ਦੋ ਰੁਖ ਪਟੀ ਪੜੇ ਏਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ੯੧
ਅਸਟਾਂਗ ਹੀ ਜੋਗ ਕੇ ਪਿਆਦੇ ਖੜੇ ਹੈਂ ਲੇ ਪਰਧਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਟਾਰੀ।
ਲਾਏ ਹਸਾਬ ਕਹੋ ਐਸੀ ਚਾਲ ਕਿ ਸਾਹ ਅਗਿਆਨ ਸਹ ਖਾਏ ਕਰਾਰੀ
ਪਹਿਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਿਲਾ ਸਭ ਨਰਦਨ ਕਾ ਪਸਪੇਸ ਪਨਾਹ ਕਰੋ ਰਫਤਾਰੀ
ਆਪ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਅਰੀ ਐਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਖਲਾਰੀ ੯੨
ਦੋ ਫੀਲੇ ਕੀ ਚਾਲ ਸ਼ੁਮਾਰ ਕਰੋ ਗੋਸ਼ੇ ਮਲ ਅਮਲ ਹੈਂ ਮਲ ਮੁਕਾਏ।
ਘੋੜੇ ਕੀ ਹਿੰਮਤ ਹਦ ਸੇ ਬਾਹਰ ਤੀਸਰੇ ਜਾ ਘਰ ਹਸਤੀ ਉਡਾਏ।
ਪਟੀ ਪਾਧਰ ਪਾਏ ਚਲੇ ਰੁਖ ਹੈ ਜੋਊ ਨਰਦ ਮਿਲੇ ਰੁਕ ਖੇਲੋ ਉਪਾਏ।
ਇਉ ਦਲ ਰਿਪਕੇ ਹਾਰ ਪੜੀ ਜਿਉਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹਕੀਕਤ ਪਾਏ੯੩
ਸੀਲ ਕੀ ਸੈਫ ਬਜੀਰ ਫੜੀ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਦਿਤੀ ਐਸੀ ਆਣ ਤੜੀ।
ਮਲਨ ਬਜੀਰ ਮੁਕਾਇ ਘੜੀ ਖਾਧੀ ਸਾਹ ਅਗਿਆਨ ਸ਼ਕਸਤ ਬੜੀ।
ਪਕੀ ਨਰਦ ਨਸ਼ਨ ਪੈ ਜਾਇ ਪੜੀ ਘਰ ਚੌਸਠ ਮੈਂ ਫਿਰੀ ਤੋੜ ਅੜੀ
ਇਹਬਾਤਬਿਗਿਆਨਮੇਂਜਾਇਚੜੀਧੱਜਾਦਾਸਭਗਵਾਨਅਗਮਖੜੀ ੯੪
ਬੰਸੀ ਕਾਨ ਕੀ ਬਾਜ ਰਹੀ ਨਿਸਬਾਸਰ ਸੋ ਇਸ ਹੋ ਤਿੰਨ ਲੋਇ ਰਹੀ।
ਮੋਹਨ ਮੋਹ ਲਈ ਸਭ ਗੁਆਰਨ ਇਕੱਤਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ ਰਹੀ।
ਅਨਦ ਮਈ ਰਸ ਪਾਵਤ ਹੈ ਮਿਲ ਸੰਸਨ ਕੋ ਸਭ ਖੋਇ ਰਹੀ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਗਾਫਲ ਗੁਵਾਰਨ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕਿਉਂ ਸੋਇ ਰਹੀ॥ ੯੫
ਜਾਗ ਸ਼ਤਾਬ ਲੈ ਸਾਰ ਸਖੀ ਹੁਣ ਕੁੰਜ ਗਲੀ ਵਿਚ ਛਾਇ ਰਹੇ।
ਮੋਹਨ ਮੋਹਨ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਬਿਚ ਧਰਨ ਅਕਾਸ਼ ਸਮਾਇ ਰਹੇ।
ਕਿਉਂਕਰ ਬਾਤ ਕਰੂੰ ਦਿਨਕੋ ਇਹ ਰੁਣ ਝੁਣ ਸੁਰਤ ਲਗਾਇ ਰਹੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜਾ ਦੇਖ ਲਵੇ ਹੁਣ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਗਾਇ ਰਹੇ।੯੬

ਬੰਸੀ ਹੈ ਆਣ ਬਜਾਈ ਜਬੇ ਤਬ ਭੁਲ ਗਈ ਸਭ ਕਾਰ ਬਿਹਾਰੀ।
ਮਥਰਾ ਔ ਗੋਕਲ ਮੋਹਿ ਲਈ ਅਤੇ ਮੋਹ ਲਈ ਬ੍ਰਿਜ ਕੀ ਸਭ ਨਾਰੀ।
ਹੱਸ ਰਸ ਕੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਹੈ ਐਸੀ ਲਾਗਤ ਬੰਸਰੀ ਆਣ ਪਿਆਰੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਗੁਮ ਰਹੇ ਹੁਣ ਸੁਧ ਔ ਬੁਧ ਹੈ ਸਭ ਬਸਾਰੀ।੮੭।
ਬੰਸੀ ਕੀ ਟੇਰ ਸੌਂ ਟੇਰ ਹੂਈ ਲਖੀ ਫੇਰ ਜਾਂ ਫੇਰ ਹੈ ਐਨ ਬਚਾਰੀ।
ਧੁਨ ਧਿਆਨ ਹੋ ਇਕ ਗਏ ਐਸੀ ਆਇ ਚੜ੍ਹੀ ਅਬ ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਮਾਰੀ।
ਨਾਹਿ ਆਪਰਹੀਨਾਹਿਗੁਆਰਨਹੈਨਾਹਿ ਬ੍ਰਿਜਰਹੀਨਾਹਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਆਖ ਸਕੇ ਹੁਣ ਹੈ ਚਿਦਾਕਾਸ ਅਕਹ ਅਗਾਰੀ੮੮
ਅੰਤ ਵਾਹਕ ਕੋ ਹਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹੇਂ ਇਹ ਭੂਲਕੇ ਬਾਹਰ ਮਾਨ ਨ ਭਾਈ।
ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਬਹਾਰ ਕਰੀ ਸਭ ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਹੈ ਧੇਨ ਚਰਾਈ।
ਅੰਤਰ ਬੀਚ ਹੈ ਬੰਸੀ ਬਜਾਵਤ ਅੰਤਰ ਹੈ ਸਭ ਰਾਸ ਰਚਾਈ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਨ ਤਿਨ ਸਰੀਰ ਜਹ ਮਥੁਰਾਐਗੋਕਲਬ੍ਰਿਜਨ ਕਾਈ੮੯।
ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਕੁਸਲਿਆ ਹੈ ਨਿਜ ਮਤ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਸੁਮਤ ਕੁਮਤ ਕੇਕਈ।
ਕੁਸਤ ਕਠੋਰ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰੀ ਦੇਖੋ ਕੈਸੀ ਕੁਮਾਰਗ ਆਣ ਪਈ।
ਦਸਰਥ ਗੁੰਮ ਜਥਾਰਥ ਹੈਂ ਜਬ ਸੀਆ ਹੈ ਸੁਰਤ ਬਦੇਸ ਗਈ।
ਅਨਭਵ ਲਛਮਨ ਰਾਮ ਚਲੇ ਦੇਖੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਬਾਤ ਨਈ।੯੦।
ਮਨ ਸਮਾਨ ਨ ਹੋਰ ਕੋ ਰਾਵਣ ਹੈ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਹ ਸੀਸ ਬਨਾਏ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਦਹਸਰ ਨਾਮ ਕਹਾਵਤ ਦਹ ਦਿਸ ਚੰਚਲ ਚਿਤ ਚਲਾਏ।
ਤਿਨ ਹਸਤੀ ਕੇ ਹੈ ਗੜ੍ਹ ਕੋਟ ਕੀਏ ਤਹ ਨਾਮੁ ਮੁਕਾਮ ਹੈ ਲੰਕ ਰਖਾਏ।
ਚਾਰੋਂ ਤਰਫਅਗਿਆਨਸੁਮੁਦ੍ਰਹੈਜਹਦਾਸਭਗਵਾਨਏਹਰਾਜ ਕਮਾਏ।੯੧।
ਕੀ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਅਬ ਰਾਵਣ ਅੰਗ ਵਭੂਤ ਅਸਾਰ ਮਲੀ।
ਅਵਿਦਿਆ ਅਵਰਨ ਹੈ ਭੇਸ ਕੀਓ ਕੈਸੀ ਕੁਟਲ ਕੁਮਤ ਕੀ ਮਤ ਹਲੀ।
ਆਪ ਨੂੰ ਆਪ ਕਹਾਵਤ ਕੀ ਜਬ ਬਾਰ ਲਈ ਕਰ ਚਾਹ ਬਗਲੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ਕੀ ਰਾਵਣ ਹੈ ਅਬ ਸੀਆਂ ਛਲੀ।੯੨।

ਸੀਆ ਗਈ ਸਭ ਸੁਖ ਗਏ ਇਤੇ ਦੁਖ ਭਏ ਗਿਣੇ ਜਾਵਤ ਨਾਂਹੀ।
ਸੀਆ ਸਰੂਪ ਮਿਲੇ ਕਬ ਹੈ ਐਸੇ ਰੋਵਤ ਰਾਮ ਫਿਰੇ ਬਨ ਮਾਹੀ।
ਕਭੀ ਬੂਝਤ ਹੈ ਝੁੰਡ ਤਰਵਰ ਕੋ ਕਭੀ ਢੂੰਡਣ ਕੋ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਜਾਹੀ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਜੋਗ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ ਹੈ ਮਾਰਤ ਆਹੀ। ੯੩
ਧੁੰਨ ਧੁੰਨ ਮਾਥ ਕਹੇ ਰਘੁਨਾਥ ਹੇ ਲਛਮਨ ਭ੍ਰਾਤ ਇਹ ਬਾਤ ਕੀ ਹੋਈ।
ਲਾਇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਅਬ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜਾਨਕੀ ਜਾਨ ਕੇ ਜੀਵਤ ਮੋਈ।
ਗਿਆਤ ਨਾਂ ਗਾਤ ਨਾਂ ਕੁਝ ਸੁਹਾਤ ਹੈ ਨੈਨ ਚੁਚਾਤਿ ਭਰੇ ਜਲ ਦੋਈ।
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੇ ਨਾਥਕੀਏਹਦਸ਼ਾਜਬਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਹੋਰ ਹੈ ਕੋਈ।੯੪
ਬਿਆਕੁਲ ਹੋ ਬਨ ਢੂੰਡ ਰਹੇ ਬਨਬਾਸਨ ਮੇਂ ਬਨਬਾਸ ਬਿਚਾਰੇ।
ਇਤ ਤੇ ਉਤ ਓਰ ਡੋਲ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਸੂਝਤ ਹੈ ਕੁਝ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ।
ਡਾਢ ਕੋ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਐਸੇ ਬਾਹ ਪਸਾਰ ਪਸਾਰ ਪੁਕਾਰੇ।
ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ ਹੈ ਜਾਨ ਕਹਾਂ ਦੇਖੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹਹਾਲਹਮਾਰੇ ੯੫
ਬੀਚ ਬਰਾਗ ਨਾ ਲਾਜ ਰਹੀ ਜਾਏ ਕੇਲੇ ਪਹ ਕਦਲੀ ਸੀ ਜੰਘ ਰਰੇ।
ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੀ ਡਾਰ ਮਿਲੇ ਬਨ ਮੇਂ ਤਹ ਨਾਮ ਸੀਆ ਨੈਨੀ ਮ੍ਰਿਗ ਧਰੇ।
ਪੁਸ਼ਪੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤ ਦੇਖ ਲਵੇ ਤਹ ਕੋਮਲ ਬਦਨੀ ਕਾ ਅੰਗ ਭਰੇ।
ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਚੰਦ ਦੇਖ ਕਹੇ ਐਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਦੂਖ ਜਰੇ।੯੬।
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜ ਲੀਓ ਹੁਣ ਜਾਨਕੀ ਲੈ ਗਿਆ ਲੰਕ ਪਤੀ।
ਰਾਮ ਨੇ ਜੁਧ ਸਮਾਨ ਕੀਆ ਐਸੇ ਜੋਸ਼ ਹੂਆ ਹੁਣ ਆਇ ਅਤੀ।
ਸੀਲ ਸੁਗਰੀਵ ਹੈ ਸਾਥ ਲੀਓ ਅਹੰ ਮਾਰ ਦੀਓ ਬਾਲੀ ਮਲਨ ਮਤੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੈਰਾਗ ਹਨ ਵਤੰਤਰ ਤੀਬਰ ਹੈ ਅਬ ਜਾਇ ਗਤੀ।੯੭
ਅੰਗਦ ਅੰਗ ਬਬੇਕ ਲੀਓ ਕੀਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਲੰਕ ਪੈ ਆਨ ਚੜ੍ਹਾਈ।
ਸਮ ਦਮ ਹੈ ਨਲ ਨੀਲ ਦੋਊ ਪੁਲ ਗਿਆਨ ਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਈ।
ਸੰਜਮ ਕੀ ਸਭ ਸੈਨ ਕਰੀ ਜਿਨ ਰਾਵਨ ਕੀ ਰਜਧਾਨੀ ਰੁੜ੍ਹਾਈ।
ਰਾਵਣ ਬੁਧ ਮਦੋਦਰ ਬਰਜਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਰਾਮ ਰਚਾਈ।੯੮

ਕਾਮਾਦਿ ਕੁਟੰਬ ਹੈ ਸਾਥ ਲੀਆ ਆਏ ਦਹ ਸਿਰ ਲੈ ਦਲ ਜੁਧ ਮਝਾਰੀ।
ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਸੇ ਆ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਲਗਾ ਐਸੀ ਆਨ ਮਚੀ ਹੁਣ ਗਰਦਗੁਬਾਰੀ
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਬਰਛੀਲਗੀ ਆਇ ਐਸੀ ਪਈ ਲਛਮਨ ਮੂਰਛਾ ਆਨ ਕਰਾਰੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਐਸੀ ਭਈ ਪਈ ਰਾਮਕੋ ਆ ਹੁਣ ਸੋਚ ਹੈ ਭਾਰੀ੯੯
ਬੈਠ ਬਚਾਰਿ ਹੈ ਰਾਮ ਕੀਓ ਈਹਾ ਬੈਦ ਸੁਜਾਨ ਕੋ ਭਾਲ ਜੀਆ।
ਸੁਖ ਚੈਨਤ ਤੱਗ ਮੁਹਾਤਮਾਂ ਹੈ ਬੂਟੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਕ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਆ।
ਲਛਮਨ ਜਿਉਂ ਕਾ ਹੋਤਿਉ ਗਿਆਵਤ ਆਪਨਾ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਲੀਆ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਆਜੋਰ ਕੀਆ ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਟ ਕੋ ਮਾਰ ਦੀਆ੧੦੦
ਧੂਮ ਔ ਧਾਮ ਹੂਈ ਅਬ ਲੰਕ ਮੇਂ ਦੁਰਜਨ ਰਾਮ ਨੇ ਆਣ ਮੁਕਾਏ।
ਬੋਧ ਬਭੀਛਨ ਜਾਣ ਲਵੇ ਜੋਈ ਸਰਨ ਔਚਰਨ ਹੈ ਰਾਮਕੇ ਆਏ।
ਹੈ ਤਹ ਲੰਕ ਕਾ ਰਾਜ ਦੀਓ ਨਿਜਿ ਹਾਥਨ ਸੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਚੜ੍ਹਾਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸਮੇਤ ਸੀਆ ਹੁਣਲਛਮਣ ਰਾਮਕੁਲਾਹਲ ਪਾਏ੧੦੧
ਅਮਰਾਪੁਰਅਜੁਧਿਆਆਇ ਗਏਨਿਜਧਾਮਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਆ ਅਬਪਾਏ।
ਨਿਜ ਮਾਤਨ ਹੈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਇਆਮਿਲ ਸਖੀਅਨਹੈਸ਼ੁਭਮੰਗਲ ਗਾਏ।
ਬਾਜੇ ਬਾਜਤ ਭਾਂਤਨ ਭਾਂਤਨ ਕੇ ਧੁਨ ਸੰਖ ਘੜਿਆਲ ਕੀ ਹੈ ਅਧਕਾਏ।
ਪਰਮਾਨੰਦਅਪੇਖਪਰੇਮਭਇਆਹੁਣਦਾਸਭਗਵਾਨਕੀਆਖਸੁਣਾਏ੧੦੨
ਰਾਮ ਕੋ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਕੇ ਆਪ ਬਸਾਰ ਹੋ ਰਾਮ ਗਏ।
ਭਾਵਨਾ ਭਾਵ ਮੇਂ ਭਾਵ ਹੂਏ ਇਕ ਸਾਰ ਵਿਖੇ ਗੁਮ ਰਾਮ ਗਏ।
ਕਾਰਨ ਸੂਖਮ ਬੂਲ ਸ੍ਰੀਰ ਜਹ ਆਪ ਨਹੀਂ ਨਾਮੀ ਨਾਮ ਗਏ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਕੀਕਹੇਬਖਾਨ ਜਹ ਧਿਆਨ ਹੀ ਪਾ ਬਿਸਰਾਮ ਗਏ੧੦੩
ਭਇਆ ਬੋਧ ਨਹੀ ਅਬ ਜਾਂ ਜਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਾਰ ਹੈ ਆਤਮ ਭੂਛਨ ਕੀ
ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਤਹ ਕਾਹੇ ਲੀਓ ਨਹੀਂ ਸੁਧ ਅਨਾਤਮ ਦੂਛਨ ਕੀ।
ਜੜੀ ਭੂਤ ਹੂਏ ਪ੍ਰਪੰਚ ਬਿਖੇ ਨਹੀਂ ਲਜਾ ਕਛੂ ਦਾੜੀ ਮੂਛਨ ਕੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਬੈਲ ਰਹੇ ਇਕ ਕਸਰ ਰਹੀ ਸਿੰਙ ਪੂਛਨਕੀ।੧੦੪

ਚਿਦਾਕਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਵਾਯੂ ਨਾਰ ਜਲ ਰੀਧ ਫਲਾਰ ਭਇਆ
ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾ ਜਸ ਤਾਮਸ ਜੋਗੁਣ ਤੀਨ ਹਮਾ ਬਿਸਥਾਰ ਭਇਆ।
ਤਾਕਤ ਆਪ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਪੰਜ ਤਤ ਬੁਖਾਰੁ ਭਇਆ।
ਜਾਤੀਮਾਦਾਹੋਅੰਕੂਜਾਤਵਿਖੇਇਉਦਾਸਭਗਵਾਨਅਕਾਰਭਇਆ।੧੦੫।
ਅੰਗ ਮੇਂ ਅੰਗ ਉਮੰਗ ਕਰੀ ਜਬ ਅੰਗ ਨਾ ਅੰਗ ਮੇਂ ਅੰਗ ਹੈ ਆਏ।
ਦੇਸ ਕਾਲਮੇਂਆਇ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਓ ਤਹ ਨੁਕਤੇ ਹਬਾਬ ਸੇ ਚਾਰ ਉਠਾਏ।
ਏਕ ਹੈ ਜਿਗਰ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਦਿਲ ਤੀਸਰਾ ਬੀਚ ਦਮਾਗ ਕੇ ਜਾਏ।
ਚੌਥਾਘੇਰ ਲਿਆਵਤ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਬਦਾਸਭਗਵ ਨਕੀਰੰਗਦਿਖਾਏ੧੦੬
ਖੋਜ ਖਿਆਲ ਲੈ ਖੂਬ ਜਮਾਲ ਹੋ ਖਾਵਿੰਦ ਖਾਸ ਖੁਦਾਵੰਦ ਵਾਲੀ।
ਖਤਰਾਏ ਖੋਫੁ ਖੁਆਬ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਖੋ ਖੁਦੀ ਖੁਦ ਖੁਦਾਇ ਖਿਆਲੀ।
ਖਸਲਤ ਖਾਂਮ ਖਿਜਾਂਇ ਗਈ ਭਈ ਮੌਸਮ ਮੌਜ ਬਹਾਰ ਨਿਰਾਲੀ।
ਖਿਰਦਮੰਦ ਖਾਦਿਮਆਦਮਨੇਲਈ ਦਾਸਭਗਵਾਨਹੈਲਜਤ ਆਲੀ੧੦੭
ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਇਹੁ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਵਲੀ।
ਆਪਹੀ ਆਪਹੈ ਆਪਿ ਬਿਆਪਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਲਾਹਿ ਅਲੀ।
ਆਪ ਹੀ ਆਪਿ ਹੈ ਪਾਰ ਅਪਾਰ ਇਹ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਅਛਲ ਛਲੀ।
ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਛਾਣ ਕੇ ਆਪ ਕੋ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਮੌਜ ਭਲੀ।੧੦੮
ਆਰਯ ਨਾਮ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਕਾ ਬਾਕ ਅਵੰਤਰ ਬੇਦ ਬਖਾਨੇ।
ਮਲਨ ਕਰਮਕਾ ਨਾਮ ਅਨਾਰਯਹੈ ਨਾਹਿ ਪਾਂਬਰ ਬੇਦ ਕੇ ਬਚਨ ਕੋਮਾਨੇ
ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮ ਲੈ ਰਿਦ ਨਾਮ ਔ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਪੈਆਨੇ
ਇਤਆਦਕਕਰਮਹੈਂਆਰਯਕੇਇਉਦਾਸਭਗਵਾਨਕੋਬਿਲਾਹਿਜਾਨੇ੧੦੯
ਬੇਦ ਬਰੁਧ ਕਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਜੋ ਸੋ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਮੰਦ ਮਤੀ।
ਅਲਨ ਅਹਾਰ ਜਹ ਮਲਨ ਬਿਹਾਰ ਹੈ ਕਰਤ ਕੁਕਰਮ ਨਾ ਸੰਕ ਰਤੀ।
ਯਾਰੀ ਔ ਚੋਰੀ ਫਰੇਬ ਔ ਜੁਲਮ ਬਰੋਧ ਬਦੀ ਨਿਹ ਸੰਕ ਅਤੀ।
ਇਹ ਸਭ ਕਰਮ ਅਨਾਰਯ ਕੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਬਚਾਰ ਬਤੀ।੧੧੦

§ਫਲੈ ਸੀਟਰ ਪਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਆਰਯ ਬਾਤ ਕਹੇ ਕੁਝ ਮੇ ਸਮਝਾਈ।
ਹਿੰਸਾ ਤਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁਜਤ ਕੋ ਪੜ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਸੇ ਹੈ ਅਧਕਾਈ।
ਭੱਛ ਅਭੱਛ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਬਣੇ ਜਬ ਨਾਮ ਹੀ ਅ ਰਯ ਅਰਥ ਸਫਾਈ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਫ ਅਨਾਰਯ ਕਰਮ ਸਰੇਸ਼ਟ ਨਾਰੁ ਚਲਾਈ ੧੧੧
ਅਬੀਚ ਸਮਾਜ ਕੇ ਦਾਖਲ ਹੋਵਣ ਕੌਣ ਬਸੇਸ਼ਤਾ ਦਸੀਏ ਭਾਈ
ਸਲ ਅਸੂਲ ਸੇ ਮੂਲ ਕੋ ਹਾਸਲ ਬੀਚ ਰਵਾਜ ਨਾ ਧਸੀਏ ਜਾਈ ॥
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਾਰਯ ਕੋ ਤਜ ਆਰਯ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹਸੀਏ ਰਾਈ ੧੧੨
ਮਾਸ ਅਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਰਕਾਰਨਾ ਸ਼ੁਭ ਅਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਅਨਾਚਾਰੀ।
ਜੜੀ ਭੂਤ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਂ ਹੋਇਰਹੇ ਪਸਨਾ ਦੁਰਮਤ ਦਲੀਲ ਬਸਾਰੀ।
ਖੁਦ ਪਸੰਦ ਹੋ ਅੰਧ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਆਰਯ ਮਤ ਕੀ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਫ ਅਨਾਰਯ ਝੂਠਨਾ ਜਾਣ ਇਹਗਲ ਹਮਾਰੀ ੧੧੩
ਬੈਜੀਟੇਰੀਯਨ ਪਾਰਟੀ ਹੈ ਕੁਝ ਠੀਕ ਇਹ ਜਾਣ ਤਹਕੀਕ ਤ੍ਰੀਕ ਸਫਾਈ
ਹਾਲ ਕੋ ਪਾਇਕ ਮਾਲ ਖਿਆਲ ਸੇ ਨੇਕ ਅਮਾਲ ਕਰੋ ਤੁਮ ਭਾਈ।
ਹੋਇ ਮੁਖਾਲਫ ਨਾਹਿ ਚਲੋ ਖਲੋ ਮਾਰਗ ਧਰਮ ਕੇ ਊਪਰ ਆਈ।
ਬਾਤਬਚਾਰਬਿਹਾਰ ਸਹੀਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸਮਝਾਈ ॥ ੧੧੪ ॥
ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਦ ਕੇ ਵਾਕ ਸੁਣੋ ਅਬ ਦੇ ਕੰਨ ਤਿਨ ਸਿਆਨੇ।
ਏਕ ਕਾ ਨਾਮ ਅਵਾਂਤਰ ਵਾਕ ਹੈ ਦੂਸਰ ਕਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਪਛਾਨੋ।
ਅ ਵਾਂਤਰ ਵਾਕ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਮਹਾਂਵਾਕ ਸੇ ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨੋ।
ਸੰ ਸਾਟਰੇਨਾਹਿਪਰੋਖਗਿਆਨਸੇਦਾਸਭਗਵਾਨ ਜਥਾਰਥ ਜਾਨੋ ॥੧੧੫ ॥
ਵਾ ਕ ਅਵਾਂਤਰ ਹੋਇ ਚੁਕਾ ਅਬ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਜੋਬਾਕੀ।
ਭੇਦ ਲਿਆ ਸਤ ਸੰਗ ਸੇ ਇਹ ਤਬ ਲਾਜ ਜੋ ਤੀਨ ਕੀ ਹੈ ਪਟਚਾਕੀ।
ਹੌ ਜ ਹਸਾਬ ਤੌਹੀਦ ਭਰਾ ਜਾਇ ਪਰੇਮ ਪਿਆਲਾ ਲੈ ਪੀ ਅਬ ‡ਸਾਕੀ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਚਾਰਿਆਆਪਕੋਆਬਨਾਬਾਦਨਾਆਤਸ਼ਖਾਕੀ ੫੧੬।

---

§ ਮਾਸ ਅਹਾਰੀ। ‡ ਸਾਕੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸ਼ਾ ਪਲਾਨੇ ਵਾਲੇ ਅਵਾਂਤਰ ਵਾਕ ਰੂਪੀ ਪਿਆਲਾ ਲੇ ਕਰ ਮਾਰਫਤ ਰੂਪੀ ਹੌਜ ਮੇਂ ਸੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਰੂਪੀ ਨਸ਼ਾ ਪੀ।

ਜਾਤ ਨਾ ਪਾਤ ਨਾ [੧]ਤਾਤ ਨਾ [੨]ਮਾਤ ਜਹ [੩]ਸੋਮ ਮਰੂਪਹੀ ਸਭ [੪]ਧਰਾਹੈ
ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਇਕ ਸਾਰ ਸਮੇਰ ਔ ਥਲ ਸਰਾ ਹੈ।
ਚਰ ਅਚਰ ਹੈ ਕਰ ਅਕਰ ਚਰਿੰਦ ਪਰਿੰਦ ਔ ਨਰ ਨਾਰ ਨਰਾ ਹੈ।
ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ ਸਭੇ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲਖੇ ਪਰਾ ਹੈ। ੧੧੭
ਸ਼ੋਖ [੫]ਸਮੀਰ ਸੇ ਹੋਇ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ [੬]ਸਲਲ ਕੇ ਬੀਚ ਇਹ [੭]ਆਇਗਰੇ।
[੮]ਮਿਰਤਕਾ ਬੀਚ ਨਹੀਂ ਮਿਸ ਜਾਵਤ [੯]ਪਾਵਕ ਬੀਚ ਨਾ ਜਾਇ ਜਰੇ।
ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਕਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾ ਖੜਾ ਪਾਰਸ ਬੰਗ ਉਮੰਗਤ ਭੀ।
ਮਹਾਂਵਾਕ ਕਾ ਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਇਆ ਗਿਆ ਬਾਦਬ ਬਾਦ ਹੋ ਨਸ਼ਟ ਸਭੀ
ਰਿਹਾ ਭੇਦ ਔ ਭਰਮ ਨਾ ਮਰਮ ਲਖਾ ਲੀਆ ਲਖ ਅਲਖ ਹੈਂ ਅਖ ਜਭੀ
ਆਹਾਸ੍ਵਾਦਅਨਾਦਅਨਾਹਦਕਾਨਹੀਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਜੋ ਭੰਗ ਕਭੀ ੧੧੯
ਨਾ ਹਮ ਬੇਦ ਕੇ ਪਸ ਭਏ ਇਤਹਾਸ ਪੁਰਾਣ ਨਾ ਮੂਲ ਬਕੇਂ।
ਨਾਹਿ ਕੁਰਾਨ ਕਾ ਸਬਕ ਪੜੇਂ ਹਮ ਨਾਹਿ ਅੰਜੀਲ ਕੋ ਮਾਨ ਸਕੇਂ।
ਨਾ ਹਮ ਆਰਯ ਬੀਚ ਹੈਂ ਦਾਖਲ ਨਾਹਿ ਅਨਾਰਜ ਆਸ ਤਕੇਂ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਉਹ ਮਾਨ ਰਹੇ ਹਮ ਨਾਹਿ ਇਸਾਰੇ ਸੇ ਆਣ ਜਕੇਂ ੧੨੦
ਨਾ ਹਮ ਦੇਵਤਾ ਪੂਜਤ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਠਾਕਰ ਕਰ ਪਸਿੰਦ ਲਏ।
ਨਾ ਹਮ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਪ ਕਰੇਂ ਨਹੀਂ ਨੀਰ ਮੇਂ ਮੀਨ ਮਾਨਿੰਦ ਪਏ।
ਨਾ ਹਮ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਦਾਨ ਦਹਿੰਦ ਹੈਂ ਇੰਦ ਭਏ।
ਨਾ ਵਜ਼ੂ ਸਾਜ ਕਰੇਂ ਸੁਬਹਾ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਰਿੰਦ ਗਏ ॥੧੨੧
ਗੁੰਬਜ ਬੀਚ ਅਵਾਜ ਭਈ ਕਹੁ ਮਲਕ ਕੌਣ ਹੈ ਅੰਦਰ ਕਾ।
ਲਖੇ ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਹੈ ਭੇਤੁ ਸਭੀ ਵਾਲੀ ਕੌਣ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰ ਕਾ।
ਕਾਰੋ ਬਾਰ ਬਿਹਾਰ ਨੂੰ ਕਰੇ ਰਿਹਾ ਬਾਨੀ ਕੌਣ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੇ ਫੰਦਰ ਕਾ
ਅਚਰਜ ਮੌਜ ਰਚਾ ਏਹ ਖੇਲ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਲੰਦਰ ਕਾ। ੧੨੨।
ਹਾਥਨ ਸੋ ਨਹੀਂ [੧੦]ਹੋਵਤ ਹੈ ਗੈਹ ਸਸਤ੍ਰ ਸੋਂ ਨਹੀਂ ਛੇਦ ਧਰੇ।
ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਭ ਪਰੇ ੧੧੯

੧ਪਿਤਾ ੨ਮਾਤਾ ੩ਮੇਰਾ ੪ਪ੍ਰਥਵੀ ੫ਵਾਯੂ ੬ਪਾਣੀ ੭ਮਿਟੀ ੮ਅਗਨੀ ੯ਨਿਜਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਰੂਪ। ੧੧ ਭੇਦ

ਕੌਣ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਮੰਦਰ ਕਰ ਕਿਆਸ ਇਹ ਬਾਤ ਬੜੀ।
ਹੈ ਸਭ ਤਾਕਤ ਫੈਲ ਰਹੀ ਜਿਸ ਆਸਰੇ ਹੈ ਇਹ ਦੇਹ ਖੜੀ।
ਨਖਸਿਖਾ ਲੌ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀ ਬੰਨ੍ਹ ਮੜੀ।
ਸਰਬ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬਪੂਜਨਾਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤੂੰਮੰਨ ਥੜੀ।੧੨੩
ਪੀ ਸੁਧਾ ਸਾਗਰ ਹੋਇ ਇਕਾਗਰ ਗਾਗਰ ਫੋੜ ਹਲਾਹਲ ਕੀ।
ਸਮਝ ਸਮੀਪ ਨਾਂ ਭਾਲੀਏ ਦੀਪ ਏਹ ਦੇਖ ਰਦੀਫ ਕਿ ਹੈ ਗਲ ਕੀ।
ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਮੇਂ ਹੋਹ ਨ੍ਰਿਦਵੰਦ ਲੈ ਲਜਿਤ ਆਨ ਅਮੀ ਜਲ ਕੀ।
ਹੋਹ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਾਂ ਬਿਪਤ ਰਹੇ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲਖੋ ਬਲ ਕੀ ੧੨੪
ਅੰਮਿਰਤ ਕੁੰਡ ਕੀ ਆਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਜਾਤ ਸਊ ਪਰ ਐਨ ਅਘਾਨੇ।
ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਤਹ ਪੰਖਾ ਹੈ ਕੁਦਰਤ ਆਣ ਫੁਹਾਰ ਉਠੰ ਸੇ ਹਤਾਨੇ।
ਸ਼ਾਂਤ ਭਈ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀਓ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਦਾਂਨੇ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਓ ਜਬ ਬ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੀਏ ਮਸਤਾਨੇ ੧੨੫
ਹੈ ਸਭ ਭੇਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕੇ ਜਬ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਬਹੇ।
ਚਾਹੇ ਕੇਸ ਸਵਾਰ ਬਲੇ ਦਸਤਾਰ ਉਤਾਰ ਚਾਹੇ ਬੀਆ ਬਾਨ ਰਹੇ।
ਚਾਹੇ ਚੜਤ ਰੰਗ ਉਮੰਗ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਬਸਤਰ ਰੰਗ ਗਿਆਨ ਗਹੇ।
ਚਾਹੇ ਮੋਨ ਕੋ ਧਾਰ ਗੁਜਾਰ ਕਰੇਦੰਮਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਗਿਆਂਨਲਹੇ ੧੨੬
ਚਾਹੇ ਸੀਸ ਮਹਿਲ ਮੇਂ ਸੋਇ ਰਹੇ ਚਾਹੇ ਛਾਂਓ ਜਾ ਬਹੇ ਕਰੀਰਨ ਕੀ।
ਚਾਹੇ ਟੁਕਰ ਮਾਂਗ ਕੇ ਖਾਇ ਲਏ ਚਾਹੇ ਬਾਲੀ ਛਕੇ ਬੈਹਿ ਖੀਰਨ ਕੀ।
ਚਾਹੇ ਮਖਮਲ ਅਤਲਸ ਓਢ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਗੋਦੜੀ ਲੈ ਬਹੁ ਲੀਰਨ ਕੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਮੌਜ ਫਕੀਰਨ ਕੀ।੧੨੭।
ਆਪਨਾ ਆਪ ਜੋ ਜਾਣ ਲੀਓ ਅਨਲਹਕ ਚਾਹੇ ਫਕਲਖਤ ਕਹੇ।
ਚਾਹੇ ਖਮੋਸ਼ ਹੋ ਗੋਸ਼ ਕਰੇ ਬੰਦ ਕੁਝ ਕਹੋ ਚਾਹੇ ਸਖਤ ਰਹੇ।
ਚਾਹੇ ਹੋ ਮਸਕੀਨ ਇਹ ਖੀਨ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਆਦਲ ਹੋ ਕਰ ਤਖਤ ਬਹੇ।
ਇਹ ਸਭ ਮੌਜ ਹੈ ਆਰਫ ਕੀ ਰਹੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੇਰਖਤ ਰਹੇ ੧੨੯

ਹੈ ਸਭ ਦੇਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਾਹੇ ਜਾ ਅਫਗਾਨ ਸਤਾਨ ਰਹੇ।
ਚਾਹੇ ਇੰਗਲਸਤਾਨ ਕੀ ਸੈਰ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਬਾਤ ਬਲੋਚਸਤਾਨ ਕਹੇ।
ਚਾਹੇ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਸਮੀਪ ਰਹੇ ਚਾਹੇ ਜਾ ਬਿਚ ਰੇਗਸਤਾਨ ਬਹੇ।
ਇਹ ਸਭ ਖੇਲ ਹੈ ਆਰਫ ਕੇ ਰਹੇ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਭਗਵਾਨ ਚਹੇ ੧੨੯
ਪਾਥਰ ਪੋਟ ਪਾਰੇਤ ਕੇ ਕੋਟ ਲੈ ਆਸਰਾ ਓਟ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਇਵਾਨਾ।
ਗੋਬਰ ਗਾਵ ਔ ਕਾਗਜ ਨਾਵ ਲੈ ਆਬ ਬਹੇ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਦੀਵਾਨਾ।
ਕਾਂਮਨ ਕੂਪ ਰਵਾਜ ਕੇ ਰੂਪ ਨਾ ਜੂਪ ਕੀ ਊਪ ਮੇਂ ਆਵਤ ਦਾਨਾ।
ਸ਼ੋਕ ਸ਼ਨਾਸ ਲੈ ਸਚ ਕੀਰਾਸਤੂੰਦਾਸਭਗਵਾਨਹੋਮਰਦ ਸਿਆਨਾ ੧੩੦।
ਰਾਓ ਨਾਂ ਰੰਕ ਨਸ਼ੰਕ ਰਹੇ ਜਬ ਅੰਕ ਲਖੇ ਮਿਲ ਆਸ਼ਕ ਕੋ।
ਆਖ ਕੀ ਧਾਰ ਗਵਾਰ ਪੜੀ ਨਾਹਿ ਪਾਇ ਲੀਆ ਆਇ ਲਾਸ਼ਕ ਕੋ।
ਹੈ ਕਹ ਕੇਲ ਇਹ ਖੇਲ ਕਹੋ ਜਹ ਮੇਲ ਸੇ ਮੌਜ ਉਪਾਸ਼ਕ ਕੋ।
ਆ ਚੜੇ ਰੰਗ ਨਾ ਸੰਗਤ ਜੋ ਤਜ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਫਾਸਕ ਕੋ।੧੩੧
ਹੈ ਰਿਦੇ ਰਾਮ ਕਿਉਂ ਰਾਉਂ ਕੇ ਹੋਵਤ ਜੋ ਨਹੀਂ ਆਰਫ ਸੰਗ ਕਰੇ ਹੈਂ।
ਨਾ ਮਿਲੇ ਨੂਰੁ ਹੋ ਚੂਰ ਜੀਆ ਬਿਚ ਤਨ ਤਨੂਰ ਜਰੂਰ ਜਰੇਂ ਹੈਂ।
ਨਾ ਦਿਨ ਰੈਨ ਮੈਂ ਚੈਨ ਹੈ ਆਵਤ ਸੈਨ ਕਰੇ ਬਿਨ ਬੈਨ ਮਰੇ ਹੈਂ।
ਨਾ ਹਟੇ ਹੋਲ ਹੈਂ ਕੋਲ ਕਰੇ ਬਿਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਭੀਆਹ ਭਜੇ ਹੈਂ ੧੩੨
ਰਾਓ ਕੀ ਰਾਸ ਕੇ ਭਾਖ ਬਲਾਸ ਨਾ ਹੋ ਕਰ ਖਾਸ ਆ ਆਸਨ ਮੇਂ।
ਕੂੜ ਖਿਆਲ ਨਾ ਦਿਲ ਬਿਚ ਡਾਲ ਹਕੀਕਤ ਹਾਲ ਲੈ ਸਾਸਨ ਮੇਂ।
ਜਾਇ ਤੋਹੀਦ ਪੈ ਦਾਦ ਚੜੇ ਜਬ ਦਵੈਤ ਗਈ ਭਏ ਖਾਸਨ ਮੇਂ।
ਰਾਉ ਨਾ ਰੰਕ ਨਾਂ ਸ਼ੰਕ ਕਛੂ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸਨ ਮੇਂ ੧੩੩।
ਨਾ ਰਹੀ ਲਟਕ ਆ ਅਟਕ ਭਈ ਜਬ ਪਾਇਓਂ ਛੁਹੇ ਆਇ ਆਸ਼ਕਕੇ।
ਬੋਲ ਬਹਾਰ ਮਿਲੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਇਹ ਹੈ ਉਪਕਾਰ ਜੋ ਲਾਸ਼ਕ ਕੇ।
ਪਾ ਗੁਣ ਗੰਜ ਨਾ ਰੰਜ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਫੰਦ ਫਸੇ ਫਿਰ ਫਾਸਕ ਕੇ।
ਪਾਇ ਪਨਾਹ ਅਲਾਹਿ ਕੇ ਰੰਗ ਹੈਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਉਪਾਸ਼ਕ ਕੇ ੧੩੪।

ਨਾਂ ਬਿਨ ਬੋਧ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਆਵਤ ਹੋ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਬੰਚ ਚਹੇ।
ਚਾਹੇ ਗੋਮਤੀ ਗੰਗ ਕੇ ਤੀਰ ਫਿਰੇ ਚਾਹੇ ਬੀਚ ਬਨਾਰਸ ਜਾਇ ਰਹੇ।
ਸਾਖਿਆਤ ਸਰੂਪ ਨਾ ਹੋਤ ਇਵੇਂ ਚਾਹੇ ਬਣ ਮਹੰਤ ਇਕੰਤ ਬਹੇ।
ਨਾਸਤ ਸੰਗ ਕਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹੇ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭੇਦ ਲਹੇ।੧੩੫।
ਹੈ ਸਭ ਭੇਸ ਤੋ ਸਫਲ ਕੋਏ ਜਬ ਆ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਗੰਗ ਬਹੇ।
ਰੋਮ ਕਟਾਇ ਬਣੇ ਮੁੰਡੀਆ ਚਾਹੇ ਹੋ ਕਰ ਨੰਗ ਮਲੰਗ ਰਹੇ।
ਚਾਹੇ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਬਭੂਤ ਮਲੇ ਚਾਹੇ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਪ ਆ ਅੰਗ ਦਹੇ।
ਗਿਆਨ ਬਹੂੰਨ ਹੈ ਊਨ ਇਉ, ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਂਨ ਕਹੇ।੧੩੬।
ਹੈ ਸਭ ਦੇਸ ਦਸਾਨ ਬਿਖੇ ਇਕੁ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਨਾ ਹੋਰ ਹੈ ਕੋਈ।
ਅੰਤ੍ਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਇਹ ਹੈ ਜਹਿ ਸੂਤ ਮੇਂ ਸਭ ਪਰੋਈ।
ਨੇਤ ਹੀ ਨੇਤ ਜਹ ਬੇਦ ਬਖਾਂਨਤ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਤਮ ਸੋਈ।
ਹੈ ਤਹ ਭੇਦ ਮੇਂ ਭੇਦ ਲਖਾ ਜਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਜਾਂਨ ਬਲੋਈ।੧੩੭
ਹੋਕਰ ਬੰਧਨਾ ਅੰਧ ਖਲੋ ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਧੰਦ ਹੀ ਧੁੰਦ ਪਸਾਰਾ।
ਪਾਂਧੀ ਨਾ ਪੰਧ ਪੈ ਅਟਕ ਰਹੇ ਚਲੋ ਮਾਰਗ *ਮੋਖ ਇਹ ਪਾ ਗੁਫਤਾਰਾ।
ਜੋਂਹ ਤੁਮ ਔ ਹਮ ਹੈਂ †ਤਮ ਭਏ ਤਹ ਨਾਂ ਤਿਨ ਕਾਲ ਇਹ ਹੈ ਸੰਸਾਰਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਨਾਹੋਹਿਨਦਾਨਹਕੀਕਤਜਾਨ⁂ਬਿਗਿਆਂਨਬਹਾਰਾ।੧੩੮
ਸਬਕ ਸਕੂਲ ਹੈਂ ਭੂਲ ਗਏ ਜਬ ¶ਮੂਲ ਮੁਕਾਲੇ ਕੋਸ਼ ਸਮਝ ਖੜੇ।
–ਸੂਫੀਆ...ਕੌਲ ਕੀ ਡੌਲ ਕੇ ਲੈ ਕੋਇ ਲੁਗਤ ਆਹਲ §ਹਰੂਫ ਬੜੇ।
ਸਾਬਕ ਸਬਕ ਸੁਨੀਦ ਕਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹਾਲ ‡ਤਹੀਦ ਪੈ ਦੀਦ ਚੜ੍ਹੇ।
ਸੁੰਮਨ ਬੁਕਮ੍ਹ ਹੋਇ ਰਹੇ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਫਰਕ ਫੜੇ।੧੩੯
ਦਿਲ ਦਰਮਿਆਨ ਆ*¶ਆਰਜ਼ੂ ਲਾਮਤ ਆਯੂ ਲਜਤ ਸਾਥ ਹੀ ਬੀਤੇ
–¶ਆਰਜਾਆਏਨਾ–§ਬਾਤਨ–‡ਮੇਂਤਿਨਹੈਜਿਨਪ੍ਰੇਮਪਿਆਲੜੇ ਪੀਤੇ

*ਮੁਕਤ †ਖਤਮ ⁂ਮਾਰਫਤ ¶ਮੂਲ ਕਹੀ ਹੂਈ ਬਾਤ ਅਰਥਾਤ ਮਹਾਂਵਾਕ -ਆਰਫ ...ਬਚਨ §ਹਰੂਫ ਬੜੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਬਿਦਿਆ ‡ਮਾਰਫਤ *¶ਖੁਆਹਸ਼ ਅਰਥਾਤ ਇਛਿਆ -¶ਰੋਗ -§ਅੰਤ੍ਰੀਵ -‡ਇਹ।

੧ਸੁਖਨ ਇਹ ਸਾਫ ਹੈਂ ੨ਲਾਫ ਨਾ ਜਾਣਤੂੰ ਨਾ ਹਮਕੋਲਹੈਕੰਸਬਕੇਕੀਤੇ।
ਆ ੩ਖੁਦ ਆਂਖ ਸੇ ਦੇਖਲਵੋਇਹਦਾਸਭਗਵਾਨਜੋਮਰਕਰਜੀਤੇ॥੧੪੦॥
੪ਜਰ ੫ਜ਼ਰਾਇਤ ਛੋੜ ਜਮਾਇਤ ਪਕੜ ੬ਕਨਾਇਤ ਕਾਂਮ ਸਰੇ।
ਸਾਬਰ ਸਬਰ ਕਾ ੭ਅਬਰ ਪੜੇ ਜ਼ਬ ਸੌਕ ਕੀ ੮ਸ਼ਾਖ ਆ ੯ਸਬਜ ਕਰੇ।
੧੦ਕੈਹਰ ਦੂਰ ੧੧ਦਰਮਿਸਕ ਕਾ ਹੋਵਤ ੧੨ਬੰਤਨ ਬੀਚ ਧਿਆਂਨਧਰੇ।
ਸੁਖਨ ੧੩ਸਨਾਖਤ ਆਣ ਕਰੀ ਜਬਦਾਸਭਗਵਾਨਭੀਸਾਸਭਰੇ।੧੪੧।
ਆਹਿਹੋ ਸਰਦ ਔ ਹੈ ਰੰਗ ਜਰਦ ਜੌ ਹੈ ਤਰਚਸ਼ਮ ਆਹੋਇ ਰਹੀ।
ਇਹ ਅਲਾਮਤ ਬੀਚ ਜਿਸੇ ਮੁਬਤਲਾਇ ਹੈ ਇਸ਼ਕ ਮੇ ਸਖਸ ਵਹੀ।
ਉਮਦੇ ਹੈ ਆਦਤਬੀਚ ੧੪ਇਬਾਦਤ ਜਾਣ ੧੫ਸਆਦਤਮੰਦ ੧੬ਸਹੀ।
ਤੋੜਕੇ ਅਟਕ ਬੇਖਟਕ ਰਹੇ ਦੇਖੋਦਾਸਭਗਵਾਨ ਆਲਟਕ ਯਹੀ।੧੪੨।
ਬਸ ਬੁਲਾਓ ਨਹਿ ਹਮਕੋ ਕੋਈ ਨੌਸ਼ਨਸ਼ਾ ਕੀਆ ਹੈ ਹਮਨੇ।
ਤੁਹਫਾਤਯਸਰ ੧੭ਭਿਆਮੁਯਸਰ ਪਕੜ ਕਨਾਰ ਲੀਆ ਗਮਨੇ।
ਨਾਂ ਰਹੀ ਖਬਰ ਹੈ ੧੮ਆਲਮ ਕੀ ਏਹਾ ਆਇ ਅਰਾਮ ਕੀਆ ਦੰਮਨੇ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਦਿਲੇਦਰਮਿਆਨ ਨਸੀ ਕੀਆਹੈਅਬ ਆ ਰਮਨੇਂ।੧੪੩।
ਜਲਵਾਇ ਜਾਮ ਭਰਾ ਹੂਆ ਆਮ ਹੈ ਪੀਵੇਂਗਾ ਸੋ ਮਰੇ ਜੀਵਤ ਜੋ।
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾਵਾ ਦੂਰ ਭਇਆ ਤਹ ਲਾਪਰਵਾਹ ਨਸੇ ਖੀਵਤ ਜੋ।
ਬਿਆਂਨ ਕਰੇ ਯਾਹਿ ਲੱਜਤ ਕੋ ਓਹੁ ਬੀਚ ਤਾਸੀਰ ਆ ਥੀਵਤ ਜੋ।
ਨੇਹਮਤਨੂਰਮੁਰੇਹਮਤਹੈਤਿਸ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਇਹ ਪੀਵਤ ਜੋ।੧੪੪।
੧੯ਤਿਫਲ ਤਫੈਲਹੋਉਮਰ ਅਵੈਲ ਮੇਂ ੨੦ਜਾਹਦ ਜੈਲਕੈ ਗੈਲਜੋਆਵੇਂ।
ਉਲਫਤਆਰਫਲੁਤਫ ੨੧ਤਜਾਰਤ ਸਮਝ ਇਸਾਰਤ ਜਿਆਰਤ ਪਾਵੇਂ।

੧ਬਚਨ ੨ਗਪ ੩ਆਪ ੪ਮਾਲ ਪਖੇਤੀ ੬ਕਨਾਇਤ ਅਰਥਾਤ ਸਬੂਰੀ ੭ ਬਦਲ ੮ਡਾਲੀ ੯ਹਰੀ ੧੦ਕਾਲ ੧੧ਅੰਤਹ ਕਰਨ ੧੧ਅੰਤ੍ਰੀਵ ੧੨ਪਛਾਣ ੧੩ਬੰਦਗੀ ੧੪ਲਿਆਕਤ ਮੰਦ ੧੫ਸਚ ੧੬ ਹਾਸਲ ੧੭ ਨਾਂ ਰਹੀ ੧੮ ਜਹਾਨ ੧੯ ਬਾਲਕ ੨੦ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ੨੧ ਸੁਦਾਗਰੀ।

ਰਾਹਿ ਰਿਆਜ਼ਤ ਹਕ ਵਿਜਾਜ਼ਤ ਕਰ ਮੁਰਾਬਤ ਮਰਤਬੇ ਜਾਵੇਂ।
ਗੌਂਸੀਹਜ਼ੂਰੀਦੇਮਰਤਬਾਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇਰਸ਼ਮਚੜ੍ਹਾਵੇਂ੧੪੫
ਆਲਮ ਹੋ ਮਸ਼ਗੂਲ ਹੈਂ ਆਲਮ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਇਲਮ ਸੇ ਫੈਜ਼ ਕੀ ਪਾਯਾ।
ਜੋਹਫ ਜੁ ਜਿਗਰ ਮੇਂ ਦੀਗਰ ਹੈ ਗੰਗਾ ਗੈਬ ਸੇ ਗਜ਼ਬ ਕਾਇਸ ਉਠਾਯਾ
ਜੋਰ ਔ ਜਬਰ ਕਾ ਅਬਰ ਚੜ੍ਹਾਤਮਾ ਬੀਚ ਤੂਫਾਨ ਕੀ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਯਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਹੈਰਾਨਹੂਏਨਹੀਂਹਰਫ ਕੀਤਰਫ ਆਰਾਮੁ ਜੁ ਆਯਾ੧੪੬
ਖਾਮ ਖਿਆਲ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਕਾਲ ਬਿਹਾਲ ਕਰੇ ਕਭੀ ਆ ਤੁਝੇ ਖੈਨੂੰ।
ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਗੇਂਦ ਗਿਰੇ ਮਤ ਮਾਤ ਕਰੇ ਰਿਹਾ ਖੇਲ ਹੈਂ ਜੈਨੂੰ।
ਆਨ ਜਦ ਕਹੈ ਬਾਤ ਬਰੀਕ ਤਹਕੀਕ ਬਤਾਵਣ ਆਰਫ ਤੈਨੂੰ।
ਹੈਸਤ ਸੰਗ ਮੇਂ ਢੰਗ ਸਹੀ ਕੁਝੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਉਂ ਮਾਲਮਮੈਨੂੰ੧੪੭
ਰੋਕ ਰਕੀਬ ਕੋ ਹੁਬ ਹਬੀਬ ਸੇ ਬਾਤ ਅਜੀਬ ਇਹ ਜਾਣ ਜ਼ਰੂਰੀ।
ਗਾਫਲ ਗੌਰ ਸੇ ਤੌਰ ਤਰੀਕਤ ਸਮਝ ਹਕੀਕਤ ਆ ਅਬ ਪੂਰੀ।
ਪੁਤਲਾ ਪਾਕ ਹੈ ਖਾਕ ਵਿਖੇ ਇਹ ਖੋਜ ਕੇ ਹੋਰ ਹੁਨੋ ਸਹੁ ਨੂਰੀ।
ਪਾਇ ਤੋਹੀਦ ਲੈ ਦੀਦ ਸਹੀ ਇਹ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਧਾਰ ਸਬੂਰੀ੧੪੮
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੋਰ ਲੈ ਫੇਰ ਚਲੋ ਏਹੋ ਹੋਵਣਾ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਕਰੋ।
ਆਇ ਗਰੀਜ ਮਰੀਜ ਭਇਆ ਰੂਹ ਆਰਫ ਘਾਟ ਪੈ ਧੌਣ ਧਰੋ।
ਬਾਂਧ ਕੇ ਕਮਰ ਇਹ ਅਮਰ ਲਵੋ ਨਹੀਂ ਗਾਫਲ ਹੋ ਵਿਚ ਰੋਣ ਮਰੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗਿਆਨ ਪਛਾਨ ਇਹ ਪਾ ਅਭਮਾਨਕਾ ਹੋਣ ਕਰੋ੧੪੯
ਕਾਫਰ ਹੈਂ ਕਰ ਬਾਫਰ ਕਾਮ ਕੋ ਸਮਝ ਮੁਸਾਫਰ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ।
ਨਫਸ ਕੀ ਕੈਦ ਬੇ ਫੈਦ ਫਸੇਂ ਨਾਹਿ ਛੂਟਣ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਬਚਾਰੀ।
ਮਜ਼ਹਬੀ ਬੋਲ ਨਾ ਲਜਤ ਪਾਵਤ ਮੋਮਨ ਹੋਣ ਕੀ ਮੌਜ ਨਿਰਾਰੀ।
ਆਹਿਫਮਰਦਕੀ ਸੁਹਬਤਸੇਇਹ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਆਜ਼ਾਦ ਬਿਹਾਰੀ੧੫੦
ਹੈਫ ਹਜਾਰ ਹੈ ਕੋਠ ਕੇ ਪੀਣ ਕੋ ਸਾਬਰੀ ਸੈਫ ਨਾ ਆਨ ਉਠਾਵੇਂ।
ਮਤਗ ਕਰੀਬ ਹਬੀਬ ਖੜੀ ਨਾਹਿ ਨਫਸ ਰਕੀਬ ਕੋ ਮਾਰ ਮੁਕਾਏ।

ਦਾਮਨ ਦਾਗ ਹੈ ਲਾਗ ਰਿਹਾ ਅਬ ਨਾ ਬਦਫੈਲ ਬਛਾਵਣਾ ਚਾਏਂ।
ਦੇਖ ਹੈਸੀਅਤਨੀਤ ਨਾਬਾਂਧਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਏਂ।੧੫੧
ਦੌਲਤ ਦਾਂਮ ਦੀਵਾਨ ਮਕਾਨ ਨਦਾਂਨ ਗੁਮਾਨ ਨਾਂਇਨ ਕਰੋ।
ਔਰਤ ਪੂਤ ਔ ਦੂਤ ਕੋ ਸੂਤ ਇਹ ਦੇਖ ਬਭੂਤ ਨਾ ਮਾਣ ਮਰੋ।
ਪਾਪੁ ਰਸਾਰਬ ਲੈ ਪਰਮਾਰਬ ਸਮਝ ਜਬਾਰਬ ਧਿਆਨ ਧਰੋ।
ਆਤਮ ਰੰਗ ਕੇ ਅੰਗ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਰਪਰੋ੧੫੨।
ਪਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪ੍ਰਸਨੁ ਸੁਸਨ ਸਾਬ ਉਧਾਰ ਕਰੋ।
ਆ ਅਧਕਾਰ ਸੇ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰ ਤਿਆਗ ਹੰਕਾਰ ਬਕਾਰ ਹਰੋ।
ਕੀਜੇ ਆ ਸੇਵ ਇਹ ਦੇਵ ਪਛਾਣਕੇ ਭੇਵ ਸੇ ਭੈ ਸੰਸਾਰ ਤਰੋ।
ਹੋਇ ਮਮੋਛੂ ਆਮੋਛ ਲਹੋ ਇਉਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਸਾਚ ਰਰੋ।੧੫੩
ਲੇਖ ਲਿਲਾਟ ਕੇ ਪਲਟਤ ਆ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਸਾਟ ਹੋ ਸਾਦਕ ਖਾਏਂ।
ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਬ ਜੋਨ ਹੈ ਨਾ ਕਰ ਕਰਮ ਜੇ ਇਹ ਪਲਟਾਏਂ।
ਨਾਮ ਔ ਰੂਪ ਜੋ ਮਾਨਤ ਆਪ ਕੋ ਇਹ ਸਭ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨ ਕਹਾਏਂ।
ਆਸਰਾ ਆਪ ਇਹ ਨਾਮ ਔ ਰੂਪ ਕਾਦਾਸਭਗਵਾਂਨਦਨਾਸਮਝਾਏਂ੧੫੪
ਮਾਨਸ਼ ਜਾਤ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਹੈ ਸਭ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਭਏ।
ਸਜਾਤੀ ਬਜਾਤੀ ਹੈਂ ਮੰਨਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਅੰਗ ਕੋ ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਗਏ।
ਆਤਮ ਗਿਆਂਨ ਸੁਭਾਵ ਸਜਾਤੀ ਅਗਿਆਤ ਆ ਅੰਗ ਬਜਾਤ ਪਏ।
ਛੋਡ ਬਣ ਵਟ ਕੂੜ ਕੀ ਮੰਨਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਚਾਰ ਲਏ।੧੫੫
ਅਕਾਸ ਹੋ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪੜੇ ਬਾਦਲ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿਸ ਆਤੇ।
ਹੋਇ ਬੈਰਾਗ ਤ੍ਰਤੀਬ੍ਰ ਹੈ ਤਿਉਂ ਅੰਤ ਸਕਰਨ ਹੋ ਸੁਧ ਹੈਂ ਜਾਤੇ।
ਸਤ ਅਸਤ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ ਲਖੇ ਜਬ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਤੋ ਹੈਂ ਪ੍ਰਸਾਤੇ।
ਪਾ ਨਿਜ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਸਹੀ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਿਲ ਲਾਤੇ੧੫੬
ਬੋਹਥ ਬਾਂਧ ਲੀਓ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਊਪਰ ਆਨ ਖੜੇ।
ਇਹ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਪਏ ਜਬ ਸਤ ਗੁਰ ਕੇ ਹਮ ਸਰਨ ਖੜੇ।

ਆਇ ਅਨੰਦ ਅਕਹ ਭਆ ਜਹ ਜਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਅਸ਼ ਚੜ੍ਹੇ।
ਪ੍ਰੇਮ ਪਹਾਰ ਕੇ ਪਾਕ ਰਹੈ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਘਾਟ ਘੜੇ।੧੫੭।
ਪ੍ਰਾਂਥ੍ਰ ਪੁਰਸ ਸੁਭਾਵ ਸਹੀ ਨਾਹਿ ਆਣਨਹੀਂ ਤਿਸ ਚੀਤ ਧਰੇ।
ਦੂਸਰ ਨਾਮ ਸੁਭਾਵ ਬਖਈ ਜੋ ਜ਼ਾਣ ਇਹ ਕਾਂਮ ਨਾਂ ਹੇਤ ਹਰੇ।
ਹੈ ਜ਼ੁਗਿਅ ਸੂ ਸਭਾਵ ਸਰੇਸਟ ਲੈ ਰਿਦ ਧਾਰਨ ਏਹ ਕਰੇ।
ਮੁਕਤ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਚਤਰਥ ਹੈ ਇਹ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨਹੈ ਅਪਰਪਰੇ।੧੫੯।
ਚੁਹਲ ਚਮਨ ਕੇ ਗਮ੍ਹ ਵਿਖੇ ਈਹਾਂ ਬਮਨ ਕਰੇ ਕੋਈ ਆਇ ਇਵਾਨਾ।
ਸ਼ੋਹਤ ਕੀ ਸਭ ਸਿਫਤ ਗਈ ਜਬ ਬਿਫਤ ਮੇ ਹੈ ਇਹ ਰੂਹ ਗਰਦਾਨਾ।
ਸ਼ੋਰ ਕਰੇ ਕੁਝੁ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਕਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਭੁਲ ਨਦਾਨਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਬਿਆਂਨਪਛਾਨ ਨਾ ਉਮਰਜੁਆਨਮੇ ਹੋਹ ਦੀਵਾਨਾ।੧੫੯।
ਏ ਪਰਦੇਸੀਆ ਜੀਉੜਿਆ ਸਮਝ ਲੇ ਨਾਂ ਇਹ ਦੇਸੁ ਹਮੇਸ ਹਮਾਰਾ।
ਹੈ ਕੋਈ ਕਾਲ ਖ੍ਵਾਬ ਖਿਆਲ ਇਹ ਦੇਖਹੁ ਵਾਲ ਨਾ ਪਾਉ ਪਸਾਰਾ।
ਭਾਰਜਾ ਭੈਣ ਜੁ ਬੈਣ ਕਰੇ ਇਨੀ ਨਾ ਕੁਝੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਇ ਸਹਾਰਾ।
ਕੂੜਕੀਖੇਲਕਾਮੇਲ ਭਇਆਇਹਦਾਸਭਗਵਾਨਆ ਪਕੜਕਨਾਰਾ।੧੬੦।
ਚੌ ਗੋਸੀ ਕੁਲਾਹਿ ਹੈ ਪੈਹਨ ਲਈ ਜਬ ਸਾਹਿਨ ਸਾਹਿ ਕਾ ਮਗਜ ਲੀਓ।
ਦੁਨੀਆਕੀਤਰਕ ਕਾ ਗੋਸਾ ਲੀਓਇਕਦੂਸਰ ਤਰਕ ੧ਉਕਬਾਇ ਕੀਓ।
ਮੌਲਾ ਕੀ ਤਰਕ ਕਾ ਗੋਸਾ ਤੀਆ ਚੌਥੇ ਤਰਕ ਕੀ ਤਰਕ ਹੈ ਆਣ ਥੀਓ।
ਇਹ ਸਿਰਤਾਜ ਹੈ ਫਕਰ ਕੇ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਉਡਾਵਤ ਬੀਓ।੧੬੧।
ਕਾਬਾਹੈਕਲਬ ਜਹ ਤਲਬਹੋ ਹਾਂਸਲਅਰਬ ਕੇ ਮੁਲਖ ਨਾ ਭਾਲੁਟਕਾਨਾ।
੨ਸਾਲਕ ਹੋਕਰ ਮਾਲਕ ਕੋ ਮਿਲਹੋ ਖੁਦ ਖਾਲਕ ਮਸਤ ਦੀਵਾਨਾ।
ਰੌਜ਼ੋ ਰਾਹਤ ਕੀ ਨਾਹਿ ਆਹਿਟ ਹੈ ਜਹ ਐਨ ਅਜਾਇ ਬਲਾਇ ਖਾਨਾ।
ਸ਼ੁਰਸਦ ਕਾਮਲ ਮੇਹਰ ਸੇ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਾਚੁ ਪਛਾਨਾ।੧੬੨।
ਸਾਹਿਬ ਸਬਰ ਇਹ ਖਵਰ ਲਵੇ ਇਸ ਹੈ ਬਿਚ ਕੰਬਰ ਕੇ ਕੌਣ ਸਮਾਯਾ।
ਗਨੀ ਗਰੀਬ ਜਹ ਜ਼ੋਰ ਜਰੀਬ ਹਬੀਬ ਕਹੁ ਹਾਕਮ ਕੌਣ ਹੈ ਆਯਾ।

੧ਦੂਸਰਾ ਜਹਾਨ ਅਰਥਾਤ ਪਰਲੋਕ ੨ਰਾਹ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਖੁਦਾ ਦੋਸਤ।

ਭੇਦ ਲਬਾਸ ਕੀਆ ਇਜਲਾਸ ਹੋ ਮੁਨਸਫ ਖਾਸ ਹੈਂ ਕਦਮ ਟਿਕਾਯਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਲਖੇ ਦਿਲਦਾਨ ਹੋ ਜਾਨ ਕੀਜਾਨਹੈਜਾਨ ਕਹਾਯਾ ੧੬੩।
ਨਾਂ ਪੜ੍ਹ ਆਇਤ ਸਮਝ ਹਿਦਾਇਤ ਹੋਇ ਇਨਾਇਤ ਕਾਮਲ ਤੇ।
ਕਿਬਰ ਕਨੂਨ ਨਾਂ ਹੋ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਏਹ ਜਾਏ ਜਨੂਨ ਹੈ ਆਮਲ ਤੇ।
ਆਰਫ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤ ਹਾਲ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਲ ਹੋ ਸ਼ਾਮਲ ਤੇ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਇਹਸਾਹਕੀਕਾਨਲੈਪਾਆਰਫਾਨਾਂ੧ਅਨਾਮਲ ਤੇ ੧੬੪।
ਬੂਦੇ ਬਾਸ਼ ਵਲਾਇਤ ਛੋੜ ਦਈ ਅਬ ਪਾਇ ਲੀਆ ਈਹਾਂਆਇਮਜਾਰਾ
ਰੈਹ ਜਨ ਬੀਚ ਸਕੂਨਤ ਦਾਖਲ ਸਮਝ ਚਲੀਂ ਕੁਝ ਐ ਦਿਲਦਾਰਾ।
ਏਹ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਹੋ ਕੋਸ਼ਸ ਸੇ ਨਹੀਂ ਸ਼ੋਰ ਪਵੇ ਕਭੀ ਆਨ ਕਰਾਰਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ.ਨਾਂ ਹੋਹ ਨਦਾਂਨ ਲੈ ਰਮਜ਼ ਪਛਾਣ ਹੈਕੀ ਗੁਫਤਾਰਾ ੧੬੫
ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਵਤ ਹੈ ਸਭ ਰੂਪ ਹੀ ਯਾਰ ਯਗਾਨਾ।
ਹੈ ਖੁਦ ਖਾਸ਼ ਸ਼ਨਾਸ਼ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰ ਹੋਰ ਕੋ ਜਾਣ ਬਗਾਨਾ।
ਨੂਰ ਕੀ ਚਾਦਰ ਹੈ ਸਭ ਸਾਦਰ ਅਰਬਾਇ ਨਾਸ਼ ਰਹੇ ਹਮ ਖਾਨਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਗੁਮਾਨ ਕੇਹਾ ਜਬਗੈਰ ਨਹੀਕਿਤੇ ਸਮਝ ਨਦਾਨਾ ੧੬੬।
ਸੂਰਤ ਸਮਾਲ ਨਾਂ ਹੋਹ ਨਢਾਲ ਖਿਆਲ ਲਖੋ ਅਬ ਆ ਅੰਦਰੂਨੀ।
ਚਸ਼ਮ ਉਘਾੜ ਤਹ ਤਾੜ ਕਰੋ ਜਹ ਚਸ਼ਮਾਇ ਨੂਰ ਭਿਆ ਗੂਨਾਗੂਨੀ।
ਕਰ ਕਰ ਨੋਸ਼ ਖਮੋਸ਼ ਭਏ ਗਏ ਹੋ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਹੈ ਜੋਸ਼ ਨਮੂਨੀ।
ਮਿਲਜਾਤਮੇਂਜਾਤਹੋਜਾਤਗਏਜਬਦਾਸ ਭਗਵਾਨਹੈਂਅਮਰਅਜੂਨੀ੧੬੭।
ਸੁਹਬਤ ਆਰਫ ਐਨ ਕਰੀ ਜਬ ਗੈਨ ਕੀ ਸੂਰਤ ਦੂਰ ਪਰੀ।
ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੈਨ ਉਠਾ ਕਰ ਨੈਨ ਹੈ ਚੈਨ ਭਈ ਦਿਨ ਰੈਨ ਖਰੀ।
ਪਾਕ ਬੇਬਾਕ ਭਏ ਤਬ ਤੇ ਜਬ ਤੇ ਨਾਂਹਿ ਗੈਰ ਪੈ ਨਜ਼ਰ ਧਰੀ।
ਨਾਮ ਨਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਨੁਕਤਜਹਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਹਾਰ ਕਰੀ। ੧੬੮।
ਐਹਲ ਤਮੀਜ਼ ਅਜੀਜ਼ ਬਣੋ ਅਬ ਭਰਮ ਭਿਆਨਕ ਮੇਂ ਸਭ ਹੀ।
ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਉਠਾਇ ਦੋਊ ਸ਼ੁਧ ਸ਼ਾਂਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਧਾਰ ਸਹੀ।

੧ਉਂਗਲੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ਼ਾਰੇ

ਵਰਨ ਅਸਰਮ ਕਾ ਮਾਣ ਤਜੇ ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਣਿਓ ਸੁਬ ਮਹੀ।
ਜਹ ਕਹ ਏਕ ਬਿਰਾਜ ਰਿਹਾ ਏਹ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹੈਬਾਤ ਸਹੀ।੧੬੯।
ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਸੇ ਖੇਲ ਲਖੀ ਇਕ ਤੁਜ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਰਾ।
ਨਾ ਰਹੀ ਹਾਜਤ ਹੁਜਤ ਕੀ ਅਬ ਨਾ ਹਮ ਦੰਭ ਕਾ ਖੰਭ ਖ਼ਲਾਰਾ।
ਹੋ ਮੁਤਅਜਬ ਮਹਵ ਹੈਂ ਅਬ ਦੇਖਿਆ ਆਣ ਅਲਾਹਿ ਇਸਾਰਾ।
ਕਾਰਬ ਲਖਣ ਕਾਂਖਿਆ ਭਖਣ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤਹੀਦ ਕਨਾਰਾ।੧੭੦।
ਬੈਠ ਬਿਚਾਰ ਇਕੰਤ ਕਰੀ ਜਬ ਤੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਆਣ ਬਜੀ।
ਨਾ ਅਬ ਸੰਗ ਪਤੰਗ ਕਰੀ ਯਕਰੰਗ ਹੋ ਅੰਗ ਉਮੰਗ ਤਜੀ।
ਗਈਗਾਂਠ ਅਗਿਆਨ ਨਾ ਸਾਂਠਰਿਹਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਨਾ ਠਾਠਪ੍ਰੇਮ ਗਜੀ।
ਪਾ ਬਿਸਰਾਂਮ ਨਾ ਸੁਬਹਾਇਸ਼ਾਮਜਹਦਾਸਭਗਵਾਨ ਬਹਾਰ ਸਜੀ।੧੭੧।
ਬੈਹਰ ਬੂੰਦ ਹੋ ਇਕ ਗਏ ਲਖੇ ਕੌਣ ਜਾਂ ਆਬ ਮੇ ਆਬ ਪਿਆ ਹੈ
ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਸਾਖ ਹੈ ਦੂਰ ਭਈ ਜਬ ਵਹਿਦ ਵਾਹਿਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ
ਗੈਰ ਇਲਾਮਤ ਉਠ ਗਈ ਸਬ ਨੂਰ ਹੀ ਨੂਰ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਜਮਾਬੀਚੁਆਜੁਜ ਹੈਜਮਾਹੂਈ ਇਉਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨਅਲਾਹਿਭਇਆ ਹੈ
ਜਾਣਿਆਂ ਆਂਮ ਹੈ ਜਗ ਤਮਾਮ ਇਹ ਸੁਬ ਹੀ ਖਾਮ ਹੈ ਚਾਂਮ ਪਸਾਰਾ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਲੈ ਸਾਚ ਪਛਾਨ ਹੋ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ਅਬੇ ਦਿਲਦਾਰਾ
ਮਨ ਸਲਾਹਿ ਲੈ ਪਾਇ ਪਨਾਹਿ ਹੈ ਸਭ ਫਨਾਹਿ ਅਕਾਰ ਬਹਾਰਾ
ਓਂਕਾਰਅਧਾਰ ਸਭੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਦਾਸਭਗਵਾਨਇਹਬੋਲਬਚਾਰਾ।੧੭੩
ਸਮਝ ਜੁ ਆਂਨ ਹੈਂ ਹਮ ਮਹਿਮਾਨ ਇਹ ਕੂਚ ਜਹਾਨ ਨਦਾਨ ਕਰੈਂਗੇ
ਮੁਹਲਤ ਨਾਦੰਮ ਏਕ ਮਿਲੇ ਕੁਝ ਨਾਂ ਕਰ ਹੁਜਤ ਛਿਨ ਅਰੈਂਗੇ
ਮਸਲਹਤ ਬਾਝ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇਂ ਅਗੇ ਕਾਲ ਕਰਾਰ ਨਾ ਮੂਲੁ ਫਰੈਂਗੇ
ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਖਲਾਰ ਕਰੇਂ ਇਹ ਓੜਕ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹਰੈਂਗੇ।੧੭੪
ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬਕਾਰ ਬਜਾਰ ਹੈ ਦੁਖ ਹਜਾਰ ਬਗਾਰ ਭਰਾ।
ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਤੇ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਹੈ ਰਾਗ ਦੁਐਖ ਬਕਾਰ ਖਰਾ।

ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹਿੰ ਕੁਛੁ ਭੋਗਨ ਮੇਂ ਇਨ ਭੋਗ ਅਰਾਂਮ ਕਹੁ ਕਿਨ ਕਰਾ।
ਹੋ ਉਪਰਾਂਮ ਰਹੋ ਅਠ ਜਾਂਮ ਹੀ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਂਨ ਨਰਾ।੧੭੫।
ਬੋਧ ਬਹੀਨ ਨਾ ਚੀਨਸ ਆਤਮ ਜੋ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਸੁਧ ਕਲਾ।
ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ ਦਿਵਸ ਗਿਆ ਗਈ ਰੈਨ ਹੈ ਸੈਨ ਮੇਂ ਸਭ ਖਲਾ।
ਅਵਸਰ ਫੇਰ ਨਾਂ ਇਹ ਮਿਲੇ ਜਾਂਦਾ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਛੈਲ ਛਲਾ।
ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ ਨਾ ਧਾਰੁ ਬਚਾਰ ਕੋ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਹੋ ਅਮਲ ਮਲਾ।੧੭੬
ਏਕ ਅਕਾਲ ਕੀ ਘਾਲ ਕਮਾਲ ਓਹੁ ਹਰ ਹਰ ਹਾਲ ਸੰਭਾਲ ਚਲੋ।
ਤਿਆਗ ਗੋਪਾਲ ਨਾ ਆਨ ਸੇ ਲਾਗਨਾਂ ਬੀਚ ਜੰਜਾਲ ਜੁਵਾਲ ਜਲੋ।
ਸਾਰ ਸੇਂ ਰਾਚਨਾ ਕਾਚ ਮੇਂ ਮਾਚ ਇਹ ਪਾਕਰ ਵਾਚ ਅਵਾਚ ਖਲੋ।
ਹੋ ਨਿਰਪਖ ਅਲਖ ਲਖੋ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਛਲ ਛਲੋ।੧੭੭।
ਬੀਚ ਸਰਾਂਇ ਮੁਸਾਫਰ ਹੈਂ ਕੋਈ ਦੰਮ ਗੁਜਾਰ ਕੇ ਉਠ ਚਲੈਂਗੇ।
ਕਰ ਪਸਾਰ ਗੁਵਾਰ ਨਹੀਂ ਈਹਾਂ ਦਾਵੇ ਸੇ ਮੂਹ ਸਭ ਖਾਕ ਮਲੈਂਗੇ।
ਬਾਤ ਬਚਾਰ ਬਪਾਰ ਕਰੋ ਕੁਛੁ ਓੜਕ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਖਲੈਂਗੇ।
ਹੋ ਹਬੇਦਾਰ ਲਖੀ ਗੁਫਤਾਰ ਹੈ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਜਾਤ ਰਲੈਂਗੇ।੧੭੮
ਹੋ ਇਸ਼ਤਿਆਕ ਬੇਬਾਕ ਜਿਸੇ ਓਹ ਹੈ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਬੇਝਾਕ ਵਲੇ।
ਹਿਜਰ ਹਿਲਾਕ ਫਿਰਾਕ ਗਏ ਬਹੇ ਹੋਕਰ ਪਾਕ ਨਾਂ ਖਾਕ ਮਲੇ।
ਹੋ ਹਮਵਾਰ ਨਿਹਾਰ ਰਹੇ ਭਏ ਵਸਲ ਵਸਾਲ ਹੁਵਾਲ ਭਲੇ
ਦੂਈ ਦੂਰ ਸੇ ਨੂਰ ਹੋ ਨੂਰ ਰਹੇ ਹੁਣ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਭੀ ਉਠ ਚਲੇ।੧੭੯
ਐਨ ਮੁਹਾਤਮਾਂ ਮਤ ਵਿਖੇ ਮਤ ਮਨ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗੀ।
ਭੂਲ ਕਰੋ ਨਾਹਿ ਨੇੜਕ ਭੀ ਇਨ ਮੇਲ ਸੇ ਖੇਲ ਹੋ ਜਾਂਇ ਕੁਰੰਗੀ।
ਨੀਤ ਕੋ ਤੋੜ ਅਨੀਤ ਕਰੇ ਨਾਹਿ ਮੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈਂ ਪਾਂਬਰ ਚੰਗੀ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਹੋ ਇਸਕੇ ਕੁਛੁ ਬਾਤ ਕਰੋ ਕਿਤੇ ਪਾ ਸਤਸੰਗੀ੧੮੦
ਸਾਕਤ ਕੋ ਐਸੇ ਸੀਖ ਕਰੀ ਜੈਸੇ ਮੂਰਖ ਮੰਦ ਮਵਾਦ ਨਿਕਾਲਾ।
ਅਵਗੁਣ ਆਣ ਭਆ ਸਭ ਗੁਣਨ ਕਾਬਿਸੀਅਰ ਕੋ ਜਿਵੇਂ ਦੂਧ ਪਿਆਲਾ

ਤਪਤ ਤਨੂਰ ਗਰੂਰ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਸੇਹਤ ਜਾਮ ਕਾ ਦੇਹ ਹਵਾਲਾ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਨਦਾਨ ਨਾ ਪਰਸ ਏ ਸਾਕਤਸਮਝਕੇਬਾਸਨਕਾਲਾ ੧੯੧
ਬੀਚ ਮਹਬਤ ਨਾ ਕੁਝ ਲਜ਼ਤ ਭੂਲ ਕਰੋ ਨਾਹਿ ਨਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਓੜਕ ਔਰ ਹੋ ਗੈਰ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਖੈਰ ਕਰੋ ਇਹ ਪਾਪ ਪਲੀਤੀ।
ਬੀਚ ਬਚਾਰ ਆ ਹਾਰ ਪਰੀ ਗਈ ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਬਸਾਰ ਹੀ ਜੀਤੀ।
ਝੂਠ ਕਹੂੰ ਨਾਹਿ ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਊਪਰ ਬੀਤੀ ੧੯੨
ਮਾਇਆ ਕੀ ਭਾਹਿ ਲਗੀ ਚਹੂੰ ਔਰ ਹੈ ਭਾਗ ਦਲੇਂ ਅਬ ਕਿਧਰ ਕੋ।
ਆਇ ਦਰੇਗ ਭਯਾ ਮਨ ਹੈ ਦੇਖੀ ਆਗ ਲਗੀ ਸਭ ਹੀ ਧਿਰ ਕੋ।
ਪੜ ਪੁਕਾਰ ਚੌ ਤਰਫ ਰਹੀ ਦੇਖਾਂ ਆਂਖ ਉਠਾਇ ਮੈਂ ਜਿਧਰ ਕੋ।
ਸਤਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਸ਼ਾਂਤ ਬਹੇ ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆ ਇਧਰ ਕੋ ੧੯੩।
ਹਉਂ ਮਸਕੀਨ ਹਾਂ ਦੀਨ ਅਤੀ ਕਰ ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ।
ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਅਤੀਤ ਮਤ ਅੰਧ ਨਾਂ ਜਾਨਿਆ ਗੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰਾ।
ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਦਿਆਲ ਨਿਧ ਜੀ ਇਹ ਭੂਲਣਹਾਰ ਹੈ ਮੂੜ੍ਹ ਘਨੇਰਾ।
ਹਾਰ ਪੜਾ ਦਰ ਆਪ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਏਹ ਚੇਰਾ ੧੯੪
ਆ ਅਗਿਆਨ ਜਹਾਨ ਭਆ ਅਬ ਆਨ ਕੀ ਆਨ ਹੈਂ ਬਾਤ ਚਲਾਤੇ।
ਸਮਝਣ ਸਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਬਚਾਰ ਇਹ ਬਾਹਜ ਬਿਹਾਰ ਸਭੀ ਬਤਲਾਤੇ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਕੋਚਨ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰਾਤੇ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਬਣੇ ਇਕ ਜਾਣ ਦਵੈਤਨਾਂਦੂਰ ਹਟਾਤੇ ੧੯੫।
ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਨਹੀ ਮਾਨੁ ਨਹੀ ਗਿਆਨ ਭਆ ਜਬ ਹੈ ਉਨਮਾਦੀ।
ਬਣਆਪਕੋ ਕੁਝਦਖਾਵਤ ਹੈ ਇਹਨਿਸਦਿਨ ਆਦਿ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈਸਾਧ
ਦਿਲੋਂ ਦੂਜ ਸੇ ਪੂਜ ਕਰਾਵਤ ਹੈਂ ਅਭਮਾਨ ਤਜੇ ਨਹੀਂ ਅਬ ਬਿਖਾਹਦੀ
ਬ੍ਰਿਤਅਵਿਦਯਾਮੇਂਲਾਗਰਹੀਅਬਦਾਸਭਗਵਾਨਨਾਂਠੀਕਇਹਬਾਦੀ ੧੯੬
ਬੇਦ ਬਲਾਸ ਇਹ ਖਾਸ ਕਹੇ ਇਕ ਰਾਸ ਅਨਾਸ ਲਖੋ ਘਰਕੀ।
ਬਿਆਸ ਬਸਿਸ਼ਟ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਏਹੋ ਸਹੀ ਪਾਇ ਗਏ ਆਂਪਣੇ ਕਰਕੀ।

ਨਾਂਬ ਤਰੇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੋਰ ਇਹ ਸਾਚ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ।
ਲਖੇ ਏਕ ਨਾ ਹੋਇ ਅਨੇਕ ਬਹੇ ਦੇਖੋ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਕਰੇ ਨਰ ਕੀ ੧੮੭
ਹੈਂ ਪੂਨਾਮੀ ਪਦਾਰਥ ਇਹ ਸਭ ਜਾਣ ਕੇ ਸਤਨਾਮੋ ਹਥੜਾਈ ਏ।
ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨਾ ਲਾਗਤ ਲੰਪਟ ਹੋ ਨਹੀਂ ਜਨਮ ਗਵਾਈਏ
ਜਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮੇਂ ਸਾਂਚ ਪਛਾਣਕੇ ਨਿਸਦਿਨ ਰੰਗ ਉਮੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਏ।
ਦਾਸਭਗਵਾਨਹੋਸਾਫਸੁਜਾਨਇਹਪਾਇਗਿਆਨਬਿ ਗਿਆਨ ਪੈ ਆਈਏ
ਦੇਖਤ ਦੇਖਤ ਦੇਖੁ ਗਿਆ ਜਗੁ ਨਾਂਥਿਰ ਕੋਇ ਜੁਦੇ ਤਦ ਖਾਈ।
ਨੈਨਾ ਬੀਚ ਇਹ ਹੋ ਸਭ ਖੇਲੁ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਛਿਪੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ ਭ੍ਰਾਈ
ਏਹ ਬਿਵਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਨਿਹਾਰ ਕਿਉਂ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਅਤ ਬਢਾਈ।
ਲਿਪਟ ਹੋ ਨਹੀਂ ਕੂੜ ਬਿਖੇ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਰਖੁ ਸਫਾਈ੧੮੯
ਸਾਜਨ ਸੰਗ ਸਖਾਇ ਜਿਤੇ ਮਿਲ ਆਪਸ ਮੇਂ ਅਬ ਹੈਂ ਹਰ ਖਾਤੇ।
ਬਿਪਤ ਪੜੀ ਨਾਹਿ ਨੇੜ ਕੋ ਆਵਤ ਪੀਠ ਭਵਾਇ ਸਭੀ ਉਠਜਾਤੇ
ਹੁਥ ਹਜਾਰ ਓਹ ਯਾਰ ਕਹਾਂ ਅਬ ਆਗੇ ਸੇ ਆਇ ਜੁ ਹਾਥ ਮਿਲਾਤੇ।
ਇਹਬਿਵਹਾਰ ਬਣਾਉ ਬਣਾਜਗ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂਮੋਹਬਢਾਤੇ੧੯੧
ਨਾ ਰਹੀ ਸ਼ਕਤ ਬਰਕਤ ਭਏ ਜਬ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋ ਥਕਤ ਆ ਫਕਤ ਭਈ।
ਤੂਲ ਔ ਅਰਜ ਕੀ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਅਬ ਫਰਜ ਜਾਂ ਗਰਜ ਗਈ
ਐਨ ਅਪਾਰ ਇਹ ਹੈ ਗੁਲਜਾਰ ਲੈ ਬਾਤ ਨ ਯਾਰ ਬਹਾਰ ਨਈ।
ਆ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਮੋਨ ਭਇਆ ਅਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨੰਦ ਮਈ।੧੯੨
ਜਹ ਸਿੰਘ ਕੁਰੰਗ ਹੈ ਅੰਗ ਇਕਾ ਇਕਾ ਬਕਰਾ ਔ ਬਘਿਆਰ ਅਹੇ।
ਜਹ ਹਸਤੀ ਅ ਕੀਟ ਹੈ ਡੀਠ ਇਕਾ ਇਕਾ ਹੋ ਜਹ ਹੈਂ ਨਰ ਨਾਰ ਰਹੇ।
ਜਹ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮਰਮ ਇਕਾ ਇਕਾ ਬਰਨ ਅਸਾਹਮ ਕੀ ਧਾਰ ਬਹੇ।
ਸੋ ਅਸਥਾਨ ਕੀ ਆਸ ਹੀ ਸੰਤਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਦਾਨ ਕਹੇ।੧੯੨
ਜਾਗ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦੇਰ ਇਹ ਵੇਰ ਨਾ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਕਭੀ ਆਈ।
ਸ਼ੌਕ ਸ਼ਨਾਖਤ ਰਖ ਰਫਾਕਤ ਲੇਹੁ ਲਿਆਕਤ ਆਰਫ ਭਾਈ।

ਗਹੇਂ ਗੁਫਤਾਰ ਰਹੇਂ ਦਿਲਦਾਰ ਗੁਫਾਰ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੁਰਤਾਈ।
ਇਉਂਦਿਲਬਾਗਦਮਾਗਹੋਇਰੌਸ਼ਨਦਾਸਭਗਵਾਨਕਹੇਸੁਭਰਾਈ ੧੯੩

ਕਬਿਤ. ਅੰਕਰ ਜਿਉਂ ਏ ਕਬਟ ਸੂਖਮ ਸੇ ਸੂਖਮ ਸੀ
ਤਿਸਕੇ ਹੋ ਤੀਨ ਡਾਲ ਭਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ।
ਏਕ ਸੇ ਦੋ ਤੀਨ ਚਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ਹਜ਼ਾਰ ਯਾਰ
ਲਾਖ ਤੇ ਕਰੋੜ ਅਰਬ ਖਰਬ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਹੈ।
ਐਸੇ ਏਕ ਆਤਮਾ ਸੇ ਮਨ ਚਿਤ ਬੁਧ ਹੋਇ
ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਤੀਨ ਗੁਣਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ।
ਪਾਇ ਐਸਾ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਅਰਜ਼ ਐ ਤੂਲ ਨਹੀਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸਹੀ ਆਤਮ ਧਚਾਰ ਹੈ ੧੯੪।
ਜੋਰ ਸਾਯਾ ਕਾਲ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇ ਇਹ ਅਕਾਲ
ਬਾਤ ਬੜੀ ਹੀ ਮੁਹਾਲ ਡਾਲ ਅੰਕਰ ਸਮਾਵਣੇ।
ਮਿਲੇ ਕਾਮਲ ਜੇ ਪੀਰ ਹੋ ਦਾਮਨ ਬਗੀਰ
ਐਸੀ ਕਰ ਤਦਬੀਰ ਤਕਦੀਰ ਤੀਰ ਚਾਵਣੇ।
ਬਾਤ ਅਸਲੀ ਬਿਚਾਰ ਹੋਇਆ ਕਹਾਂ ਸੇ ਪਸਾਰ
ਐਸੇ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਮਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਦ ਪਾਵਣੇ।
ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਨਿਹਾਰ ਪਾਰ ਪਾਇਆ ਏਕ ਓਂਕਾਰ
ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਬਛਾਵਣੇ।੧੯੫
ਮਲਕੀ ਅ ਵਸਲੀ ਹਕੀਕੀ ਜੋ ਵਜੂਦ ਤਿਨ
ਹਸਤੀ ਭੀ ਵਿਚ ਏਹ ਇਸਮ ਜੂਨਾਨੀ ਹੈ।
ਸੂਖਮ ਤਖੂਲ ਔਰ ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਇਹ
ਹਿੰਦਗੀ ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਮ ਤਿਨੇ ਹੀ ਵਖਾਨੀ ਹੈ।
ਆਪਣਾ ਜੋ ਆਪ ਤੁਰੀਆ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ
ਲਖੇ ਜੋਊ ਤਿਸੇ ਸੋਊ ਆਰਫ ਗਿਆਨੀ ਹੈ।

ਦਰਜੈ ਲਾਹੂਤ ਪਰ ਜਾਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਹੋਇ ਖੁਦਨੂਰ ਜੁ ਖਾਵਿੰਦਇਹਲਾਸਾਨੀਹੈ ੧੯੬

ਤੀਨ ਤਬਾ ਕੇ ਮਕਾਨ ਤੱ ਨ ਹਸਤੀ ਪਛਾਨ
ਗੁਣ ਤੀਨਨ ਕੀ ਕਾਂਨ ਮੇਂ ਦੁਕਾਨਕੋ ਚਲਾਯਾ ਹੈ

ਤੀਨ ਤਬਾ ਦਰਮਿਆਨ ਹੂਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨ
ਐਸੇ ਕਰਕੇ ਸਮਾਨ ਰਚੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਹੈ।

ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਪਸਾਰ ਕੀਆ ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ
ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੇ ਅਕਾਰ ਬਣ ਆਪ ਕੋ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ

ਪਾਇ ਪਾਇ ਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸਾਨ ਸੇ ਬੇਸਾਨ ਸ ਨ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਾਲਾਸਾਨ ਸਾਨੀ ਕੋ ਭਲਾਯਾ ਹੈ੧੯੭

ਸੁੰਨ ਸੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਕੀ ਤਾਕਤ ਸੇ
ਸੁਰਤ ਸਲੋਨੀ ਆਇ ਫੜਿਆ ਕਰਾਰ ਹੈ।

ਸੁਰਤ ਔ ਰੂਹ ਨਾਮ ਏਕ ਹੀ ਕਹਾਵਤ ਹੈਂ
ਤੀਨ ਅਸਥਾਨਨ ਮੇਂ ਫੜਿਆ ਫਲਾਰ ਹੈ।

ਐਸੀ ਰਚਕੇ ਖਲਾਰ ਲਾਇ ਬੈਠੀ ਆ ਬਾਜ਼ਾਰ
ਤਾਂਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਖੁਆਰ ਛਡ ਬੈਠੀ ਜਬ ਸਾਰ ਹੈ।

ਤਾਂਹੀ ਲਏ ਏਹ ਅਨੰਦੁ ਫੜੇ ਸੁੰਨ ਦਾ ਜੋ ਰੰਦੂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਸੁੰਨ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ। ੧੯੮।

ਜਿਗਾਤ ਮੇਂ ਆਇ ਨਾਮ ਰੂਹ ਕਾ ਤਬ ਈ ਹੋਇ
ਦਿਲ ਅਮਥਾਨ ਨਾਮ ਇਸਦਾ ਹੈ ਬਾਨੀ ਹੈ।

ਨੀਰਲੇ ਮਕਾਨ ਛੋਡ ਚਲ ਆਬ ਊਪਰ ਕੋ
ਅੰਤਰਦਾਮਾਂਗ ਬਣ ਬੈਠੀ ਨਫਸਾਨੀ ਹੈ।

ਬੈਠ ਕੇ ਅਲੱਗ ਦੇਖ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੈ
ਬਣਾਵਟ ਇਹ ਕਾਰ ਵਿਸਥਾਰ ਸਭ ਫਾਨੀ ਹੈ

ਪੰਚੀ ਕਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹੂਆ ਹੈ ਅਪੰਚੀ
ਕਰਨ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੇਸੁੰਨਇਹ ਲਾਸਾਨੀ ਹੈ ੧੯੯।
ਤੀਨ ਦੇਵਤਾਉਂ ਕੀ ਪੁਰੀਆਂ ਇਹ ਤੀਨ ਜਾਣ
ਤੀਨ ਹੀ ਸਭਾਵ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਆਚਾਰ ਹੈ
ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਗਦੀ ਹੈ ਸੁਰਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ
ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਚਦੀ ਬਿਲੱਖਣ ਇਹ ਕਾਰ ਹੈ
ਜਿਤਨੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਜਹਾਂਨ ਕੀਆਂ ਰੂਹ ਵਿਚ
ਰੂਹ ਕਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਐਸਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ।
ਤੀਨ ਗੁਣੋ ਕੋ ਤਿਆਗ ਚੌਥੇ ਪਦ ਮੇਂ ਜਾ ਲਾਗ
ਇਉਂ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਤੁਰੀ ਪਦ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ੨੦੦
ਆਰਫ ਕੋ ਮਿਲ ਰੂਹ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਖੋਜ ਦੇਖ
ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਈ ਕਹਾਂ ਜਾਇਕੇ ਸਮਾਏਗੀ
ਕੌਣ ਸੀ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਕਿਸ ਜਮਾਂ ਸੇ ਆ ਜੁਜ ਹੂਈ
ਕੌਣ ਸੀ ਉਪਾਇ ਨਿਜ ਰੂਪ ਮੇਂ ਇਹ ਆਏਗੀ।
ਪੀਛੇ ਕੋ ਹਟਾਇ ਰੁਖੁ ਇਸਥਤੀ ਪਾਇ
ਕਰ ਉਰਧ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਘਰ ਮੇਂ ਆਜਾਏਗੀ
ਆਪ ਕੋ ਨਿਹਾਰ ਭਈ ਸੁਧ ਨਿਰਬਕਾਰ ਰੂਪ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਐਸੇ ਪਾਏਗੀ।
ਕਰੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਨਹੀਂ ਲਖਿਆ ਅਨੇਕ
ਏਕ ਪਾਇਆ ਨਾਂ ਬਬੇਕ ਨਹੀਂ ਆਰਫੋਂ ਪਹਿ ਆਯਾਹੈ
ਮੁਦਾ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਪੈੜ ਬਾਹਰ ਲਜਾਏ ਆਪ
ਆਪ ਕੋ ਖਪਾਏ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਕਹੀਂ ਪਾਯਾਂ ਹੈ
ਖੋਜੀ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਪੈੜ ਉਲਟੀ ਪੁਚਾਈ ਧੁਰ
ਸ਼ਾਂਤ ਆਈ ਉਰ ਖੋਜ ਅਸਲੀ ਜਾਂ ਪਾਯਾ ਹੈ

ਮੁਦਾ ਲਿਆ ਪਾਏ ਕੁਲ ਕਰਮੁ ਭੁਲਾਇ

ਹੁਣ ਦਾਸਭਗਵਾਨ ਚਿਦਾ ਕਾ ਸਮੇਸ਼ ਮਾਯਾ ਹੈ ੨੦੨

ਪੀਆ ਕੋ ਪਛਾਣ ਪੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣ ਪੀਆ

ਹਮਰਾ ਹੈ ਤਾਣ ਪੀਆ ਪਾਯਾ ਜਾਨ ਜਾਨ ਮੇਂ ।

ਪੀਆ ਹਮਰਾ ਅਜਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਬਸਾਹ

ਪੀਆ ਹੈ ਪਨਾਹ ਰਾਹੁ ਪਾਯਾ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮੇਂ ।

ਪੀਆ ਕੇ ਬਜੋਗ ਸਭ ਹੋਂਵਦੇ ਹੈਂ ਰੋਗ ਸੋਗ

ਪੀਆ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਭਇਆ ਹਮੇ ਏਕ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ।

ਪੀਆ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਬਹਾਰ ਹੁਣ

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੀਆ ਪਾਯਾ ਬਿਗਿਆਨ ਮੇ ੨੦੩

ਉਪਮਾਂ ਅਧਾਰ ਕੈਸੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਉਚਾਰ

ਮਹਿਮਾਂ ਗੁਰ ਕੀ ਆਪਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ।

ਭੈ ਜਲ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਪਸਾਰ

ਇਹ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਰ ਪਲਕ ਮੇਂ ਕਰੇ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਛਪਾਇਆ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਬਤਾਇਆ,

ਨਹੀਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਹੰ ਬਰਹਮ ਹੀ ਉਚਰ ਹੈ ।

ਪੈਗੰਬਰ ਔਤਾਰ ਸਭ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਿਹਾਰ ਇਹ,

ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਚ ਹੀ ਕੋ ਰਹੇ ਹੈ । ੨੦੪ ।

ਗੁਰ ਕੋ ਅਦੇਸ ਕਰ ਸਗਲ ਕਲੇਸ਼ ਹਰ,

ਹੀ ਏਮੇਂ ਹਮੇਸ ਧਰ ਨਿਜ ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਹੈ

ਗੁਰ ਮਿਹਰਬਾਨ ਕੀਆ ਮੁਝ ਪੈ ਇਹਸਾਨ,

ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਕੋ ਗਵਾਇਆ ਹੈ

ਮਹਿਮਾ ਗੁਰ ਕੀ ਅਪਾਰ ਬਲਹਾਰ ਇਹ ਬਹਾਰ,

ਐਸੇ ਕੀਆ ਉਪਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੋ ਲਖਾਇਆ ਹੈ

ਗੁਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ,
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਦਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ੨੦੫
ਆਇਆ ਗੁਰ ਕੋ ਹੌਂ ਸਾਮ ਹੈ ਦੰਡੌਤ ਪਰਨਾਮ,
ਐਸੇ ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਨਿਜ ਰੂਪ ਗੁਰ ਹੂੰ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ।
ਦਾਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ਅਤੋਲ ਜਿਹਦਾ ਮੋਲ ਹੈ ਅਮੋਲ ਮੋਲ,
ਬੋਲ ਸੇ ਅਬੋਲ ਬੋਲ ਗੁਰ ਨੇ ਲਖਾਇਆ ਹੈ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਏ ਸਭ ਬਿਰਲਾਪ,
ਪਾਪ ਪਾਇਕੇ ਅਜਾਪ ਜਾਪ ਜਾਪ ਕੋ ਜਗਾਇਆ ਹੈ।
ਗੁਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ,
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਰ ਸਾਦ ਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ।੨੦੬।
ਪੀਰ ਕੋ ਅਦਾਬ ਉਠ ਕਰੀਏ ਸ਼ਤਾਬ,
ਜਿਨ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਬਾਬ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਸਖਲਾਇਆ ਹੈ।
ਪੀਰ ਨੇ ਪਲਾਇ ਪਿਆਲਾ ਕੀਆ ਮਤਵਾਲਾ,
ਹਮੇਂ ਹੂਆ ਹੈ ਉਜਾਲਾ ਆਲਾ ਐਸਾ ਬਤਲਾਇਆ ਹੈ।
ਪਈ ਲਸ਼ਕ ਅਜੈਬ ਗੈਬ ਗੈਬ ਲਹੇ ਰਹੇ ਗੈਬ,
ਦਰਜ਼ਾ ਆਵੈਬ ਐਸਾ ਪੀਰ ਦਿਖਲਾਇਆ ਹੈ।
ਪੀਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ,
ਦਾਮ ਭਗਵਾਨ ਪੀਰ ਸਾਦ ਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ।੨੦੭
ਪੀਰ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰੀ ਸਚ ਦੀ ਕਲਾਮ,
ਜਿਨ ਤਕੀਆ ਤਮਾਮ ਅ ਮ ਨਾਮ ਫਰਮਾਇਆ ਹੈ।
ਜਿਹਾ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਹੈ ਜਹਾਨ
ਕਰ ਰਿਹਾ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋ ਆਇਆ ਹੈ।

ਐਸੇ ਪੀਰ ਦੀ ਸੀ ਸ਼ਾਨ ਕਰਾਂ ਜਾਂਨ ਕੁਰਬਾਨਕੈਸੇ
ਕਹੇ ਇਹ ਜਬਾਂਨ ਨਾਂ ਨਦਾਨ ਏਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ।
ਪੀਰ ਕਾਮਲ ਕੋ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਬੰਦਨਾਂ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੀਰ ਸਾਦਕੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ੨੦੮
ਸਿਜਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦਸਤਗੀਰ ਜੀ ਕੋ
ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਜੋ ਤਾਮੀਰ ਲੀਏ ਆਇਆ ਹੈ।
ਸੀਨੇ ਦੀ ਸਫਾਈ ਕਰ ਗੋਹਰੀ ਹੈ ਖ਼ੁਦਾਈ,
ਪ੍ਰੇਮ ਪੰਦਾ ਵਹਾਂ ਏਕ ਧਿਆਨ ਸੋਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।
ਅਨਭਵ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ਉਤਰਿਆ ਸਮਾ ਪਾਇ,
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਐਸੇ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਸ ਰਸੀਆ ਹੋ ਪੀਆ ਜਬ,
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਗਿਆਨ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ।੨੦੯
ਚਮਨ ਲਗਾਇ ਚੰਬਾ ਅੰਭਾ ਪਾ ਅਰਾਸਤੀ ਦਾ,
ਬੋਧਕੇ ਬਲਾਸੁ ਸੇ ਸਨਾਸ਼ ਸ਼ਾਖ ਲਾਇਆ ਹੈ।
ਸ਼ੌਕ ਕਾਸ ਕੂਫਾ ਆਇ ਫੈਲਿਆ ਬਹਾਰ ਵਿਚ,
ਫੈਹਮ ਫਲਾਰ ਫੂਲੁ ਅਜਬ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ।
ਸੁਰਤ ਔ ਨਿਰਤ ਇਹ ਮਾਲਣ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋ,
ਚੁਣ ਚੁਣ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲ ਕੋ ਫਲਾਇਆ ਹੈ।
ਪਾਇਆ ਜਦੋਂ ਰਸੁ ਆਇ ਰਸੀਆ ਹੋ ਰਸ, ਰਸ,
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬਿਚ ਸੇਹਤਿ ਸਮਾਇਆ ਹੈ।੨੧੦।
ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਪਸਾਰ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਭੇਦ,
ਬਰਹਮ ਬਤਰੇਕ ਨਹੀਂ ਭਇਆ ਕਛੂਕਾਰ ਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬਲਾਸੁ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਨਾਸੁ ਸਾਰੇ,
ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਹੁਲਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਹੈ।

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਪ੍ਰਕਿਤ ਰੂਪੁ ਹੋਇਕਰ
ਜੀਵ ਭਾਵ ਮੰਨ ਪਾਏ ਕਸ਼ਟ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਹੈ।੨੧੧।
ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਕੋਚ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਸਾਰ ਕਰ
ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਇ ਦੇਖੁ ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਕੋ।
ਸੂਖਮੁ ਸਰੂਪ ਰੂਪੁ ਆਪਣਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰ
ਸੰਸਨ ਬਸਾਰ ਡਾਰ ਜਾਰ ਤੀਨ ਤਾਪ ਕੋ।
ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਆਸ ਐਸੇ ਕਰੀਏ ਨਿਵਾਸ
ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਕਰਤਬ ਖੋਇ ਜਾਪੁ ਐ ਅਜਾਪ ਕੋ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ
ਰਹੇ ਪਾਇ ਬਿਗਿਆਨ ਹਰੋ ਮਾਪ ਅਮਾਪ ਕੇ।੨੧੨
ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਆਂ ਦੋ ਮਕਾਂ ਅਨੇਕ ਹੋਇ
ਮਾਰ ਮਾਰ ਠਾਠ ਕੈਸੇ ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਹੈਂ।
ਕਹੀਂ ਪਰਿੰਦ ਜਾਇ ਉਡਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੇਂ ਹੈਂ
ਕਹੀਂ ਹੋ ਚਰਿੰਦ ਚੁਗ ਜਿਮੀਂ ਕਰੇ ਬੋਲ ਹੈ।
ਕਹੀਂ ਹੋ ਚੁਪਾਏ ਖਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਚੁਪਾਇਆਂ ਕੋ
ਕਹੀਂ ਨਰ ਨਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਰਹੇ ਚੋਹਲ ਹੈਂ।
ਐਸੋ ਅਦ੍ਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਸਰਬ ਆਤਮਾਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਅਤੋਲ ਹੈ।੨੧੩
ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ
ਲਹਰ ਉਠਾਇ ਕਰ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਸ਼ੋਰ ਹੈ।
ਕਹੀਂ ਮੁਰਗ ਗੁਜਾਰੇ ਬਾਂਗ ਝਪਤੇ ਬਲਰੀਆ ਆ ਕਹੀਂ
ਸੁਵਾਨਨ ਚਲਾਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਕੈਸੇ ਮੋਰ ਹੈ।

ਘੁਗੀ ਸਾਰਸ ਕਪੋਤ ਕਹੀਂ ਚਿੜੀਆਂ ਹੈਂ ਚੂਹਕ ਰਹੀਂ
ਸਿਕਰਾ ਔ ਬਾਜ ਕਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋਰ ਹੈ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ਬਖਾਂਨ ਐਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਸਭ ਓਰ ਹੈ।੨੧੪।
ਇਕ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਰ ਦੂਸਰੇ ਭਰਮ
ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਮਰਮ ਜੁ ਪ੍ਰਮ ਪਦੁ ਲਹੀਏ।
ਰੋਜ ਹਰਿ ਰਜ ਰੂਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੋਜ
ਐਸੇ ਪਾਇ ਕਰ ਚੋਜ ਨਾਥਸੋ ਝਬਣ ਬਹੀਏ।
ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਗੁਮਾਨ ਐਸੇ ਹੋਇਕੇ ਸੁਜਾਨ
ਫਿਰਿ ਪਾਇਕੇ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਮੇਂ ਰਹੀਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਅਮੀਰਸਪਾਨ
ਏਹੀ ਸਚ ਕਾ ਧਿਆਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਕ ਗਹੀਏ।੨੧੫
ਏਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਵਿਰਤੇ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ
ਦੇਖਕੇ ਖਲਾਰ ਹਮ ਹੂਏ ਬਿਸਮਾਦ ਹੈ।
ਕਹੀਂ ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਇ ਕਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੀ
ਅਵਿਦਆ ਕੋ ਪਾਇ ਕਹੀਂ ਕਰਤ ਫਸਾਦ ਹੈ।
ਬੰਧੂਏ ਬਿਖਾਦੀ ਕਹੀਂ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਬੰਦ ਹੋਹ
ਆਦਲ ਬਹਾਰ ਵਿਚ ਕਰੇ ਕਹੀਂ ਸ਼ਾਦ ਹੈ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ਬਖਨ ਐਸੇ
ਬਰਹਮ ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਦਸੋ ਦਿਸ਼ਾ ਹੀ ਅਬਾਦ ਹੈ।੨੧੬।
ਤੂੰ ਹੀ ਆਤਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ
ਅਭੇਦ ਭੇਦ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਛੇਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਦਾਨ ਤੂੰ।
ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਮ ਔ ਰਹੀਮ ਤੂੰਹੀ ਗ਼ਾਫਲ ਗਨੀਮ ਤੂੰਹੀ
ਹਾਕਮ ਹਕੀਮ ਭਇਆ ਸਾਕਨ ਸੁਜਾਨ ਤੂੰ।

ਤੂੰ ਹੀ ਮੌਲਵੀ ਮੁਲਾਣਾ ਤੂੰ ਹੀ ਪੰਡਿਤ ਸਿਆਣਾ ਤੂੰ ਹੀ
ਹੋਇਕੇ ਨਿਤਾਣਾ ਭੌਂਦਾ ਫਿਰੇਂ ਬੀਆਬਾਨ ਤੂੰ।
ਸਰਬ ਜਹਾਨ ਤੂੰ ਹੀ ਸੂਖਮ ਸਮਾਂਨ ਜਾਂਨ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਆਹਾ ਸਭਿ ਦਰਮਿਆਨ ਤੂੰ।੨੧੭
ਨੂਰ ਕਾ ਫਲਾਰ ਹੈ ਖਲਾਰ ਜੋ ਬਿਹਾਰ ਧਾਰ
ਨੂਰ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਭਰਪੂਰ ਹੈ।
ਨੂਰ ਕੀ ਪਨਾਹ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਹੀ ਗਵਾਹ ਸਾਰ
ਨੂਰ ਕੀ ਸਲਾਹ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਕਾ ਜ਼ਹੂਰ ਹੈ।
ਨੂਰ ਕਾ ਉਜਾਰਾ ਸਾਰੇ ਨੂਰ ਕਾ ਇਸਾਰਾ ਸਾਰੇ
ਨੂਰ ਕਾ ਨਜਾਰਾ ਸਾਰੇ ਘੁਰ ਦਾ ਮਾਮੂਰ ਹੈ।
ਜ਼ੁਮਲਾ ਜਹਾਨ ਦਰਮਿਆਨ ਜਾਨ ਨੂਰ ਹੈ
ਜੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕੈਸੇ ਨੂਰ ਹੈ।੨੧੮
ਜਬ ਲਗ ਮਨੀ ਬਨੀ ਤਬ ਲਗ ਗਨੀ ਧਨੀ
ਮਨੀ ਗਈ ਹਨੀ ਹਨੀ ਗਈ ਹੈ ਤਵੰਗ੍ਰੀ।
ਮਨੀ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਨਜਾਰਾ ਦਿਲਦਾਰਾ ਸਾਰਾ
ਮਨੀ ਕੋ ਬਗਾਰਾ ਤੇ ਬਗਾਰਾ ਰਸ ਅੰਗ੍ਰੀ।
ਸਰਸਬਜ਼ ਮਦਾਂਨ ਜਹਾਂ ਮਨੀ ਕੀ ਦੁਕਾਨ
ਏਹੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੀ ਕਾਂਨ ਹੈਨ ਦਾਨ ਦੇਵ ਅੰਗ੍ਰੀ।
ਜਮਾਂ ਜਿਨਸ ਜਾਂ ਹਾਰੀ ਗੁਮ ਗਈ ਹੋ ਪਸਾਰੀ ਸਾਰੀ
ਦਾਸ ਭਗਾਨ ਹੁਣ ਹੋਈ ਹੈ ਕੁਵੰਗ੍ਰੀ।੨੧੯
ਨਾਰ ਕੀ ਕਲਾਮ ਕਰ ਜਾਏ ਕਤਲਾਮ ।
ਦੂਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਲਾਮੁ ਜੋ ਛਲਾਂਗ ਮਾਰ ਜਾਈਏ।
ਕਹੇ ਜੋ ਬਚਨ ਜਨ ਸੁਣੀਏ ਨਾ ਦੇਇ ਕੰਨ
ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਪਿਆਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਏ।

ਲਾਏ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਮੀਤ ਹੋਇਕੇ ਅਤੀਤ ਚੀਤ ਚਾਂਮ ਸੋਨਾ ਲਾਈਏ।
ਨਾਰ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜੇ ਤਹਕੀਕ ਹੋ ਸ਼ਰੀਕ ਠੀਕ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪੈਹਲੂ ਪੈਹਲੂ ਸੇ ਛਪਾਈਏ।੨੨੦।
ਜਿਸਮ ਜਨਾਨਾ ਨਹੀਂ ਆਪਣਾ ਬਗਾਂਨਾ
ਕਿਉਂ ਫਿਰਦਾਂ ਦਿਵਾਂਨਾ ਪਰਵਾਂਨਾ ਜਲ ਜਾਏਂਗਾ।
ਦੇਖਕੇ ਤੇ ਲਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੀਂ ਦਿਲ ਪਾਸ
ਪਾਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਨਕਾਸ ਲਾਸ਼ ਅਪਣੀ ਖਪਾਏਂਗਾ।
ਐਸਾ ਇਸ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਭਾਰਾ ਕਾਤਲ ਕਰਾਰਾ
ਯਾਰਾ ਖਾਇਕੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ ਪਿਆ ਗਾਏਂਗਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੁਝ ਬਣੀ ਇਨਸਾਨ
ਹੁਣ ਹੋਈਂ ਨਾਨਦਾਨ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ।੨੨੧
ਕਾਮਨੀ ਕੀ ਕਾਰ ਲਈ ਏਸ ਗਲ ਬਚਾਰ ਫੇਰ
ਮਾਣੀਏ ਬਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦਿਲ ਪਾਈਏ।
ਦੱਮਾਂ ਕੀ ਦੁਕਾਂਨ ਕਿਤੇ ਖੋਹਲੀਏ ਮਕਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੋਇਕੇ ਨਦਾਨ ਆਨ ਬਾਨ ਕੋ ਲਗਾਈਏ।
ਪਾਇ ਬਿਰਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਜਹ ਗਿਆਂਨ
ਧਿਆਨ ਕਹਾਂ ਅਗਿਆਨ ਜਹਾਂ ਗਿਆਨ ਹੀ ਗਵਾਈਏ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲ ਭਾਖਤ ਹੈਂ ਤੋਲ ਤੋਲ
ਹੋਇਕੇ ਅਬੋਲ ਬਿਚ ਬੋਲਦੇ ਸਮਾਈਏ।੨੨੨।
ਕਾਮਨੀ ਸੋਂ ਕੇਲ ਕਰ ਦਾਮਨੀ ਸੋਂ ਮੇਲ ਕਰ
ਸਾਪਨੀ ਸੋਂ ਖੇਲ ਕਰ ਕੁਸਲ ਕਿਉਂ ਪਾਏਂਗਾ।
ਨੀਤ ਕੋ ਅਨੀਤ ਕਰ ਮੂਰਖ ਕੋ ਮੀਤ ਕਰ
ਜੂਪਨੀ ਕੀ ਜੀਤ ਕੌਨ ਰੁਤਬੇ ਪੈ ਜਾਏਂਗਾ।

ਦਿਲ ਕੋ ਬੇਦਿਲ ਕਰ ਪੰਚਨ ਸੇ ਮਿਲਕਰ
ਖੁਦ ਨੂਰੁ ਖਿਲ ਕਰ ਕਹਾਂ ਜਾ ਸਮਾਇੰਗਾ।
ਸਮਝ ਲੈ ਸਾਰ ਐਸੇ ਭਾਖਤ ਹੌਂ ਬਾਰ ਬਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਆਇੰਗਾ।੨੨੩
ਨਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੀਤ ਬੜੀ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਰੀਤ
ਨਾਰ ਕੋ ਨਾ ਹੀਤ ਚੀਤ ਚੰਚਲ ਮੇਂ ਆਣੀਏ।
ਨਾਰ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਕਰ ਜਾਵੰਦੀ ਫਨਾਹ
ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਬਸਾਹੁ ਸੂਤਣੀ ਇਹੁ ਜਾਣੀਏ।
ਦੇਖਕੇ ਤੇ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਏ ਬਿਹਾਲ
ਹਾਲ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਣੀਏ।
ਹੱਕ ਕੋ ਨਿਹਾਰ ਹੋਏ ਅਜਬ ਬਹਾਰ
ਫਿਰਦਾ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾ ਅਨੰਦ ਐਸ਼ ਮਾਣੀਏ।੨੨੪
ਨਾਰ ਤੋਂ ਹੈ ਨਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਇਤਬਾਰ
ਏਹ ਕਰੇਗੀ ਖੁਆਰ ਗਮ ਖੁਆਰ ਬਣ ਰਹਿਓ।
ਸੋਹਲਾ ਦੀਪਕ ਹੈ ਨਾਰ ਏਹੋ ਸਹੀ ਦਿਲਦਾਰ
ਤੁਝੇ ਆਖਿਆ ਪੁਕਾਰ ਨਾ ਪਤੰਗ ਬਣ ਬਹੀਓ।
ਚਸ਼ਮ ਚੜਾਇ ਕੁਝ ਮਗਜ਼ ਬੜਾਇ ਆਪ
ਆਪ ਕੋ ਪੜ੍ਹਾਇ ਖੁਦ ਨੂਰੁ ਖੁਦ ਲਹਿ ਓ।
ਖਸਲਤ ਖੂਬੁ ਹੋਇ ਮਹਰਮ ਮਹਬੂਬੁ ਸਹੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂਕੇ ਮਰਮ ਕੋ ਗਹੀਓ।੨੨੫
ਨਾਰ ਕੋ ਹੈ ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਧੂਏਂ ਕੀ ਗੁਬਾਰੀ ਭਾਰੀ
ਅਕਲ ਭੁਲਾਇ ਸਾਰੀ ਕਰੇ ਖਫਤਾਨਾ ਹੈ।
ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਅੰਧ ਬੋਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਮੰਦ
ਮੰਦ ਕਰੀ ਅਸਵਾਰ ਕੰਧ ਹੋ ਗਿਆ ਦਿਵਾਨਾ ਹੈ।

ਮਸਲਤ ਮੇਲ ਮੇਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਫੈਲ ਫੈਲ
ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਬੈਲ ਵਿਚ ਬੈਲ ਬਸਤਾਂਨਾ ਹੈ।
ਹੋ ਗਿਆ ਜ਼ਹੀਰ ਗਈ ਤਨ ਤੇ ਤਸੀਰ ਸੀਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਪਸ ਪਿਆ ਪਛੁਤਾਨਾ ਹੈ।੨੨੬।
ਨਾਰ ਕੀ ਜੋ ਨਾਰ ਨਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਆਰ
ਤਾਰ ਬੰਨਕੇ ਕਤਾਰ ਜੋ ਸਤਾਰ ਸਾਫ ਬਣੀ ਹੈ।
ਬੰਦ ਬੰਦ ਕੋ ਸਵਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਮਾਰ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਉਭਾਰ ਜੋ ਕਰਾਰ ਤਾਰ ਤਣੀ ਹੈ।
ਅੰਗ ਅੰਗ ਕੋ ਫੁਲਾਰ ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੋ ਨਖਾਰ
ਢੰਗ ਢੰਗ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ਕਸ਼ਜ਼ ਇਹ ਮਣੀ ਹੈ।
ਅਰਦ ਬਜ਼ਾਰ ਰਹੇ ਹੁਸਨ ਹਜ਼ਾਰ ਯਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਆਫਤ ਇਹੁ ਅਣੀ ਹੈ।੨੨੭।
ਨਾਰ ਕੀ ਜ਼ਬਾਨ ਹੈ ਜੋ ਨਰਮ ਨਸ਼ਾਨ
ਇਹ ਕਰਕੇ ਬਿਆਨ ਬਾਰੁ ਜਾਂਨ ਕੋ ਚਲਾਏਗੀ।
ਮੱਧਮ ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਏ ਦਰਾਜ਼
ਇਹ ਸਮਝ ਲੈ ਰਾਜ਼ ਜੋ ਨਿਮਾਜ਼ ਸੇ ਹਿਲਾਏਗੀ।
ਰੋਜ਼ਾ ਬੰਦਗੀ ਕੁਰਾਨ ਔ ਪੁਰਾਨ ਵਖਿਆਨ
ਇਹ ਕਰਕੇ ਵਖਾਨ ਆਨ ਧਿਆਨ ਕੋ ਭੁਲਾਏਗੀ।
ਮੱਲੀਏ ਮਦਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੇ ਐਸੇ ਇਹ ਜਲਾਇਗੀ।੨੨੯
ਆਹੀ ਆਫਲ ਹਜ਼ਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾਰ ਸੇ ਪਿਆਰ
ਇਹ ਅਜਬ ਅਜਾਰ ਹੁਣ ਮਿਟੂ ਕਦ ਭਾਗ ਸੇ।
ਹੋਇ ਬਿਸਥਾਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਹੈ ਤਿਆਰ
ਇਹੁ ਬਿਹਾਰ ਜੋ ਬਕਾਰ ਹੈ ਅਗਾਰ ਆਇਆ ਆਗ ਸੇ।

ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਲੇ ਜੀਆ ਤਪ ਤਪ ਖਪੇ ਹੀਆ
ਪੀਆ ਕੋ ਨਾ ਪੀਆ ਕੀਆ ਮੇਲੁ ਕਾਲੀ ਨਾਗ ਸੇ।
ਕਸ਼ਟ ਸਰੀਰ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਨਾ ਪੀਰ
ਪੀਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗਏ ਬਾਗ ਬਾਗ ਬਾਗ ਸੇ। ੨੨੯।
ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਜ਼ਰਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਰ
ਨਹੀਂ ਮੋੜਦਾ ਮੁਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਦੁਖ ਪਾਏਂਗਾ।
ਚਲੇ ਤੇਜ਼ ਰਫਿਤਾਰ ਏਹ ਕਰੇਗੀ ਖ਼ੁਆਰ
ਖਾਲੀ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਕਹਾਂ ਤਕ ਏਹ ਭਜਾਏਂਗਾ।
ਐਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਵਾਰ ਚਲੀ ਬੰਨਕੇ ਲਗਾਰ
ਏਹ ਕਰੇਗੀ ਬੇਜਾਰ ਜਦੋਂ ਤਦੋਂ ਚਰਚੰਲਾਏਂਗਾ।
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਨਦਾਨ
ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਪਛਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਆਂਏਗਾ ੨੩੦
ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਦਿਤੀ ਸੁਰਤ ਵਸਾਰ
ਏਹ ਛਡੀ ਹੈ ਮੁਹਾਰ ਤੁਝੇ ਕੌਣ ਸਮਝਾਏਗਾ।
ਕਰੇਂ ਨਾ ਬਚਾਰ ਕੁਲ ਆਖਦੇ ਪੁਕਾਰ
ਐਸੇ ਰਿਹਾ ਜੇ ਅਵਾਰ ਮਨ ਮਾਰਕੇ ਮਕਾਏਂਗਾ।
ਹੋਇ ਝੁਨਕਾਰ ਜਹਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਰ
ਤਹਾਂ ਸੁਰਤ ਸੁਧਾਰ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕੁਝ ਆਏਂਗਾ।
ਲਿਵ ਜਾਇ ਲਗ ਜਹਾਂ ਜੋਤ ਰਹੀ ਜਗ ਮਗ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲੈ ਰਹਸ ਕੋ ਅਘਾਏਂਗਾ। ੨੩੧।
ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਹੁਣ ਹੋਇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ
ਲਹੇਂ ਕੀ ਸੁਰਤ ਸਾਰ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਸੁਖ ਪਾਏਂਗਾ।
ਫੜੇ ਜੇ ਫਲਾਰ ਮਾਰ ਚਾਬਕ ਜੋ ਸਾਰ
ਸਾਰ ਰਖੇ ਜੇ ਸੁਧਾਰ ਸੁਧਾ ਰਸ ਪੈ ਲੈ ਜਾਏਂਗਾ

ਨਿਰਤ ਨਿਹਾਰ ਕਰੇ ਸੁਰਤ ਖਲਾਰ
ਹੋਇ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਆਪ ਆਪ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ ।
ਕਰਕੇ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਮਵਾਰ
ਯਾਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੈਸੇ ਕਾਂਮਨਾ ਚਲਾਏਂਗਾ ੨੩੨
ਸੁਰਤ ਸਵਾਰ ਲਖੀ ਸੁਰਤ ਕੀ ਕਾਰ
ਏਹ ਕਰੇ ਜੇ ਬਗਾਰ ਤਾਂ ਅਜਾਬੁ ਆਪ ਪਾਏਂਗਾ ।
ਆਰਫ ਹਜ਼ਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਖਨ ਸਵਾਰ
ਨਹੀ ਮੰਨੇ ਗੁਫਤਾਰ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਗਵਾਏਂਗਾ
ਫੜੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਹਾਰ
ਕੁਝ ਕਰੇ ਨਾ ਕਰਾਰੁ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕੀ ਲੈ ਜਾਏਂਗਾ
ਬਤਨ ਬਜ਼ਾਰ ਛਡੀ ਜਾਂਦਾ ਦਿਲਦਾਰ
ਯਾਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਫੇਰ ਘਰ ਆਏਂਗਾ ੨੩੩
ਬਾਹਜ ਨਿਹਾਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਅਵਾਰ
ਕਰ ਚਸ਼ਮ ਤਰਾਰ ਚਾਰ ਕੋ ਗਲੋਲ ਫੜਾਏਂਗਾ ।
ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਦੀਦਾਰ ਬਾਜੂ ਬਾਜੂ ਕੋ ਫਲਾਰ
ਚਲ ਜਾਵਣਾ ਅਨਾਰ ਪਿਆਰ ਕੋ ਗਲੋ ਬੜ੍ਹਾਏਂਗਾ ।
ਗਾਫਲ ਗਵਾਰ ਦੀਆ ਰਬ ਹੈ ਬਸਾਰ
ਹੋਣੀ ਬੁਰਦ ਬਹਾਰ ਪੈਰ ਕੌ ਗਲੋ ਅੜਾਏਂਗਾ ।
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਏਂ ਜਾਣੁ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ ।੨੩੪।
ਜਿਸਮ ਜੁਆਨ ਬਿਚ ਪਿਆ ਅਭਮਾਨ
ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਮਾਨੁ ਦਿਨ ਕੋ ਗਲੋ ਲਘਾਏਂਗਾ ।
ਪਾਇ ਪਾਇ ਪੇਲ ਖੂਬੁ ਚਲਦਾ ਹੈਂ ਫੈਲ ਫੈਲ
ਹੋਇਕੇ ਅਵੈਲ ਫੈਲ ਕੋ ਗਲੋ ਕਮਾਏਂਗਾ ।

ਕਾਲੁ ਕਰੇ ਮਾਰ ਜਾਂ ਅਗਾਰ ਹੋ ਖੁਆਰ
ਤੂੰ ਕਬੂਤਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਆਂਖ ਸਾਸ ਕੋ ਚਰਾਏਂਗਾ ।
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨੁ ਇਹੁ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣੁ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ । ੨੩੫
ਮੌਸਮ ਬਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਹੰਕਾਰ
ਯਾਰ ਖਿਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਹਾਰ ਕਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏਂਗਾ ।
ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਇਤਬਾਰ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਪਾਏਦਾਰ
ਵਾਂਗ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਕੁਮਲਾਏਂਗਾ ।
ਝੜੇ ਜਿਹ ਵਲਾਰ ਜੋਊ ਕਰਿ ਆਪ ਸਾਰ
ਫਲ ਜਾਏ ਐਸਾ ਫ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਡਾਲ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ ।
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹੁ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ । ੨੩੬
ਖ਼ੂਨ ਦਾ ਹੈ ਮਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥੁ
ਭੁਲਕੇ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਕਿਸ ਕੋ ਧਿਆਏਂਗਾ ।
ਨਹੀਂ ਲਖਿਆ ਅਰੂਪ ਰੂਪ ਭੂਪਨ ਕੋ ਭੂਪ
ਜੇਈ ਛਡਕੇ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਕਿਸ ਕੋ ਮਨਾਏਂਗਾ ।
ਹਾਦਰ ਹਦੂਰ ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ
ਹੈ ਜੋ ਤਜ ਕੇ ਇਹ ਖੁਦ ਨੂਰ ਕਿਸ ਮੇਂ ਸਮਾਏਂਗਾ ।
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹੁ ਮੁਸਾਫਰੀ ਸਰਾਇ ਜਾਣ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ । ੨੩੭
ਭੈਜਲ ਸਗਾਹ ਦੇਖ ਭਰਦਾ ਹੈਂ ਠੰਡੇ ਸਾਹ
ਜਾਣੀ ਨਾ ਪਨਾਹ ਬੇ ਅਥਾਹ ਗੋਤੇ ਖਾਏਂਗਾ ।
ਪਾਮਦਾ ਅਜਾਬ ਬਿਨ ਆਬ ਗਰਕਾਬ
ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆਂ ਹਸਾਬ ਤਾਂ ਸੁਵਾਬੁ ਕੈਸੇ ਪਾਏਂਗਾ ।

ਜਾਇ ਫੜ੍ਹ ਪੇਸ਼ਵਾਇ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਬਤਾਇ
ਇਹ ਕਰਕੇ ਉਪਾਇ ਹੋਲ ਹੁਣ ਹੀ ਹਟਾਏਗਾ।
ਕੂਚ ਦਾ ਮਕਾਨ ਇਹ ਮਸਾਫਰੀਸਰਾਂਇ ਜਾਣ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੂਚਾ ਕੂਚ ਕਰ ਜਾਏਂਗਾ। ੨੩੮।
ਜੁਲਮੀਂ ਨਾ ਕਰੋ ਧਰੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਭਾਈ
ਮਾਇਆ ਮਦ ਅੰਧ ਛਾਈ ਦਿਲ ਤੋਂ ਉਤਾਰੋ ਖਾਂ।
ਕਹੇ ਜੋਈ ਵਾਕ ਆਪ ਗ੍ਰੰਥਨ ਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ
ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਕਤ ਹੋ ਤਿਨਕੋ ਬਚਾਰੋ ਖਾਂ।
ਛੋਡਿ ਮਤ ਮੰਦ ਪੰਦ ਗੁਰ ਕੀ ਪਸੰਦ ਕਰ
ਹੋਇ ਨਿਰਦਵੰਦ ਜਰਾ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾਰੋ ਖਾਂ।
ਹਿਰ ਸਹਿ ਮੰਚਲ ਲਬੇੜ ਨਹੀਂ ਅੰਚਲ ਕੋ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਜੜ੍ਹ ਜਾਹਲੀ ਦੀ ਉਖਾਰੋ ਖਾ ੨੩੯
ਗੁਰ ਕੀ ਪਛਾਂਨ ਆਨ ਝਟਕੇ ਦੀ ਛਡੋ ਬਾਣ
ਕਰੋ ਨਾ ਧਗਣ ਤਾਣ ਜਾਣ ਪਰਮਾਣ ਕੋ।
ਮਾਸ ਕਾ ਅਹਾਰਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਪੁਕਾਰਾ ਨਾਂਹਿ
ਲੈ ਕਨ ਇਸ਼ਾਰਾ ਐਸੇ ਕੀਆ ਹੈ ਨਦਾਨ ਕੋ।
ਰਤ ਲਗੇ ਕਪੜੇ ਸੇ ਜਾਮਾਂ ਹੋ ਪਲੀਦ ਜਾਇ
ਮਾਨਸ ਕਿਉਂ ਖਾਇ ਪਾਇ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨ ਕੋ
ਇਸ਼ਟ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੇ ਪਕੜੋ ਕਨਾਰਾ ਇਸੋਂ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਭਲਾਓ ਵਖਿਆਨ ਕੋ। ੨੪੦।
ਅਗਰ ਕਹੋ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਝਟਕੇ ਮੇਂ
ਮੁਝੇ ਬਤਲਾਓ ਤੁਮੇ ਕਿਸ ਫਰਮਾਯਾ ਹੈ।
ਕੌਣ ਸੀ ਅਚਾਰਜ ਓਹ ਕੌਣ ਅਵਤਾਰ ਕਹੀਏ
ਕੌਣ ਨੀਤੀ ਵਾਲਾ ਜਿੰਨ ਰਾਹੁ ਏਹ ਚਲਾਯਾ ਹੈ।

ਦੀਨ ਮਸਕੀਨ ਕਹੋ ਮਾਰਨੇ ਹੈਂ ਕਹਾਂ ਆਏ
ਆਕੇ ਇਹ ਮਸਲਾ ਮਨੋਕਤੀ ਬਨਾਇਆ ਹੈ।
ਬਾਨੀ ਓਹੁ ਸੁਨਾਓ ਜਾਮੇ ਧਰਮ ਹੈ ਜੀਵਹਨੀ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਵੇਂ ਰੌਲਾ ਕਿਉਂ ਮਚਾਇਆ ਹੈ।੨੪੧
ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਤਾਨਾਂ ਨਾ ਬਖਾਨਾ ਹੈ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ
ਬਲ ਕਛੁ ਡਾਨਾ ਸਹੀ ਸਮਝ ਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ।
ਰਾਖਸ਼ੋਂ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੇਖੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੈਸੇ ਉਨ ਕੋ ਜਣਾਇਆ ਹੈ।
ਮੇਵੋਂ ਕਾ ਭੀ ਖਾਣਾ ਨਾ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਤਦੋਂ ਤਾਂਈ
ਜਦੋਂ ਤੀਕ ਨਾ ਅਭੱਛ ਸੇ ਸੀ ਨਿਜਮ ਕਰਾਇਆ ਹੈ।
ਸੁਛ ਧਰਮ ਗ੍ਰੇਹਣ ਸੀ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਨੇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਹੀ ਭੋਗ ਸੀ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ੨੪੨
ਅਜ ਕੋ ਨਾ ਮਾਰ ਅਬ ਗਾਫਲ। ਬਸਾਰ
ਭਾਈ ਕਬਨੀ ਬਚਾਰ ਸਾਰ ਕਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਆਦ ਹੈ।
ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਗਲ ਹੀ ਪੁੰਨ ਜੀਵ
ਦਇਆ ਪਰਵਾਂਨ ਆਇਆ ਮਾਝ ਰਾਗ ਪਾਦ ਹੈ।
ਛਿਮਾਹੀ ਏ ਧਾਰੋ ਨਹੀਂ ਜ਼ੁਲਮੀ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਭਾਈ
ਆਜਜੋਂ ਪੈ ਕੋਪ ਕਹੋ ਕੌਣ ਸੀ ਇਹ ਦਾਦ ਹੈ।
ਮਤ ਕਹੋ ਜੀਵਹਨੀ ਕਿਸੇ ਭੀ ਹੈ ਕਹੀ ਗੁਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭੀ ਬੇਦਾਦ ਹੈ।੨੪੩।
ਸਿਦਕੀ ਹੋ ਸਿੰਘ ਕਰੋ ਧਾਰਨ ਧਰਮ ਓਹੋ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਜੋ ਅਸੂਲ ਹੈ।
ਚਿਊਂਟੀ ਅਤੇ ਕੁੰਚਰ ਲੋ ਘੂਲਾ ਦੇਖੋ ਸਭ ਹੀ ਪੈ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਿਊਂ ਰਿਹਾ ਏਕ ਫੂਲ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸਹੀ ਆਤਮਾਂ ਜਾਂ
ਮ੍ਰਿਗ ਐ ਮੁਰਗ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਮੂਲ ਹੈ।
ਮੁਖ ਵਾਕ ਆਪ ਕਹੀ ਰਾਵਰ ਜਾਂ ਦਸਵੇਂ ਨੇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਹਣਾ ਕਰੇਂ ਕਿਉਂ ਅਦੂਲ ਹੈ।੨੪੪।
ਪੀਵੀਏ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀਏ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ
ਪਾਵੀਏ ਅਜਾਬ ਐਸੇ ਅਸਲ ਬਿਚਾਰਿਆ।
ਦਮ ਮੇਂ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਅਸੀਲ ਨਹੀਂ
ਬੁਖਲ ਬਖੀਲ ਫੀਲ ਅੰਦਰ ਲੈ ਡਾਰਿਆ।
ਜੀਵਣੇ ਦਾ ਹਜੁ ਨਹੀਂ ਮਰਨੇ ਦਾ ਚਜੁ ਨਹੀਂ
ਪੀਆ ਦੀ ਨਾਂ ਲਜ ਗਜ ਬਜ ਕੀ ਸਵਾਰਿਆ।
ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ।੨੪੫
ਪੀ ਪੀ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈਂ ਮਲੰਗ ਨਹੀਂ
ਬਣਕੇ ਨਹੰਗ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੇ ਹੈ ਮਾਰਿਆ।
ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਬੋਧ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਐ ਹੰਕਾਰ ਨੇ ਹੈ ਬੁਰਜ ਉਸਾਰਿਆ।
ਕਰ ਰਹੇ ਜੁਧ ਨਹੀਂ ਆਵੰਦੀ ਹੈ ਸੁਧ ਐਸੇ
ਹੋਇਕੇ ਵਿਰੁਧ ਉਧ ਤੁਧ ਨੂੰ ਨਿਘਾਰਿਆ।
ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ।੨੪੬
ਖਾਇ ਪੋਸਤ ਅਫੀਮ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਲੀਮ
ਐਸੇ ਦੇਖ ਅਕਾਲੀ ਮਤ ਸਲੀਮ ਨਾ ਗੁਜਾਰਿਆ।
ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਘੋਕ ਪਈ ਪੰਚਨ ਕੀ ਰੋਕ
ਕਭੀ ਲਾਇ ਲਾਇ ਝੋਕ ਨਹੀਂ ਨਸ਼ੇ ਕੋ ਨ ਤਾਰਿਆ।

ਹੂਈ ਨਾਂਮ ਕੂਫੀ ਸੂਫੀ ਸਿਫਲੀ ਮਕਾਨ ਨਸ਼ੇ
ਅੁਜਲੀ ਮਕਾਨ ਪੈ ਨਾ ਜਾਇ ਝਾਕਾ ਮਾਰਿਆ ।
ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ।੨੪੭
ਸੁਲਫਾ ਕਿਉਂ ਪੀਆ ਗੈਹਰੋ ਗੈਹਰ ਨਾ ਥੀਆ ਜੀਆ
ਬੀਆ ਬਰਨ ਸਰੂਪ ਉਰ ਧਾਰਿਆ ।
ਐਹਲ ਤਮੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਅਜੀਜ ਨਹੀਂ
ਪਾਈ ਐਸੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਮਰੀਜ਼ ਮਤਵਾਰਿਆ ।
ਗਲਤ ਗਨੀਮ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਤਕਸੀਮ ਨਹੀਂ
ਹੋਇ ਮੁਸਤਕੀਮ ਨਾ ਤੋਹੀਦੀ ਦਮੁ ਮਾਰਿਆ ।
ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ।੨੪੮
ਖਾਂਵਦਾ ਕਬਾਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਵਾਬ
ਕਹਾਂ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਵਾਬ ਜਾਂ ਹਸਾਬ ਨਾਂ ਬਚਾਰਿਆ ।
ਨਫਸ਼ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਨਦਾਂਨ
ਏਹ ਸਤਵੇਂ ਮਕਾਨ ਪੈ ਨਾਂ ਜਾਇਕੇ ਸਵਾਰਿਆ ।
ਖਾਇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਪੂਰਾ ਅਮਲ ਨਾ ਕੀਆ
ਕਭੀ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰ ਜਾ ਅਰਾਮ ਨਾ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ
ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾਂ ਨਸ਼ਾਨਾਂ ਪਿਆਰਿਆ ੨੪੯
ਸੁਖਾ ਸੁਲਫਾ ਸ਼ਰਾਬ ਚੰਡੂ ਪੋਸਤ ਅਫੀਮ
ਸਾਰੇ ਪੀਏ ਹੈਂ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਅਮਲ ਗੁਜਾਰਿਆ ।
ਨਹੀਂ ਮਰਮ ਪਛਾਨਾ ਭੇਦ ਬਾਤਨੀ ਨਾਂ ਜਾਨਾਂ
ਭਇਆ ਵਾਵਰਾ ਦੀਵਾਨਾਂ ਮੂੜਾ ਆਪ ਕੋ ਬਸਾਰਿਆ

ਾਦਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਰੂਪ ਰੇਤ ਮੇਂ ਰਲਾਇਆ ਆਪ
ਆਪ ਕੋ ਗਵਾਇਅ ਨਹੀਂ ਨੂਰ ਕੋ ਨਖਾਰਿਆ ।
ਰਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸਚ ਦੇ ਬਲਾਸ ਰਾਸ
ਇਸ਼ਕ ਅਦਾਇ ਬਿਨਾ ਨਸ਼ਾ ਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ੨੫੦
ਦੋਸਤ ਦਮਾਗ ਹੈ ਬੇਦਾਗ ਬਾਗ ਰੋਸ਼ਨ ਜਹ
ਬਰਗ ਪੈ ਬਰਗ ਸਮਇਆ ਦਿਲਦਾਰ ਨੇ ।
ਅਜਬ ਅਵਾਜ ਨਹੀਂ ਜ਼ਹਾ ਇਹੁਤਰਾਜ਼
ਏਹੁ ਰਾਜੁ ਜੁ ਦਰਾਜੁ ਹੂਆ ਸ਼ੋਕ ਮੇਂ ਸ਼ਮਾਰ ਹੈ ।
ਅਨਜਲੁ ਮੁਕਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਹਾਂ ਕਾ ਹੈ ਨਿਜ ਧਾਮ
ਸਚ ਕਾ ਅਰਾਮ ਹੂਈ ਵਹਦਤ ਬਹਾਰ ਹੈ '
ਕਰੋ ਤਹਾਂ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਜਹਾਂ ਜਾਤ ਹੈ ਹਮਾਰੀ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹੁ ਸਚੀ ਗੁਫਤਾਰ ਹੈ ੨੫੧ ।
ਮਾਲਕ ਮੌਲਿਕ ਕੁਲ ਮੁਲਕ ਮਲੱਕ ਯੱਕ
ਹੱਕ ਬਹੱਕ ਬਰਹੱਕ ਹੈ ਹਕੀਕਤੀ ।
ਜਿਸਮੀ ਜਮਾਤ ਜਾਤ ਜਿਸਮੀ ਆਜਾਤ ਜਾਤ
ਜਿਸਮੀ ਕੀ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਹੈ ਰਫੀਕਤੀ ।
ਜਿਮਮ ਫਨਾਹਿ ਜਬ ਇਸਮ ਬਕਾਇ ਕਥ
ਇਸਮੀ ਔ ਜਿਸਮੀ ਕੀ ਕਰਤੁ ਸਦ ਕਤੀ ।
ਅਰਸ਼ ਔ ਫਰਸ਼ ਸਮਾਇ ਰਿਹਾ ਖੁਦ ਨੂਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਲੈ ਸ਼ਨਾਖਤ ਤਹਕੀਕਤੀ । ੨੫੨ ।
ਸਾਹਬ ਸਲੂਕ ਮਹਾਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮਲੂਕ ਹੋਇ
ਮਹਰਮ ਮਸ਼ੂਕ ਕਰੇ ਆਸ਼ਕੀ ਕਰਾਰੀ ਹੈ ।
ਅਜਬ ਅਦਾਇ ਰਹੇ ਦੇਖਕੇ ਅਘਾਇ
ਸਕਾਂ ਕਿਕੂੰ ਮੈਂ ਬਤਾਇ ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਸਵੈਕਾਰੀ ਹੈ ।

ਦਿਲ ਤੇ ਈਮਾਨ ਕਰਾਂ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ
ਓਹ ਹੁਸਨ ਦੀ ਖਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਹੂੰ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈ।
ਕਰੀਏ ਜੇ ਸੰਗ ਰੰਗ ਦੇਖ ਦਿਲ ਦੰਗ ਹੋਇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਖੁਆਰੀ ਹੈ ੨੫੩।
ਆਕਲ ਅਸੀਲ ਡੀਲ ਸੂਖਮ ਸਕੀਲ ਐਸਾ
ਵੈਸਾ ਹੀ ਵਸੀਲ ਹਰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੁਰਾਓ ਹੈ।
ਸੂਰਤ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਮੋਹਣਾ ਖੋਹਣਾ ਦਿਲ ਦੋਸਤਾ ਦੇ
ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਬਾਬ ਦੇਖ ਘਟੇ ਘਬਰਾਓ ਹੈ।
ਐਸਾ ਨਿਗਾਵਾਨ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾਂ ਜਬਾਨ ਬਿਆਨ
ਕਦਰ ਹੋਇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਬਰਾਓ ਹੈ
ਸੀਨੇ ਦਾ ਹੈ ਸਾਫ ਨਾਫ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪਾਸ ਪਿਆਰਾ ਖਾਸ ਹੋਇ ਰੰਕ ਹੀ ਸੇ ਰਾਓ ਹੈ ੨੫੪
ਸਾਹਬ ਸਹੂਰ ਨੂਰੁ ਸਚ ਦਾ ਸਰੂਰ ਹੂਰ
ਦੇਖ ਦਸਤੂਰ ਮਗਰੂਰ ਮੀਤ ਡਾਰੀਏ।
ਨਾਜ਼ਕ ਨਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜਹਾਨ ਦੀ ਹੀ ਜਾਂਨ ਸ਼ਾਂਨ
ਦਿਲ ਦਰਮਿਆਨ ਧਿਆਂਨ ਉਸਦਾ ਹੀ ਧਾਰੀਏ।
ਹੁਬਦਾ ਹਜਾਰੀ ਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਅਸਾਰੀ
ਪਰਕਾਰੀ ਬਸ ਯਾਰੀ ਦਿਲਦਾਰੀ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ
ਹੋਇ ਜਦੋਂ ਮੇਲ ਕੇਲ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪਾਸ ਮੁਸ਼ਤਾਕ ਕਿਉਂ ਝਰੋਖੀਂ ਝਾਤਾਂ ਮਾਰੀਏ।੨੫੫
ਮਹਰਮ ਮਹਬੂਬ ਬਣਾ ਹੌਜਹੈ ਹਬੂਬ ਤੇ
ਖਿਰਦਮੰਦ ਖੂਬੁ ਖੂਬੁ ਰਖਦਾ ਦਨਾਈ ਹੈ।
ਜਾਦੂ ਦਾ ਜ਼ਖੀਰਾ ਹੈ ਮਮੀਰੇ ਦਾ ਜੰਜੀਰਾ ਓਹੁ
ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੰਦਾ ਬੀਨਾਈ ਹੈ।

ਬਹਦਤ ਬਹਾਰ ਪਰ ਪੱਕਿਆ ਕਿਆਰ ਹੋਰ
ਛੁਟਿਆ ਬਿਹਾਰ ਜਦੋਂ ਹੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਹੈ।
ਬਟੀਏ ਨਾ ਬਖਤੇ ਤੇ ਪਲਟੀਏ ਨਾ ਅਖ ਰਖ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇ ਐਸੀ ਅਸ਼ਨਾਈ ਹੈ।੨੬੬।
ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਜੋ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ
ਜਦੋਂ ਦੇ ਨਿਹਾਰੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਲਹਾਰੇ ਹਾਂ।
ਕੈਸੀ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਨਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਦੋ ਜਹਾਨੀ।
ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਲਾਸਾਨੀ ਦੇਖ ਹੋਏ ਬਨਜਾਰੇ ਹਾਂ।
ਖੇਲ ਹੈ ਖਿਆਲੀ ਚਾਲ ਉਸਦੀ ਨਰਾਲੀ
ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਦੀ ਹੈ ਭਾਲੀ ਲੈਂਦੇ ਤਦੋਂ ਦੇ ਨਜਾਰੇ ਹਾਂ।
ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਗੰਮ ਪਿਆ ਦੰਮ ਵਿਚ ਦੰਮ ਆਇ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਮਤਵਾਰੇ ਹਾਂ।੨੫੭।
ਚੰਦ ਦਾ ਭੋ। ਚੰਦ ਓਸ ਸਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੈ
ਪਸੰਦ ਦਿਲਬੰਦ ਜੁ ਬਲੰਦ ਅਸੀਂ ਜਾਣਿਆ।
ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹਿ ਭਾਰੀ ਗੈਬਲ ਗਵਾਹਿ ਸਹੀ
ਦਸ ਦਾਸ ਲਾਹਿ ਹੈ ਨਿਗਾਹ ਬਿਚਿ ਆਣਿਆ।
ਮੁਖ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਆ ਪਰੇਮ ਜਾਂ ਪਿਆਲਾ
ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਸੁਲ੍ਹੁ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸਿਆਣਿਆ।
ਪਾਇਆ ਪਿਆਰ ਪਾਸ ਖਾਸ ਭਇਆ ਬਸਵਾਸ ਨਾਸ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਖੂਬ ਮਾਣਿਆ।੨੫੮।
ਸਾਜਨ ਸ਼ਰੀਫ ਤੋਹਫਾ ਤਿਸਦੀ ਤਾਰੀਫ
ਕਰਾਂ ਕੈਸੇ ਤਸਨੀਫ ਐਡੀ ਅਕਲ ਨਾ ਭਾਰੀ ਹੈ।
ਉਰ ਮੈਂ ਹੈ ਆਲਾ ਓਹੁ ਉਜਾਲਾ ਜੁ ਬਸਾਲਾ
ਦੇ ਮਹੱਬਤ ਮਸਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਬਿਸਰ ਸਾਰੀ ਹੈ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਖੂਬੁ ਖੁਸ਼ਹਾਲ
ਚਾਲ ਮਿਲਦੀ ਮੁਹਾਲ ਚਾਹੇ ਸਭ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ।
ਬਾਤ ਬਹੁਤੀ ਕੀ ਪੁਕਾਰੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਜਾਂਨ ਨਾਂ ਬਸਾਰੂੰ
ਓਹੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਦੀਦਾਰੀ ਹੈ।੨੫੯
ਸਾਜਨ ਸਿਆਣਾਂ ਮੈਂ ਨਦਾਨ ਇਆਣਾਂ
ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਜਾਂ ਭਾਣਾਂ ਤਾਂ ਟਕਾਣਾ ਕੈਸੇ ਪਾਵਾਂ ਮੈਂ।
ਸਿਫਤ ਸਨਾਇ ਸਾਰੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ
ਜਾਨੀ ਜਿਗਰ ਮਨਾਇ ਹਾਲੁ ਕੁਝੁਕੁ ਅਲਾਵਾਂ ਮੈਂ।
ਮੁਨਸਫ ਆਪ ਭਾਰਾ ਕਰੇ ਇਨਸਾਫ ਸਾਰਾ
ਦੇਖਕੇ ਸਤਾਰਾ ਬਲਹਾਰ ਬਲ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ।
ਪਿਆ ਲਸ਼ਕਾਰਾ ਦਿਲੁ ਲੈ ਗਿਆ ਹਮਾਰਾ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਗੀਤ ਉਸਦੇ ਹੀ ਗਾਵਾਂ ਮੈਂ।੨੬੦।
ਦੇਖ ਐਸੇ ਡੌਲ ਪਿਆਰਾ ਰਿਹਾ ਕੈਸੇ ਮੌਲ
ਸਾਰੇ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੌਲ ਹੌਲ ਹਟਣ ਸਰੀਰ ਦੇ।
ਬੋਲੀ ਬੋਲ ਸੇ ਬਤੀਕ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੈ ਸ਼ਰੀਕ
ਏਹ ਸਮਝ ਤਰੀਕ ਪਾਸ ਪੀਆ ਹੈ ਫਕੀਰ ਦੇ।
ਵਸਲ ਵਸਾਲ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਮਾਲ
ਦੇਖ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਤੌਰ ਤਪੇ ਤਕਦੀਰ ਦੇ।
ਲਈਏ ਕਰ ਹੱਜ ਰਜ ਰਖੀਏ ਨ ਲੱਜ ਅਜ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿਆ ਅਖੀਰ ਦੇ।੨੬੧
ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਸੁਣੀ ਸਚ ਦੀ ਪੁਕਾਰ
ਅ ਈ ਅਬਰ ਬਹਾਰ ਦਿਲਦਾਰ ਰਸ ਘੋਲ ਦੇ।
ਬੱਤਕ ਲਟੋਰ ਮੋਰ ਕਰ ਰਹੀ ਕੋਲ ਸ਼ੋਰ
ਬੱਦਲ ਦੀ ਘੋਰ ਤੇ ਜਨਾਵਰ ਭੀ ਬੋਲਦੇ।

ਬਿੰਡੇ ਮੇਂਡਕ ਔ ਮੀਨ ਰਹੇ ਸਬਦ ਕੋ ਚੀਨ ਕੈਸੇ ਸੁਣ
ਸੁਣ ਬੀਨ ਅਹਿ ਸਿਰ ਝੋਲਦੇ।
ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਬੈਹਰ ਦੀ ਲੈਹਰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਬਿਚ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਾਂ ਕਤਾਬ ਕਦੇ ਖੋਲਦੇ ।੨੬੨।
ਆਈ ਘਟ ਛਾਮ ਜਗੁ ਦੇਖਦਾ ਤਮਾਮ
ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਬਾਮ ਆਮ ਅਬਰ ਨਿਹਾਰ ਦੇ।
ਬਗ ਤਿਤਰ ਚਕੋਰ ਤੋਤੇ ਤਿਲੀਯਰ ਹੋਰ ਹੋਰੁ
ਦੇਖ ਚਮਕੋਰ ਹੋ ਚੁਕੰਨੇ ਚਾਂਗਾਂ ਮਾਰ ਦੇ
ਬਣਾਂ ਦੇ ਬਘੇਰੇ ਸਿੰਘ ਮਾਰਨ ਬਧੇਰੇ
ਫਿਰੇ ਮਿਰਗ ਚੁਫੇਰੇ ਆਪ ਆਪਕੋ ਉਭਾਰਦੇ।
ਪਏ ਜਦੋਂ ਆਂਣ ਠਾਠ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਪਾਠ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲ ਕਰਨ ਬਹਾਰ ਦੇ ।੨੬੩।
ਚੜ੍ਹ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਆਈ ਸਾਰੀ ਧਰਤ ਸੁਹਾਈ
ਏਹਦੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸੁਫਾਈ ਜਾਣੁ ਬੜੀ ਦੁਰਲਭ ਤੂੰ।
ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਖੁਲੇ ਰੰਗ ਖਿਲ ਖਿਲ ਪੈਣ ਅੰਗ
ਹੋਈ ਹੈ ਉਮੰਗ ਜੁ ਨਸੰਗ ਦੇਖ ਸਭ ਤੂੰ।
ਕਾਰ ਕਰ ਬੰਦ ਲਈ ਸਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੁਣ
ਖਿਚ ਨਹੀਂ ਤੰਦ ਚੰਦ ਚੋਦਮੀਂ ਦਾ ਲਭ ਤੂੰ।
ਕਰ ਕਰ ਸੰਗੁ ਅਬ ਹੋਰ ਖੁਦ ਰੰਗ ਫਿਰ
ਹੁਣ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਏਹ ਕਸੀਦਾ ਛਡ ਝਬ ਤੂੰ ।੨੬੪
ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਖੂਬੁ ਖਿਲੇ ਗੁਲਨਾਰ ਹੋਇ
ਅਜਬ ਤਿਆਰ ਬਿਚ ਸਬਜੀ ਸੁਹਾਵਣੀ।
ਛਡਕੇ ਸਕੂਫਾ ਲੰਬਾ ਖਿੜਿਆ ਗੁਲਾਬ ਬੰਬਾ
ਮਰੂਆ ਤੇ ਚੰਬਾ ਹੈ ਚੰਬੇਲੀ ਲਿਖੀ ਸਾਵਣੀ।

ਗਮਲੋਂ ਕੇ ਗੁਲ ਫੂਲ ਫੁਲ ਕੇ ਹੈਂ ਹੋਏ ਫੁਲ
ਬਰਗੋਂ ਪੈ ਚੁਹਕੇ ਬੁਲਬੁਲ ਮਨ ਭਾਵਣੀ।
ਸਮਝੇ ਨਾ ਗਲ ਬੈਠੇ ਕਲੀਆਂ ਕੋ ਮਲ ਮਲ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੀਜੀ ਬੁਰਦ ਹੋਇ ਜਾਵਣੀ। ੨੬੫।
ਘਟਾ ਆਈ ਪਰ ਬੰਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਧੰਨ ਧੰਨ
ਸਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲਿਆਂਵਦੀ।
ਮਿਠੀ ਮਿਠੀ ਵਗੇ ਪੌਣ ਬਗੁਲੇ ਅਕਾਸ ਭੌਣ
ਸੌਣ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕੋਈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦੀ।
ਪੈਣ ਲਗੀ ਆ ਫੁਹਾਰ ਬੂੰਦ ਨਨੀ ਦਿਲਦਾਰ
ਹੋਏ ਹਮ ਹਮਵਾਰ ਨਾਰ ਨਾਰ ਕੁਸਲਾਂਵਦੀ।
ਬੈਹਣ ਬਿਸਥਾਰ ਉਤੇ ਆਏ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਨੇਹੁ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਨਹੀਂ ਪਲਕ ਠਰਾਂਵਦੀ।੨੬੬।
ਜੇਹੜੇ ਪਾਏ ਗਲ ਹਾਰ ਸੋਈ ਗਏ ਗਲ ਹਾਰ
ਹੁਣ ਪਏ ਗਲ ਹਾਰ ਹਾਰ ਹਾਰ ਪਈ ਹੋਵੰਦੀ।
ਕੰਜਰ ਸੇ ਜੋਈ ਸੋਈ ਭਏ ਅਬ ਕੰਜਰ ਹੈਂ
ਕੰਜਰ ਕੇ ਹੂਏ ਨਾਰ ਕੰਜਰ ਕੀ ਰੋਵੰਦੀ।
ਨਹੀਂ ਕਰ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰ ਦਾ ਹੈ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ਰਾ
ਜ਼ਰਾ ਜ਼ਰਵਾਨੀ ਜੋਰ ਜੋਰ ਲੈ ਖਲੋਵੰਦੀ।
ਖਿੜੀ ਗੁਲਜਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਅਬ ਜ਼ਾਰ ਜ਼ਾਰ
ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਭਾਵੀ ਬਣੇ ਕੰਮ ਖੋਵੰਦੀ।੨੬੭
ਹਾਂਣ ਲਾਭ ਆਪਨੀ ਨਾ ਦੇਖੇਂ ਅਗਿਆਨ ਕਰ
ਪਟਿਆ ਹੈ ਨੀਂਦ ਨੇ ਨਾ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾੜਦਾਂ।
ਮਿਰਗ ਅੰਗੂਰੀ ਚੁਗ ਜਾਣ ਪਛੁਤਾਏਂ ਫੇਰ
ਐਸ ਬਿਚ ਪਿਆ ਹੁਣ ਛੇਜਾਂ ਹੈਂ ਲਤਾੜਦਾਂ।

ਕਰਕੇ ਬਚਾਰ ਮਨ ਰੰਦੂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ ਜਾਂ
ਉਕਰਕੇ ਜੜ ਆਪ ਆਪਣੀ ਉਖਾੜਦਾਂ ।
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਫੇਰ ਦੇਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਕੇਸਰ ਕਿਆਰੀ ਹਥੀਂ ਆਪਣੀ ਉਜਾੜਦਾਂ ।੨੬੮।
ਹੋਇਕੇ ਬੇਬਸਾ ਮਨ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਵਾਹੀਯਾਤ
ਕਾਹਜ ਕਸੂਤ ਹੁਣ ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੋੜਦਾਂ ।
ਗਾਡੀ ਰਾਹੁ ਛਡਕੇ ਤੂੰ ਔਝੜ ਅੜਿਕਿਆਂ ਮੇਂ
ਹੋਵੰਦਾ ਖੁਆਰੁ ਖੈਰ ਆਪਣੀ ਨਾ ਲੋੜਦਾਂ ।
ਪਾਣੀ ਬੇ ਅਥਾਹ ਬਿਚੋਂ ਬੰਨੇ ਆਂਣ ਲਗਾ ਹੋਇਆ
ਬੇੜਾ ਹੁਣ ਧਕ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਫੇਰ ਰੋੜਦਾਂ ।
ਐਸਾ ਹੈਂ ਬੇ ਸਮਝ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹਥੀਂ ਤੋੜਦਾਂ ।੨੬੯।
ਕਰੇਂ ਅਵੱਲਛ ਫਿਰੇਂ ਲੱਦਿਆ ਮਜ਼ਾਜ ਦਾ ਹੀ
ਐਸਾ ਤੂੰ ਕੁਲੱਛਣਾ ਨਾ ਮੁੜਦਾ ਹੈਂ ਮੋੜਿਆ।
ਮਾਰ ਕੇ ਗੁਲੇਲਾ ਹਥੁ ਆਪਣਾ ਹੀ ਭੰਨ ਲਿਆ
ਬਿਨਾ ਉਸਤਾਦ ਤੇ ਨਸ਼ਾਨਾ ਐਸਾ ਜੋੜਿਆ ।
ਇਤਨਾ ਅਜ਼ ਬ ਤਾਂਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕਰ
ਮੂਰਖ ਨਾ ਸੰਗੁ ਜੇ ਤੈਂ ਆਰਫਾਂ ਦਾ ਲੋੜਿਆ ।
ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਗਿਆ ਕਹੁ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ ਵਾਂਗ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਨਚੋੜਿਆ ।੨੭੦
ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਰੰਗੁ ਸਚੁ ਮੰਨਨਾ ਗਵਾਰ ਬੈਠੁ
ਸੁਫਨੇ ਦੀ ਕਾਰ ਯਾਰ ਆਖਰ ਨਬੂਦਗੀ ।
ਕੂੜ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਕੁਲ ਹੋਇਕੇ ਫਨਾਹ
ਇਹ ਖਾਕ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਜਾਊ ਖਾਕ ਦੀ ਵਜੂਦਗੀ ।

ਕਾਲ ਦਾ ਗ੍ਰਾਸ ਕਾਇਆ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਜਬ
ਭੂਲਕੇ ਨਦਾਨ ਕਰੇਂ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਅਲੂਦਗੀ।
ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਬ ਜਾਗ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਸਚ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਕਚੁ ਛਡਦੇ ਬੇਹੂਦਗੀ।੨੭੧।
ਗਾਫਲੀ ਦਾ ਪੱਲਾ ਚੱਕੁ ਭੁਲ ਨਾ ਨਦਾਨ ਅਬ
ਹੋਸ਼ਕਰ ਦੇਖ ਆਦ ਕੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਜਦ ਓਇ।
ਦਿਲ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਦੇਖੁ
ਸੁਧ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਯਾਰ ਹੱਦ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਓਇ।
ਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਉਠਾਇ ਰੋਕ ਬਾਸ਼ਨਾ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇ
ਸੁਧ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਾਰ ਜੀਵ ਵਾਲੀ ਰਦ ਓਇ
ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਜਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਭੰਨ ਕਰ ਹਿਰਸ ਹਵਾਇ ਵਾਲੀ ਹੱਦ ਓਏ।੨੭੨।
ਸੋਇਆਂ ਜੁਗ ਬੀਤ ਗਏ ਅਬ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਜਾਗ
ਅੱਖੀਆਂ ਉਘਾੜ ਦੇਖੁ ਬਾਜੀ ਤੇਰੀ ਹਾਰਦੀ।
ਖੁਦੀ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰ
ਖੋਜ ਲੈ ਟਕਾਉ ਏਕ ਗਲ ਹੈ ਹਜ਼ਾਰਦੀ।
ਦਿਲ ਤੇ ਦਮਾਗ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਰ
ਬਗਲ ਮੇਂ ਸੂਰਤ ਪਛਾਣ ਦਿਲਦਾਰ ਦੀ।
ਹੋਇ ਨਿਰਬੰਧ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ
ਦੇਖ ਲੈ ਬਹਾਰ ਦਰਵ੍ਹੇਸ਼ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੀ।੨੭੩।
ਸਮਝ ਸਫਾਈ ਕਿਸੇ ਤੌਰ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਫੜ੍ਹ
ਹੋਇ ਕੇ ਅਲੇਲ ਨਾ ਤੁਫਾਂਨੀ ਹੁਣ ਖੇਲ ਤੂੰ
ਜੂਏ ਮਿਠੀ ਹਾਰ ਬਿਚੋਂ ਭਜਣਾ ਸਲਾਹ ਨੇ
ਕਫਸ ਬੈਹਣਾ ਜਾਣ ਲੈ ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਨਕੇਲ ਤੂੰ।

ਵਾਸਤੇ ਟਕਾਉ ਹੋਰੁ ਪਰਚਾ ਬਕੀਮਤੀ ਹੈ ਮਨ ਚਿਤ ਬੁਧ ਦੰਮ ਇਕੁ ਕਰ ਮੇਲ ਤੂੰ। ਅੰਤਰ ਧਿਆਂਨ ਹੋ ਹਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਏਂਗਾ ਅਰਾਮ ਕਟ ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੀ ਬੇਲ ਤੂੰ ।੨੭੪। ਅਸਰ ਇਲਾਜ ਕਰੁ ਜਖਣਾ ਕਿਉਂ ਮਾਰੀ ਗਈ ਅਰਸ਼ੋਂ ਬੁਲਾਇ ਜੋ ਅਚੇਤ ਆਨ ਦਬਦੀ। ਐਸੀ ਬਲਵਾਂਨ ਨਹੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਆਂਮ ਦੀ ਅਕਲ ਭੁਲਾਇ ਦੇਵੇ ਸਭ ਦੀ। ਉਪਰ ਸਰੂਪ ਆਣ ਛਾਏ ਐਸਾ ਮਹਾਂ ਜਾਲ ਚੱਕਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਹੈ ਰਜਾਇ ਡਾਢੇ ਰਬਦੀ। ਜਤਨ ਦੇ ਬਿਚ ਰਖ ਸ਼ੌਕ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ-ਹਟੇਗੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਬਮਾਰੀ ਤੇਰੀ ਝਬਦੀ।੨੭੫। ਏਕਤਾ ਕੋ ਜਾਣ ਯਾਰ ਬਾਂਵ੍ਰਾ ਨਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਦੂਈ ਕੋ ਉਠਾਇ ਲਗੀਰੀ ਖੇ ਸਰੀਰ ਦੀ । ਏਕਤਾ ਦੇ ਸੁਖ ਜਿਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀਂ ਦੇਵ ਲੋਕ ਜਾਇ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਚਤਰਾਈ ਤਦਬੀਰਦੀ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਲੰਘਕੇ ਮਕਾਂਨ ਫੇਰ ਏਕਤਾ ਦਾ ਤਹਾਂ ਹੈ ਨਗਾਹਿ ਕਿਸੇ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਦੀ। ਫੁਰਨੇ ਤਿਆਗ ਹੋਹ ਅਫੁਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਹਣੀ ਇਹ ਕਲਾਮ ਨਿਰਪਖ ਗੁਰੁ ਪੀਰ ਦੀ।੨੭੬। ਸੁਰਾਂ ਕੁ ਸੁਮਾਲ ਕਰ ਸੂਰਤੀ ਲਗਾਇ ਯਾਰ ਸਾਂਈ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਕਰ ਪੂੰਜੀ ਤੇਰੀ ਬਚਦੀ। ਸਮਝ ਨਦਾਂਨ ਇਹ ਹਿੰਮਤ ਹਸਾਬ ਬਾਝ ਵਾਸ਼ਨਾ ਬੇ ਕੈਦ ਬਾਂਗ ਬਾਂਦਰ ਦੇ ਨਚਦੀ। ਰੂਹ ਦਾ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਵੰਦਾ ਹੈ ਜਬ ਲਗ ਪਾਵਣਾ ਅਜਾਬੁ ਦੇਹ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਚਦੀ। ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਉ ਰੋਗੁ ਮਿਟੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੇਹ ਦਾ ਕਲੰਕ ਭਾਰਾ ਗਲ ਏਹੁ ਸਚਦੀ।੨੭੭। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਫਨਾਹ ਨਹੀਂ ਦੰਮ ਦਾ ਬਸਾਹੁ ਕੋਈ ਜਾਨਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕੂੜੀ ਫਾਹੀ ਬਿਚ ਫਸਦਾਂ। ਲਾਲਸਾ ਦੀ ਗੰਢ ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੇ ਛਪਾਇ ਕਰ ਬਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਬੋਲ ਆਰਫਾਂ ਦੇ ਦਸਦਾਂ। ਪਿਆ ਉਰਝਾਇ ਭਾਰਾ ਸੂਖਮ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰ ਬਾਂਗੁ ਮਕੜੀ ਦੇ ਕਸਦਾਂ। ਬੇੜਾ ਤੇਰਾ ਡੁਬਦਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਾਲ ਲੈ ਕਿਉਂ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹਸਦਾਂ

।੨੭੯। ਜਾਗ ਪਉ ਸੁਤਿਆ ਮੁਸਾਫਰਾ ਤੂੰ ਹੋਸ਼ ਫੜੁ ਕਾਲਦਾ ਤੁਮਾਚਾ ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਸੂਕਦਾ। ਗਾਫਲੀ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਪੈਰ ਕਿਉਂ ਪਸਾਰ ਪਿਆ ਮੌਤ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰਿ ਪੁਰ ਕੂਕਦਾ। ਆਲਸ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾੜ ਦੇਖੁ ਕਰੇ ਕੀ ਹੁਵਾਲੁ ਕਾਲੁ ਇਸ ਮਖਲੂਕ ਦਾ। ਨੇਕੀ ਤੂੰ ਕਮਾਇ ਲੈ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮੇਲਾ ਚੰਦ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਬਸਾਹੁ ਨਹੀਂ ਫੂਕਦਾ।੨੮੯। ਬੇਲਾ ਆਖਰੀ ਨਿਹਾਰ ਕਰੋ ਮੰਨ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਧਾਰ ਜਗਦੀ ਬਹਾਰ ਜਿਵੇਂ ਸੁਫਨੇ ਦਾ ਮੇਲੜਾ। ਵਖਤ ਸਮਾਲ ਤੇ ਲਗਾਉ ਲਿਵ ਆਤਮਾਂ ਮੇਂ ਜਨਮ ਇਹ ਮਾਨਸ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸੁਹੇਲੜਾ। ਦਾਉ ਲਾਇ ਲੈ ਜੇ ਲਗਦਾ ਖਡਾਰੀਆ ਹੈ ਨੇਕ ਸੈਂਤ ਆਊਗਾ ਨਾ ਹਥ ਇਹ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਵੇਲੜਾ। ਕਿਉਂ ਸੋਇਆਂ ਗਲਤਾਂਨ ਹੋਇ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਲਕੁ ਬੰਨ ਕੇ ਸਵੇਲੜਾ।੨੯੦। ਜਾਣ ਸਰਵੱਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਭੰਗੁ ਕਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਵਿਚ ਹਰ ਹਰ ਅੰਗਦੇ। ਆਤਮ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਨਿਰ ਲੇਪ ਬਿਚ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਦੇ। ਦੇਹੀ ਏਹੁ ਕਚੁ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਗਵਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੁ ਵਿਚ ਸਰ ਬੰਗਦੇ। ਕਿਉਂ ਹੋਇਆਂ ਗਲਤਾਂਨ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜਗ ਦੀ ਬਹਾਰ ਜਿਵੇਂ ਜਾਤਰੂ ਹੈਂ ਗੰਗ ਦੇ।੨੯੧। ਉਤਮ ਸਰੀਰ ਇਹ ਆਦਮੀ ਦਾ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਅਪੁਠੀ ਕਰੇਂ ਕਾਰ ਕਿਉ ਨਕੰਮੜੀ। ਦੇਹਦਾ ਬਿਹਾਰੁ ਹੋਰੁ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਮਾਂਨ ਸਾਂਗ ਤੇਰੀ ਕੀ ਬਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਲੀਲ ਲਾਉ ਲੰਬੜੀ। ਸਮਝ ਬਬੇਕ ਤੇ ਬਰਾਗ ਫੜ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਖੋਂਹਦੀ ਖੁਰਾਕ ਇਹ ਬਕਾਰ ਵਾਲੀ ਚਮੜੀ ਹੋਇਆਗੁਮਰਾਹ ਹੈ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਪੈਣ ਜਾਂਕਸੀਦੇ ਤਦੋਂ ਜਾਦਕਰੇਂ ਅੰਮੜੀ।੨੯੨। ਦੇਖਕੇ ਅਚੰਭਾ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦਿਲ ਉਲਟੀ ਅਜੋਗ ਇਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗਲ ਹੀ। ਭੇਡ ਚਾਲ ਵਾਂਗ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਜਪਦੇ ਹੈਂ

ਰਾਮੁ ਪਰੁ ਜਾਣ ਲਿਆ ਅਲ ਹੀ। ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਚਿਤ ਨੂੰ ਨਾ ਚੈਨ ਪਲ ਰਾਮ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਜਬ ਅਪਨਾਂ ਅਚਲ ਹੀ। ਸਚੁ ਤਬ ਜਾਣੀਏ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਰੋਮ ਰੋਮ ਰਚ ਜਾਏ ਬਿਸਰੇ ਨਾ ਪਲ ਹੀ।੨੯੩। ਮਨ ਕਰ ਪਿੰਗਲ ਨਾਂ ਭਰਮ ਖੁਆਰ ਹੋਹੁ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮ ਜਾਣੁ ਅੰਦਰੇ ਰਹੀਮ ਤੂੰ। ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਜਬ ਲਗ ਆਪ ਤਾਂਈ ਭਰਮ ਨਾ ਜਾਏ ਭਮੇਂ ਸਤ ਅਕਲੀਮ ਤੂੰ। ਸਚੁ ਕਰੁ ਸਹੀ ਰੀਸ ਬਣਜੁ ਬਸਾਰ ਦੇਹ ਕੁਲ ਪਰਕਾਸ਼ਕ ਕੋ ਕਰ ਤਸਲੀਮ ਤੂੰ। ਸਰਬ ਹੀ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਰੋਗ ਨੂੰ ਗਵਾਉ ਆਪ ਅਪਣਾ ਹਕੀਮ ਤੂੰ।੨੯੪। ਨਰ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਾ ਸੀ ਤਿਲ ਭਰ ਹੋਇਆ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਣਿਆ ਜਾਂ ਬੈਲ ਤੂੰ। ਪੇਚ ਦਰ ਪੇਚ ਵਿਚ ਅੰਗ ਅੰਗ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਚੱਕੋ ਫਿਰੇਂ ਚੰਚਲ ਮਨੋਰਥਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਤੂੰ। ਢਾਈਆ ਤੇ ਚੁਰਾਈਆ ਨਹੀਂ ਸਾਢ ਸਤੀ ਹੋਗਿ ਸਿਰ ਭਾਰਾ ਇਹੁ ਗ੍ਰਹੁ ਨਹੀਂ ਚਲੇਂ ਸੀਧੀ ਗੈਲ ਤੂੰ। ਮੁਦਤਾਂ ਦਾ ਭੁਲਾ ਹੋਇਆਂ ਜੀਵ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮਦ ਨੂੰ ਬਸਾਰ ਮਤ ਸਮਝ ਲੈ ਛੈਲ ਤੂੰ।੨੯੫। ਕਾਰਨ ਦਰਿਸ ਗਿਆ ਸਿਖਾ ਮੇ ਪਤੰਗ ਜਲ ਭੌਰੁ ਬੰਦ ਕਾਰਨ ਸੁਗੰਧਤਾ ਦੇ ਰਸਦੀ। ਕੰਨ ਰਸ ਗਿਆ ਮਰ ਮਿਰਗ ਸੁਗੰਧਦਾਰ ਜਿਹਬਾ ਰਸ ਮੀਨ ਵਿਚ ਕੁੰਡੀ ਦੇ ਆ ਫਸਦੀ। ਭੋਗ ਰਸ ਹਸਤੀ ਸਹਾਰ ਦਾ ਹੈ ਕੁੰਡਾ ਸਿਰ ਜਤਨ ਬਗੈਰ ਏਕ ਏਕ ਨੂੰ ਗਰਸ ਦੀ। ਕਰੇਂ ਨਾ ਬਚਾਰ ਜੇ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਵਾਲ ਪੰਜ ਧਾਂਤ ਵਿਚ ਬਸਦੀ।੨੯੬। ਨਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਨ ਬੰਦਗੀ ਬਸਾਰ ਦੇਤ ਭਾਰੀ ਹੈ ਕਲੰਕ ਦਰਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰੇਤੀਆਂ। ਰੇਸ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੇਹਾ ਜਿਹਾ ਫਕਰਾਂ ਨੂੰ ਐਬ ਤੇਹਾ ਕਲਰਾ ਜਮੀਨ ਜਿਉਂ ਕਲੰਕ ਭਇਆ ਖੇਤੀਆਂ। ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਬੂਰ ਜਿਵੇਂ ਮਾਨਸਾਂ ਵਿਸੂਰ ਤਿਵੇਂ ਭਾਰੀ ਹੈ ਕਲੰਕ ਲਾਲ ਚੰਦਨਾਂ ਨੂੰ ਰੇਤੀਆਂ। ਰਾਹੁ ਕੇਤ ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ ਸੂਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ

ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਲੰਕ ਜਾਣੋ ਨਾਰ ਦਿਆਂ ਹੇਤੀਆਂ।੨੮੭। ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਸਾਜ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਜ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਭ਼ਾਕ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਯਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਚਾਕ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਤੁ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਤੁ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤੂਤ ਨਹੀਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਕ ਹੈ। ਕਹੇ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਨਾ ਫਕੀਰ ਦਰਿਵੇਸ ਇਕ ਪੈਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਕ ਹੈ।੨੮੯। ਹੋਵਣ ਫਕੀਰ ਖੋਲ ਅਟਕ ਜੰਜੀਰ ਸਿਰ ਮੰਨ ਤਕਦੀਰ ਪੀਣ ਜਹਰ ਪਿਆਲੜੀ। ਰੈਹਣ ਨਰਾਸ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾਸ ਆਪਨੂੰ ਬਚਾਰ ਕੂੜ ਤਜ ਦੇਣ ਚਾਲੜੀ। ਦੇਖ ਗੁਲਜਾਰ ਦਿਲਿ ਗਏ ਹੈਂ ਸਰੂਪ ਮਿਲਿ ਏਕਤਾ ਮਕਾਨ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚੇ ਨਹੀਂ ਗਾਲੜੀ। ਦਰਜਾ ਫਕੀਰੀ ਦਾਹੈ ਦੂਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਸਮਝ ਲੈ ਉਮਰ ਨਦਾਨ ਅਜੇ ਬਾਲੜੀ।੨੮੯।ਸਿਰ ਦਿਤੇ ਲਭਦੀ ਮੁਹਾਲ ਚਾਲ ਫਕਰਾ ਦੀ ਸੋਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਬਾਜੀ ਹੋਵਣ ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ। ਜੀਵੰਦੇ ਹੀ ਜੀ ਵਿਚ ਜਾਨ ਵਲੋਂ ਹਥ ਧੋਣ ਬਣਿਆਂ ਨਦਾਨ ਗਲ ਜਾਣਕੇ ਸੁਨੀਦ ਦੀ। ਸੁਣੇ ਹੋਏ ਸੁਖਨ ਸਹੰਸ ਕਹੇ ਮੂਹ ਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਅਮਰ ਪਲੀਦ ਦੀ। ਧੋਖੇ ਬਾਜੁ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਖਲਾ ਮਾਰੁ ਖੋਲਕੇ ਨਾ ਖਬਰ ਮੁਰੀਦ ਦੀ ।੨੯੦। ਚਜ ਨਾ ਅਚਾਰ ਗਿਆ ਫਕਰ ਸਬੂਤ ਬਣ ਭੇਸ ਪਲਟਾਇ ਲਿਆ ਕਾਰ ਹੈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ। ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਚਿਤ ਹੈ ਚਲਾਇ ਮਾਨੁ ਸੁਰਤੀ ਪੁਕਾਰੇ ਮੂਹੋਂ ਬੇਦ ਔ ਪਰਾਂਨ ਦੀ। ਮਾਇਆ ਮਦ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗ ਛਿਦਰ ਹਜ਼ਾਰ ਬਿਚ ਫੇਰ ਕਹੇ ਸਾਧ ਦੇਖੋ ਗਲ ਇਹ ਹਰਾਂਨ ਦੀ। ਛਿਤਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਇਹ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੁਜਰ ਖਰਾਬ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਧਿਆਨ ਦੀ ।੨੯੧। ਹੋਇ ਕਰ ਸਾਧੁ ਨਫਾ ਖੱਟਿਆ ਪਖੰਡੀਆ ਕੀ ਖੁਲਿਆ ਨਾ ਪੇਚੁ ਪ੍ਰਬ੍ਰਿਤ ਜੰਜੀਰ ਦਾ।

ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜੁਦਾ ਗੇੜੁ ਨਹੀਂ ਅਮਲਾਂ ਦਾ ਸਾਂਗੁ ਬਦਲਾਇ ਬੈਠਾਂ ਹੋਰੁ ਕਿਉਂ ਸਰੀਰ ਦਾ। ਫੁਰਨੇ ਤੇ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਉਡਾਈ ਨਾ ਬਰੂਦ ਵਾਂਗੁ ਦਰਜਾ ਦਲਿਦਰੀ ਕਿਉਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਪੀਰਦਾ। ਮੂਹੋਂ ਕਹਿ ਆਖਣਾ ਸੁਖਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ਆਲੀ ਮਗਜ ਫਕੀਰਦਾ।੨੯੨। ਭੇਖੁ ਬਦਲਾਇਆਂ ਨਹੀਂ ਸਬਰੁ ਸੁਫਾਣੀ ਵਿਚ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਤੈਂ ਬਛੋਣਾ ਚੱਕ ਰੋਗਦਾ। ਆਸਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਜਾਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੇ ਮਲ ਖਾਵਣਾ ਹਰਾਮ ਤੁਧ ਮੰਗਵਾਲੀ ਚੋਗਦਾ। ਦੇਹ ਦੀ ਬਣਾਵਟੰ ਸੁਖਾਲੀ ਇਹੁ ਬਨਾਇ ਲੈਣੁ ਕਠਣ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਸਚ ਵਾਲੇ ਜੋਗਦਾ। ਚਾਲਾ ਇਹੁ ਬਿਖੜਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਾਨਣਾ ਸਮਾਂਨ ਇਕ ਹਰਖ ਤ ਸੋਗਦਾ। ੨੯੩। ਰੂਪੁ ਪਲਟਾਇਆ ਹੈ ਮੁਹੰਮਦਾ ਭੇਖਕਰ ਪੜਦਾਂ ਪੁਰਾਨਅਤੇਫੋਲਰਿਹਾਂਪਤ੍ਰੀ। ਮਾਂਣਵਡਿਆਈ ਗੁਝੀ ਗਾਤ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੈਂ ਬਚਨ ਬਚਾਰੁ ਗਈ ਬੁਧ ਕਿਉਂ ਬਹੱਤ੍ਰੀ। ਇਸ ਬਿਧਿ ਫਸੇਂਗਾ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲੀ ਫਾਹੀ ਫੇਰ ਬਾਸਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤ ਇਕਤ੍ਰੀ। ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਖੁਲਦਾ ਜਾਂ ਦਿਲੋਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਕਰਮ ਕਰੋੜਿ ਨਾਂ ਹਟਾਏਂਗਾ ਭਵਤ੍ਰੀ ।੨੯੪। ਬਿਸ਼ੇ ਭੋਗ ਕੁਤੇ ਬਿਲੇ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਬੰਦਗੀ ਬਚਾਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਦੀ ਗਨੀਮਤੀ। ਮਾਇਆ ਉਚੀ ਜਾਣ ਨੇਹੁ ਕਰਦਾ ਗਰੇਹੀ ਲੋਕ ਚੰਮੜੀ ਤੇ ਦੰਮੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਾਧਨੀਮਤੀ। ਮਾਂਨਸ ਦੁਐਤ ਬਾਲੀ ਅਟਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਏਕ ਰੂਪ ਜਾਣ ਰਸੁ ਛਡਦੇ ਤ੍ਰੀਮਤੀ। ਚਿੜੀਆਂ ਦੇ ਖੇਤੁ ਨਾ ਲੁਟਾਓ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੂਗੀ ਇਹੁ ਜਿਨਸ ਬਕੀਮਤੀ। ੨੯੫। ਆਪ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਨਿਹਾਰ ਕਰ ਬੋਲਦੀ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇਖ ਸਚ ਦੇ ਸਵਾਦ ਨੂੰ । ਕਰੀਂ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸੁ ਨਹੀਂਰਤੀ ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਜਹਾਂ ਸੀਸ ਨੂੰ ਕਟਾਇ ਕਾਨੀ ਪਹੁਚੀ ਹੈ ਮੁਰਾਦ ਨੂੰ । ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਸਾਰ ਸਾਰੀ ਮੇਸਾਰ ਸਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਆਸ ਤਜ ਆਸ ਦੇ

ਫਸਾਦ ਨੂੰ। ਜੀਵਤ ਹੀ ਮਰਹੋਹ ਅਮਰ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਤਜਕੇ ਤਰੀਕ ਠੀਕ ਮਿਲੇ ਜਾ ਅਨਾਦ ਨੂੰ ।੨੯੬। ਮਰਤਬਾ ਅਸਲ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਨਦਾਂਨ ਚਾਹੇਂ ਮਜਲਸ ਪਾਂਚੋ ਕੀ ਮਨੋਹਰ ਮਿਟਾਇਦੇ। ਅਸਲਾ ਪਛਾਣੁ ਕੁਲ ਭਰਮ ਜੰਜੀਰ ਤੋੜ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਤੀਰ ਬਿਚ ਅਗਨ ਜਲਾਇਦੇ। ਹੋਹੁ ਔਲੀਆ ਆਇ ਮਾਰੁਦ ਮਕਾਂਨ ਚਾਹ ਹੋਇ ਬਾਸਨਾ ਦੀ ਜੜ ਪਟ ਨਦੀ ਮੇਂ ਬਹਾਇਦੇ । ਸਾਂਭ ਲੈ ਨਵਿਰਤੀ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਰੇਤ ਮੇਂ ਪਸਾਰਾ ਪਰਵ੍ਰਿਰਤ ਹਲਾਇਦੇ। ।੨੯੭। ਮਗਜੁ ਫਗੀਰੀ ਦਾ ਜੇ ਜਾਣਿਆਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੈਂ ਹੋਇ ਰਹੁ ਖਮੋਸਨਾ ਬਢੇਦੀ ਧੂੰਮ ਪਾਉਤੂੰ । ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤ ਜੋ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਹੁ ਬਿਸਰਧਕ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਗੁਮ ਤੂੰ। ਦਿਲ ਤੇ ਕਠੋਰ ਨਹੀਂ ਕੋਮਲ ਬਚਾਰ ਓਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਗੁਲਾਂਮ ਹੋਇ ਮਗਰ ਨਾ ਘੁਮ ਤੂੰ। ਸੰਜਮ ਸਫਾਈ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਵੇ ਜੇ ਦਲੀਲ ਤਿਸ ਪੈਰ ਭਾਂਮੇ ਚੁਮ ਤੂੰ ।੨੯੮। ਦਰਦ ਦਰੇਡ਼ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਿਆਰ ਫੇਰ ਮਨ ਦੇ ਤਰੰਗ ਕਰ ਰਚ ਬਹੇਂ ਰੰਗ ਜੇ। ਆਪਣੀ ਸਹੇੜ ਕਰ ਸਖਤ ਸਜਾਇ ਸਹੇਂ ਦੇਹੀ ਪਾਏਂ ਫੇਰ ਕਰੇਂ ਬਿਸ਼ਿਆ ਦਾ ਸੰਗ ਜੇ। ਲਾਂਨਤ ਹਜਾਰ ਸਿਰਿ ਭੌਂਦੂਆ ਨਦਾਂਨ ਤੇਰੇ ਬਣਿਆਂ ਫਕੀਰ ਚਾਹੇਂ ਦਰ ਦਰ ਮੰਗ ਜੇ। ਸਾਧ ਸਤੀ ਸੂਰਮਾਂ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੇਖ ਦਸਤੂਰ-ਲੋਕ ਹੋਵਣ ਨਾ ਦੰਗ ਜੇ ।੨੯੯। ਹੋਵਣਾ ਫਨਾਹ ਜੀਵ ਸਚ ਪਰਤੀਤ ਕਰ ਖਚਤ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਕੂੜ ਦੇ ਹੁਲਾਸ ਮੇਂ। ਝੂਠ ਇਹੁ ਰਚਨਾ ਬਨਾਵਟ ਤਮਾਂਮ ਜਾਣੁ ਫਸ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਬੈਠੁ ਬਿਸ਼ੇ ਵਾਲੀ ਫਾਸ ਮੇਂ। ਰਸ ਲਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜੇ ਅਮਰ ਅਨੰਦਗੀ ਦਾ ਰੂਹ ਲਲਚਾਇ ਨਾ ਕੁੜੱਕੀ ਦੇ ਗਰਾਸ ਮੇਂ। ਸਮਝ ਲਗਾਇ ਕਰ ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਰਮ ਅਪਾਰ ਸੁਖ ਹੋਵਣ ਨਰਾਸ ਮੇਂ ।੩੦੦। ਬੇਲਾ ਇਹੁ ਟਕਾਉ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਮੇਂ ਨਵਾਸ ਕਰ ਬਖਤ ਬਤੀਤ ਤੇ ਨਾ ਪਾਏਂ

ਐਸ ਬ੍ਹੋਲ ਤੂੰ। ਹਥ ਪਟਕਾਵੰਦਾ ਰਹ ਜਾਏਂਗਾ ਨਦਾਂਨ ਫਿਰ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਬਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਰਿਹਾਂ ਅਬ ਮੇਲ ਤੂੰ। ਪਾਗਲ ਤੁਫਾਨੀ ਪੁਠੀ ਇਲਤ ਸਹੇੜਦਾ ਹੈਂ ਕੂੜ ਟਕਸਾਲ ਵਾਲੀ ਸਚ ਮੰਨ ਖੇਲ ਤੂੰ। ਹੋਇਆਂ ਮਗਰੂਰ ਬਿਚ ਐਸ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਡਾਢਾ ਕਰੇਂ ਸੋਗੁ ਜਦੋਂ ਪਵੇਂ ਵਿਚ ਜ੍ਹੇਲ ਤੂੰ ।੩੦੧। ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਜਾਲ ਅਕਲ ਭੁਲਾਈ ਐਸੀ ਮਰਮ ਬਸਾਰ ਲਗਾਂ ਮਗਰਸਤਾਂਨ ਤੂੰ। ਕਮਲਿਆ ਰੋਗ ਕਿਉਂ ਬਿਹਾਝਦਾ ਹੈਂ ਜਾਣ ਬੁਝ ਹੋਵੰਦਾ ਫਨਾਹ ਅਖੀਂ ਦੇਖਦਾਂ ਜਹਾਂਨ ਤੂੰ।ਹੱਸ ਹੱਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬਕਾਰ ਜਾਣਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਥਿਰ ਹੋਇਆਂ ਗਲਤਾਂਨ ਤੂੰ। ਪੈਣਗੇ ਪਵਾੜੇ ਜਦੋਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਰੋਏਂਗਾ ਜਾਂ ਹੋਏਂਗਾ ਵਰਾਨ ਤੂੰ ।੩੦੨। ਪਕੜ ਕਨਾਰਾ ਨ ਬਣਾਵਟ ਦੇ ਵਿਚ ਆਈਂ ਕਹਣਾ ਰਹਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਿਥਿਆ ਬਿਹਾਰੁ ਹੈ। ਕਈ ਇਉਂ ਆਖਦੇ ਹੈਂ ਹਕ ਇਹੁਦਾ ਮਾਇ ਬਾਪੁ ਕਈ ਮੂਹੋਂ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਕ ਇਹਦਾ ਨਾਰ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੱਕੁ ਨਹੀਂ ਸਾਬਤੁ ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਹਕ ਜਾਣ ਫਸਣਾ ਬਕਾਰ ਹੈ। ਕੂੜ ਬਕਬਾਦ ਹੋਰ ਸਭ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੱਕ ਸਚੁ ਇਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਹੈ ।੩੦੩। ਆਈ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਮਤਿ ਬਿਸ਼ੇ ਉਨਮਤ ਹੋਇ ਕਰੇਂ ਕਰਤਬ ਤੂੰ ਜਨੌਰ ਜੜ ਪਸਦੇ। ਬੈਠਕੇ ਕਨਾਰੇ ਬਿਰ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ ਲਾਉ ਬਾਸ਼ਨਾਂਦੇ ਮਾਰੇ ਕੁਤੇ ਬਿਲੇ ਕਾਉਂ ਫਸਦੇ। ਹੋਇਆਂ ਕਿਉਂ ਹੈਰਾਂਨ ਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਤੂੰ ਖਮੋਸ਼ ਹੁਣ ਮਾਂਣਸ ਧਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਬਾਧਾ ਕੀ ਹੈ ਦਸਦੇ। ਸੰਜਮ ਸਫਾਈ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੌਂਸੜਾ ਹਜਾਰੁ ਮਾਰੁ ਬਿਸ਼ੇ ਬਾਲੇ ਰਸਦੇ।੩੦੪। ਲਾਲ ਸ਼ਾਦੀ ਲੀਹ ਤੋੜ ਕਾਂਮਨਾ ਨੂੰ ਕਾਠ ਮਾਰੁ ਫਕਰ ਸਬੂਤ ਬਣੁ ਪਹਰਿਆ ਜੋ ਚੋਲਣਾ। ਹਿਰਸ ਹਵਾਇ ਰੋੜ ਹੱਕ ਮੇਂ ਹਿਸਾਬ ਲਾਇ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਓਨਾਂ ਦੰਮੁ ਇਕੁ ਡੋਲਣਾ। ਫੁਰਨੇ ਉਠਾਇ ਸਭ ਰੂਹ ਦੀ ਰਹੈਸ਼ ਕਰ ਬੈਠਕੇ ਕਨਾਰੇ ਜੁ ਅਸਤਬਲੁ ਖੋਲਣਾ।

ਦਿਲੋਂ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੋਹ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨਦਾਸ ਤਤ ਪਾਇ ਐਸਾ ਨਹੀ ਮੂਹੋਂ ਬਣੇ ਬੋਲਣਾ।੩੦੫। ਛਡਕੇ ਨਦਾਨ ਪੁਣਾ ਅਬ ਤੂੰ ਦਾਨਾਈ ਫੜ ਪਾਗਲੀ ਮੇਂ ਗਈ ਬਹੁ ਉਮਰ ਬਤੀਤ ਜੇ। ਦੀਨਤਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਖਾੜ ਜੜ ਭਟਕਾ ਦੀ ਭਰਮ ਜਖੀਰਾ ਪਟੁ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਅਤੀਤ ਜੇ। ਤਾਰਾਂ ਪਰਵਿਰਤ ਪਸਾਰ ਵਾਂਗ ਤੰਦੂਏ ਦੇ ਬੈਠਾ ਹੋ ਬੇਹੋਸ਼ ਫੜ ਭੌਂਦੂਆਂ ਦੀ ਰੀਤ ਜੇ। ਪਲਟੇ ਦੇ ਗੇੜ ਖਾਏਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਬਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰੇਂਗਾ ਪਰੀਤ ਜੇ।੩੦੬। ਦੇਖਕੇ ਸਮਾਜ ਰਾਜ ਗਾਫਲ ਬਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸਮਝਨ ਲਾਜ ਕਰ ਕਾਰਜ ਕਸੂਤ ਨਾਂ। ਪੁਤ ਪਰਵਾਰ ਨਾਰ ਜਿਤਨਾ ਬਿਹਾਰੁ ਧਾਰ ਦਿਲ ਮੇਂ ਬਿਚਾਰ ਥਿਰ ਰਹਣਾ ਇਹ ਸਬੂਤ ਨਾ। ਜਹਾਂ ਹੈ ਸੰਜੋਗਤ ਤਹਾਂ ਹੋਵੰਦਾ ਬਜੋਗ ਰੋਗ ਭੋਗ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕਿਉਂ ਮਿਟਾਂਏ ਸੋਗੁ ਉਤ ਨਾਂ। ਬੇਲਾ ਆਖਰ ਜੁਦਾਈ ਨਾ ਸਹਾਈ ਭੈਣ ਭਾਈ ਮੀਤ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਂ ਅਵਧੂਤ ਨਾਂ।੩੦੭। ਤਿੰਵਣ ਦੀ ਕੁੜੀਆਂ ਮਦਰਸੇ ਦੇ ਲੜਕੇ ਜ੍ਯੂ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਮੇਲੁ ਨਾ ਹਮੇਸ਼ ਹੈ ਠਰਾਵਣਾ। ਮੁਸਾਫਰ ਸਰਾਇ ਮੇਲਾ ਭਰਿਆ ਜਹਾਂਨ ਬਿਚ ਬੇੜੀ ਵਾਲਾ ਪੂਰੁ ਇਹੁ ਜ਼ਰੂਰ ਛਿੜ ਜਾਵਣਾ। ਬੁਦਾ ਬੁਦ ਨੀਰ ਇਹ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਭੁਲ ਭਜਣੇ ਦੀ ਬਾਰ ਇਨ ਪਲੁ ਨਹੀਂ ਲਾਵਣਾ। ਬੁਰਜ ਬਰੂਦ ਗਿਆ ਉਡ ਭਗਵਾਨ ਦਸ ਬੀਤਿਆ ਜੋ ਵੇਲਾ ਫੇਰ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ।੩੦੮। ਮਾਨੁ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਤੂੰ ਕਰਦਾਂ ਕੁਮਤ ਕਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਮਰ ਇਹ ਜਾਏ ਤੇਰੀ ਘਟਦੀ। ਢਲੇ ਪੜਛਾਵਾਂ ਜਿਉਂ ਬਿਰਛ ਬਨਾਸਪਤ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਇਹ ਖੇਲ ਕੋਈ ਝਟਦੀ। ਗਜਦੀ ਖੜੋਇ ਸਿਰ ਐਸੀ ਵਲਵਾਨ ਮੌਤ ਜੋਬਨ ਬੁਢੇਪੇ ਦੀਆਂ ਆਨ ਜੜਾਂ ਪਟਦੀ

ਕਰੀਏ ਉਪਾਓ ਜੇ ਅਨੇਕ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਰਗ ਹਟਾਈ ਨਹੀਂ ਮਗਰ ਤੇ ਹਟਦੀ।੩੦੯। ਸੁਣ ਬਾਤ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਝੂਠ ਜਾਣ ਕੇ ਜਹਾਨੁ ਸਾਰਾ ਆਖਦਾ ਬਿਆਨ ਜੇਹੜਾ ਅੰਤ ਕਾਲ ਹੋਵਣਾ। ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਅਵਸ ਹੋਇ ਰਹਿੰਦੀ ਜੋ ਚਲਾਇ ਮਾਨ ਤਿਸ ਤਕਦੀਰ ਹੋਇ ਤੁਧਨੂੰ ਵਗੋਬਣਾ। ਨਹੀਂ ਮਕਦੂਰ ਜਮਦੂਤ ਕੁਝ ਸਕੇ ਕਹ ਸੰਗ ਕਰਤਬ ਆਪ ਆਪ ਨੂੰ ਤੈਂ ਖੋਵਣਾ। ਨੇਕੀ ਜੇ ਕਮਾਵੇਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਸੁਖ ਪਾਵੇਂ ਬਦੀਆਂ ਦੇ ਬਟੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣੂੰ ਤੈਨੂੰ ਰੋਵਣਾ।੩੧੦। ਕਾਲ ਸਿਰਦਾਰ ਜਿਨ ਲਏ ਸਭ ਮਾਰ ਕਿਉਂ ਤਿਸ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਨਾਮੁ ਅਪਣਾ ਜਪਾਏ ਹੈਂ। ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਆਂ ਸਮੇਤ ਲਏ ਕਾਲ ਨੇ ਲਪੇਟ ਜਾਲ ਤਾਨਿਆ ਅਮੇਟ ਵਿਚ ਤਿਸ ਦੇ ਛਪਾਏ ਹੈਂ। ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜਗਤ ਮੇਂ ਮਾਰ ਲਏ ਇਸ ਨੇ ਚਰਿੰਦੇ ਤੇ ਪਰਿੰਦੇ ਔ ਚੁਪਾਏ ਤੇ ਦੁਪਾਏ ਹੈਂ। ਕਰੇਂ ਕਿਉਂ ਗੁਮਾਂਨ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕੌਣ ਤੂੰ ਬਚਾਰ ਐਸੇ ਖੂਹਣੀਆਂ ਖਪਾਏ ਹੈ। ।੩੧੧। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬਿਚ ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋਈ ਦੇਖ ਕਰ ਤਦੋਂ ਡਾਢੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ ਆਹ ਤੂੰ। ਰੋਏਂ ਮਨ ਓਪਰੇ ਤੇ ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਭੁਲ ਜਾਇ ਸਮਝ ਨਦਾਨ ਕੈਸੇ ਪਿਆ ਹੈਂ ਕੁਰਾਹਿ ਤੂੰ। ਦਿਲ ਲਾਇ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣਾ ਫਨਾਹਿ ਹੋਣਿ ਦੰਮ ਦੰਮ ਧੋਇ ਦਾਗ ਸੀਨੇ ਦੇ ਸਿਆਹਿ ਤੂੰ। ਹੋਵੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਤੇਰਾ ਰੋਣ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਲਕ ਬਸਾਰੁ ਨਹੀਂ ਸਚਦੀ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ।੩੧੨। ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਦਾਈ ਭੋਗ ਭੋਗ ਦਾ ਹੈਂ ਸਤ ਜਾਣ ਕਾਂਇਆ ਹੈ ਨਦਾਂਨ ਤੇਰੀ ਬਾਲੂਏ ਦੀ ਭੀਤ ਜਿਉਂ। ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਭੁਆਲੀ ਬਿਚ ਪਾਗਲਾ ਨਾ ਫਸ ਬੈਠੁ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰੁ ਹੋਇਆਂ ਨੀਤ ਤੇ ਅਨੀਤ ਕਿਉਂ। ਤਤ ਗਿਆਨ ਮਨੋ ਨਾਸ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਛੇ ਹੋਇ ਜੀਵਨ ਹੀ ਮੁਕਤ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਰੀਤ ਇਉਂ। ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਕੋ ਪਛਾਣ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਕੜ ਕਨਾਰਾ ਤੂੰ ਆਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉਂ।੩੧੩। ਦੇਹੀ ਸਭੁ ਹੱਡ ਚੰਮ ਥੁਕ ਨਾਲ ਪੂਰ ਹੋਈ

ਪੋਚਾ ਦੇਖ ਗੈਹਰ ਨਾ ਪਾਉ ਬਿਚ ਅਖ ਤੂੰ । ਪੰਚ ਤਤ ਪੂਤਲਾ ਸਮਾਂਨ ਸਤਾ ਏਕ ਸਭ ਸੂਖਮ ਸਮਾਈ ਜਾਣੁ ਬਿਰਖੀਂ ਅਲਖ ਤੂੰ । ਨਰ ਨਾਰ ਜੰਗਲ ਜਹਾਨ ਜਬ ਏਕ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਡਾਇਕੇ ਬਛੋਣਾ ਕਿਤੇ ਰਖ ਤੂੰ । ਐਸੀ ਜਾਣ ਏਕਤਾ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬਿਰਤੀ ਟਕਾਇ ਕਰ ਹੋਰ ਨਿਰਪੱਖ ਤੂੰ ।੩੧੪। ਮਰਤਬਾ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ ਦਾ ਬਲੰਦ ਹੈ ਜੁ ਸਮ ਦੇ ਮਕਾਂਨ ਪਰ ਸੁਰਤ ਸਿਧਾਰੀ ਹੈ। ਰਾਉ ਰੰਕ ਏਕ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਫਿਰ ਰਖਦਾ ਮੁਤਾਜ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹੈ। ਹੋਇ ਅਦ੍ਵੈਤ ਕਹੀਂ ਬਿਚਰੇ ਨ ਚਾਹ-ਹੋਇ ਏਕਤਾ ਦੇ ਵਿਖੇ ਏਕ ਰੂਪ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ। ਬਣਾਵਟ ਉਡਾਈ ਜਿਸ ਸਾਧ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਵਾਸਤਵ ਜਾਣ ਤਿਸ ਬੰਦਨਾ ਹਮਾਰੀ ਹੈ ।੩੧੫। ਸਹੀ ਏਹੋ ਪਾਂਵਦੇ ਸੁਫਾਈ ਤੇ ਖੁਦਾਈ ਵਾਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਾ ਇਕੁ ਰਮਿਆ ਅਖੰਡ ਹੈ। ਕਿਧਰੇ ਨਗਾਹ ਮਾਰੁ ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪੁ ਦਿਸੋ ਜੇਤਾ ਬਹਮੰਡ ਹੈ। ਛਲ ਤੇ ਛਲਿਦ੍ਰ ਨਾ ਬਿਸ਼ਾ ਹੈ ਬਕਾਰ ਤਹਾਂ ਉਡਦਾ ਫਰੇਬ ਜਹਾਂ ਗਿਆਂਨ ਪਰਚੰਡ ਹੈ। ਏਕ ਜੇ ਪੁਕਾਰ ਰਚੇਂ ਦ੍ਵੈਤ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਣਾ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਬ ਪਖੰਡ ਹੈ ।੩੧੬। ਬਿਸ਼ਟਾ ਫਰੋਲੇਂ ਨਿਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਬਸਾਰ ਹੰਸ ਆਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ ਹੈਂ ਕਾਗ ਤੂੰ। ਆਤਮਾਂ ਅਵੈਬੀ ਅੰਤ ਵਾਹਕਸਰੀਰ ਲਖ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਗਿਆਂਨ ਜਾਗਨੀ ਮੇਂ ਜਾਗ ਤੂੰ । ਅਸਲਾ ਇਕਾਗਰ ਨਿਵਿਰਤੀ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਰਚਦਾ ਕਿਉਂ ਮੂੜ ਪਰਵਿਰਤ ਦੇ ਬਾਗ ਤੂੰ । ਕੂੜ ਦਿਖਲਾਵੇ ਤੇ ਨਦਾਨ ਦਿਲੁ ਮੋੜ ਦੇਖੁ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬੇਦਾਗ ਤੂੰ ।੩੧੭। ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਜੇ ਸਾਧ ਨਾ ਉਪਾਧ ਵਿਚ ਫਸ ਬੈਠ ਆਧ ਤੇ ਬਿਆਧ ਐ ਉਪਾਧ ਭਾਰੀ ਰੋਗ ਹੈ। ਬਲੁ ਆਪਣਾ ਬਚਾਰ ਤੇ ਅਵਿਦਿਆ ਅਸਾਰ ਤਜ ਧਰਮ ਬਸਾਰ ਹੋਰ ਧਾਰਨ ਅਜੋਗ ਹੈ। ਗੇਹੂੰ ਜਬ ਭੋਸ ਸੇ ਨਕਾਲ ਲੀਆ ਏਕ

ਵੇਰ ਤਿਸ ਹੀ ਮੇਂ ਮੇਲ ਫੇਰ ਕੈਸੇ ਕਹੋ ਜੋਗ ਹੇ। ਤਜ ਸੰਸਾਰ ਹੋਇ ਫਕੀਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗਿਰ ਪੈਣਾ ਬਾਤ ਦੂਰਦਿਸ਼ਾ ਵਾਲੀ ਹੋਗ ਹੈ ।੩੧੮। ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਬੁਨਿਆਦ ਪਰ ਕਾਇਮ ਹੋਹ ਕਲਪਤ ਕਾਂਮਨਾਂ ਬਸਾਰ ਦੇਹ ਸਾਰੀਆਂ। ਸਚਦਾ ਬਪਾਰੁ ਕਰੁ ਝੂਠ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਕੋਚ ਸਭੋ ਛਡ ਬਿਭ ਚਾਰੀਆਂ। ਏਕ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਰੀਤ ਤਜ ਸੰਗਤ ਜੇ ਏਕਾਂਤ ਹੋਵਣ ਖੁਆਰੀਆਂ। ਜਾਤ ਪਾਤ ਮਾਣੁ ਨਹੀਂ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਖਰ ਦੀ ਵਾਰ ਕੰਮ ਆਵਣ ਸਵਾਰੀਆਂ। ।੩੧੯।ਈਸਰ ਉਪਾਧੀ ਅਤੇ ਜੀਵ ਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਂ ਬੈਠਕੇ ਇਕਾਗਰ ਬਿਚਾਰ ਲੈ ਤਹਕੀਕ ਤੂੰ। ਲਖਤਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਪਾਰ ਅਪਰੰਪਰ ਹੈ ਦੋਨੋਂ ਸੇ ਬਸੇਸ਼ ਐਸੀ ਰਖਦਾਂ ਤੁਫੀਕ ਤੂੰ। ਵਹਾਂ ਹੈ ਨਾ ਹਮ ਤੁਮ ਦਫਤਰ ਗੁਮ ਸਭ ਕਹਾਂ ਹੈ ਉਪਾਧ ਜਹਾਂ ਸੂਖਮ ਬਰੀਕ ਤੂੰ। ਈਸ ਜੀਵ ਸੇ ਨ ਚਾਹ ਹੋ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਰੇਂ ਚਾਹ ਕਿਸਦੀ ਜਾਂ ਖੁਦ ਹੈਂ ਰਫੀਕ ਤੂੰ ।੩੨੦। ਖੁਦ ਖੁਦ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਪਿਆ ਹੀ ਤੂੰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਖੁਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ ਦੇਹ ਨਾ ਰਖੁ ਅਬ ਰੋਲ ਤੂੰ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ ਹੈਂ ਜਣਾਇ ਰਿਹਾਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਲੁ ਏਹ ਫਸਾਦ ਵਾਲਾ ਦਸੁ ਸਾਰਾ ਖੋਲ ਤੂੰ। ਮੂਰਖ ਬਕਾਰੀ ਭੀ ਇਹ ਕਹੇਂਗਾ ਮਲੀਨ ਮੱਤ ਮੈਂ ਹੀ ਖੁਦ ਰਬੁ ਇਸ ਪੜਦੇ ਨੂੰ ਫੋਲ ਤੂੰ। ਨਿਰਨਾ ਨਤਾਰ ਅਗੇ ਬੋਲ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਘੋਲ ਪਾਈਂ ਝੇੜਾ ਰਖ ਗੋਲ ਤੂੰ ।੩੨੧। ਬੋਲ ਮੂਹੋਂ ਆਖਣਾ ਸੁਖੈਨ ਜੇਹਾ ਖੁਦ ਦਾ ਹੈ ਖੁਦੀਉਂ ਬੇਖੁਦ ਪਰੇ ਜਾਨਣਾ ਅਪਾਰਦਾ। ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਬਿਸ਼ੇ ਤੇ ਹੈ ਪਰੇ ਖੁਦ ਹਮ ਤੁਮ ਕੁਝ ਨਾ ਤਹ ਪਦੁ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦਾ। ਬਾਤ ਇਹ ਬਰੀਕ ਹੈ ਨਮੂਨਿਉਂ ਨਗਾਹ ਚੱਕ ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਾਹ ਮਿਟੇ ਭਾਸਨਾ ਅਜਾਰਦਾ। ਬਿਨਾ ਹੀ ਤਰੀਕੇ ਇਸ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੁਦ ਨਾ ਪੁਕਾਰ ਮਤ ਬਾਜੀ ਜਾਏਂ ਹਾਰਦਾ।੩੨੨। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦਿਸਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਅਲਪਗਤਾ ਮੇਂ ਹਰ ਹਰ ਸਰਬਗ

ਰਿਹਾ ਭਰ ਪੂਰ ਹੈ। ਜਲ ਥਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਚਤਰ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਪਸ਼ੂਆਂ ਪਖੇਰੂਆਂ ਮੇਂ ਤਿਸਦਾ ਹੀ ਨੂਰ ਹੈ। ਐਸਾ ਨਿਰਦੋਖ ਨਿਰਦ੍ਵੰਦ ਦਿਲਦਾਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਦੰਡ ਦੇਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਤੁਧ ਮਕਦੂਰ ਹੈ। ਦੇਹ ਕਰ ਦੁਖ ਜੇਹੜੇ ਪਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਹੀ ਇਹੁ ਫੇੜੁ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ।੩੨੩। ਤੂੰ ਹੀ ਰਬ ਹੈਂ ਰਸੂਲ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਮੂਲ ਤੂੰ ਹੀ ਭੂਲ ਹੈਂ ਅਭੂਲ ਫੂਲ ਕਾਂਟਾ ਖੁਦ ਨੂਰ ਤੂੰ। ਤੂੰ ਹੀ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਤੂੰ ਹੀ ਧੌਲ ਅਸਵਾਰ ਹਮਵਾਰ ਹਵਾ ਹੂਰ ਤੂੰ। ਮਹੰਮਦ ਜਸੂਹ ਤੂੰ ਹੀ ਬਿਆਪਕ ਸਮੂਹ ਤੂੰ ਹੀ ਔ ਅਲੀ ਵਲੀ ਰੂਹ ਨੂਹ ਭਇਆ ਹੈ ਕੋਹ ਤੂਰ ਤੂੰ। ਗੋਰਖ ਇੰਦ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਨਰਿੰਦ ਜਿੰਦ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਅਨਲਹੱਕ ਮਨਸੂਰ ਤੂੰ।੩੨੪।ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਫੁਰਕਾਨ ਤੇ ਜ਼ੰਬੂਰ ਚਾਰੇ ਕਹਣ ਕਤਾਬਾਂ ਬੋਲ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਦੇ। ਜੁਜਰ ਸਿਆਮ ਰਿਗਵੇਦ ਔ ਅਥਰਬਣ ਚੌਹਨ ਕੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਕਾਰਦੇ। ਨਿਆਇ ਮਮਾਨਸਾ ਬਸੇਖਖ ਪਤੰਜਲ ਬੇਦਾਂਤ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਉਚਾਰਿਦੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਦ੍ਵੈ ਬਿਨ ਦੂਸਰੋ ਨਾ ਭਯੋ ਕਛੂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲ ਫਕਰ ਬਹਾਰ ਦੇ।੩੨੫। ਆਤਮਾਂ ਅਖੰਡ ਖੰਡਨ ਮੇਂ ਖੰਡ ਅਬ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਖੰਡ ਜਬ ਜਾਣੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ। ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲੁ ਸਿਖਿਆ ਬਚਾਰ ਏਹ ਸਾਖੀ ਦੀ ਸਿਆਣ ਕਰ ਛਡਕੇ ਅਕੀਰ ਨੂੰ। ਅਨੇਕ ਸੇ ਉਠਾਇ ਆਂਖ ਏਕ ਮੇਂ ਨਗਾਹਿ ਲਾਇ ਬਾਸ਼ਨਾ ਕੋ ਰੋਕ ਮੋੜ ਮਨਦੀ ਮੁਹਾਰ ਨੂੰ। ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬੰਦਗੀ ਹੈ ਬੰਦ ਹੋਣ ਸੁੰਨਦੀ ਸਮਾਧ ਮੇਂ ਨਿਹਾਰਿ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ।੩੨੬। ਅਸਲਾ ਅਛੇਦ ਰੂਪ ਹੀਏ ਏਮੇਂ ਹਿਸਾਬ ਲਾਓ ਵਜਾ ਕਿਸ ਜੀਵ ਹੋਇ ਪਾਂਵਦਾ ਅਜਾਰ ਤੂੰ। ਫੁਰਨੇ ਫਲਾਰ ਗਿਆ ਆਤਮਾਂ ਅਭੇਦ ਭੁਲ ਇਸ ਬਿਧਿ ਮੁਠਿਆ ਹੈਂ ਅੜਦ ਬਜਾਰ ਤੂੰ। ਬਿਭਚਾਰਨੀ ਜਿਉਂ ਨਾਰ

ਹੋਇ ਛਡਕੇ ਸੁਭਾਉ ਸੀਲ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਬਿਚਕਾਰ ਤੂੰ । ਅਜੇ ਭੀ ਬਚਾਰ ਨਿਜ ਰੂਪ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਲੱਜਤ ਜਹਾਂਨ ਦੀਦੇ ਪਾਓਸਿਰਿ ਛਾਰ ਤੂੰ ।੩੨੭। ਹੋਇ ਨਿਰਪੱਛ ਸਭੋ ਏਕ ਹੀ ਫਕੀਰ ਜਾਣ ਦੂਐਤ ਨਹੀਂ ਕੋਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੈ ਸ਼ਨਾਸ ਤਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਉਹ ਜੇਹੜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰੇ ਹੋਂਵਦਾ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਉਦਾਸ ਤਾਂ। ਅਸਲ ਤਰੀਕਾ ਤਤ ਏਹੋ ਸੁੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਆਸ ਬਾਸ ਤਿਆਗ ਕਰ ਹੋਵਣਾ ਨਰਾਸ ਤਾਂ। ਬਣਾਵਟ ਉਡਾਇ ਜਬ ਦੇਖੀ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਨਿਕਲੀ ਨਾ ਦੁਐਤ ਦਰਵੇਸ਼ ਇਕ ਖਾਸ ਤਾਂ ।੩੨੮। ਦਾਨੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੁ ਹਮੇਸ਼ ਹੈਂ ਕਲੇਸ਼ ਬਿਨ ਸਮਝ ਨਰੇਸ਼ ਇਹ ਬਸ਼ੇਸ਼ ਹੈਂ ਬਚਾਰ ਮੈਂ । ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਅਤੀਤ ਚੀਤ ਨਹੀਂ ਜਿਨ ਹਾਰ ਜੀਤ ਰੀਤ ਮੈਂ ਨਾ ਨੀਤ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਿਲਦਾਰ ਮੈਂ। ਲੈਂਦੇ ਕੀ ਅਨੰਦ ਨਿਰਦੰਦ ਦਿਲਬੰਦ ਮੰਦ ਪੰਦ ਨੂੰ ਤਿਆਗਿ ਰਹਿੰਦੇ ਆਤਮ ਅਧਾਰ ਮੈਂ। ਸੰਜਮੀ ਤੇ ਧੀਰ ਜੀ ਸੰਤੋਖੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸ਼ਾਹਿਨ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਜੋ ਸਮਾਏ ਸਮਸਾਰ ਮੈਂ ।੩੨੯। ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਹੋਈਂ ਨਾ ਖੁਆਰ ਯਾਰ ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਨੂ ਟਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਥਾਂ ਓਇ। ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਅੰਗ ਲਗ ਹੋਇਓ ਜੇ ਚਲ ਇਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ਅਜਾਬ ਬਣ ਕੂਕਰ ਤੇ ਕਾਂ ਓਇ। ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੀ ਤਾਰ ਤੋੜ ਪਾਏਂਗਾ ਦੀਦਾਰ ਜਬ ਹੋਂਇਗਾ ਅਚਲ ਜੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਤਾਂ ਓਇ। ਨਿਜ ਧਾਂਮ ਦੇ ਮਕਾਂਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹਮ ਤੁਮ ਨਹੀਂ ਜਹਾਂ ਰੂਪ ਰੇਖਨਾ ਓਇ ।੩੩੦। ਬਾਸ਼ਨਾ ਵਜੂਦ ਬਿਚ ਬੈਰ ਨ ਕਲੰਕ ਮਨ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਤੇ ਗੁਲੇਲਾ ਭਲਾ ਸਾਰਦਾ । ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗ ਤੁਰ ਨਾਂ ਖਰਾਬੁ ਬਹੁ

ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹਾਥੀ ਅੰਕਸ ਸਹਾਰਦਾ। ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੇ ਹੇਤ ਜੀਵ ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਆਣ ਫਸੇ ਹੋਇਆਂ ਤੂੰ ਗੁਲਾਮ ਤੈਸੇ ਦੇਹ ਦੀ ਬਗਾਰ ਦਾ। ਬਾਸ਼ਨਾ ਦੀ ਤਿਆਗੁ ਮਿਤਰਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਿਜ ਦੇ ਮਕਾਂਨ ਨਸ਼ਾ ਅਜਬ ਬਹਾਰਦਾ।੩੩੧। ਅਰੇ ਮਨ ਅੰਧ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮ ਹਿਆਉ ਤੁਝਰਚੇਂ ਬਿਵਹਾਰ ਜੇਹੜੇ ਰਾਜਸੀਹੈਂ ਜਿੰਦਗੀ ਕੂੜਦਾਖਲਾਰਾ ਤੂੰ ਖਲਾਰਦਾਦਾਹੈਂ ਭੁਲਕਰ ਹੋਵਣੀ ਫਨਾਹ ਜੇਹੜੀ ਦੇਖਦਾਹੈਂ।ਜਿੰਦਗੀ ਭਟਕਾ ਦਾ ਫਲੁ ਏਹੋ ਮਿਲੂਗਾ ਨਿਲੱਜ ਤੁਝ ਭਵੇਂਗਾ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਨ ਧਾਰਕੇ ਪਰਿੰਦਗੀ। ਬਾਸ਼ਨਾ ਕੋ ਰੋਕ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰੁ ਛਡੁ ਫਾਰਸੀ ਤੇ ਹਿੰਦਗੀ।੩੩੨। ਬਿਦਿਆ ਬਚਾਰ ਬਿਨੁ ਜਾਣ ਲੈ ਨਦਾਨ ਕੂੜ ਬਿਦਿਆ ਬਿਹਾਰੀ ਬੜਾ ਸਾਧ ਕੋ ਬਕਾਰ ਹੈ। ਬੜੀ ਇਹ ਉਪਾਧ ਤੇ ਅਸਾਧ ਐਸੀ ਮਹਾਂ ਰੋਗ ਚੰਚਲ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਕਰਦੀ ਖੁਅ ਰੁ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਬਿਸ਼ੇ ਤੇ ਬਸ਼ੇਪ ਦਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਯਾਰਐਸੀ ਦੁਰਾਚਾਰ ਸਿਰ ਇਸਦੇ ਪੰਜ ਰ ਹੈ। ਬਿਦਿਅ ਸਰੂਪਦੀ ਹੈ ਸਾਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਸਮਝ ਸਧਾਂਤ ਰੋਗ ਕਟਦੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ।੩੩੩। ਇਲਮ ਅਸਾਨ ਪੜ੍ਹ ਹਰਫ ਨਾ ਏਕ ਬੋਲ ਅਮਲ ਕ੍ਰਮਾਏ ਹਟੇ ਦਿਲਦੀ ਹੈਰਾਂਨਗੀ। ਸੁਖਨ ਫਕੀਰ ਦਾ ਦਰੇਗਾ ਨਾ ਖਲਾਫ ਜਾਣ ਇਲਮ ਹਰੂਫ ਵਾਲਾ ਕਰੇਗਾ ਵਰਾਨਗੀ। ਬੀਤਿਆ ਹੁਵਾਲੁ ਜੋ ਨਦਾਨ ਨਾਲ ਕਹੇ ਸਚ ਰਖੇ ਨਾਲ ਕੋਇ ਛਡੁ ਇਲਮ ਸ਼ੈਤਾਨਗੀ। ਕਰਕੇ ਯਕੀਨ ਸਚ ਜਾਣ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਅਮਲ ਕਮਾਏ ਬਿਨਾ ਅਕਲ ਹੈਵਾਂਨਗੀ।੩੩੪। ਸਚਦੀ ਇਵਾਦਤ ਇਹ ਜਿਕਰ ਹੋਇ ਦੰਮ ਦੰਮ ਰਖ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਨਫਸ ਇਲਾਮਤੀ। ਬਾਧਿਆ ਬਿਹਾਰ ਦਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਬਣਾਵਣਾ ਕੀ ਅਮਲ ਬਥੇਰਾ ਇਕ ਜਿਤ ਹੋਇ ਸਲਾਮਤੀ। ਬਦੀਆਂ ਬਖੀਲੀਆਂ ਮੋਹਿਇ ਰਿਹਾਂ ਹਿਰਸੀ ਜੋ ਭਾਇ ਤੇਰੇ ਬਣੇਗੀ ਸਖਤ ਸਿਆਂਮਤੀ। ਹਟੇ ਨਾਂ

ਕਦਾਇਚਿਤ ਸਿਰੋਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਨਾਕਸ ਭੁਲਾਇਆ ਹੁਣ ਰੋਜ ਤੈਂ ਕਿਆਮਤੀ। ੩੩੫। ਗਲਾਂ ਕਰ ਮੁਖ ਤੇ ਗਿਆਂਨ ਔ ਬਿਚਾਰ ਕਹੇ ਚਜੁ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੋ ਹੈ ਜਨਮੁ ਗੁਵਾਂਵਦਾ। ਖੂਹਿ ਬਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਖਾਤ ਵਿਚ ਗਰਕਿਆ ਉਚੀ ਉਚੀ ਨਾਮ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਜੇਹੜਾ ਪਾਂਵਦਾ। ਗੁੜ ਗੁੜ ਕਹੇ ਤੇ ਨਾ ਮੂਹ ਹੈ ਮਿਠਾਸਦਾਰ ਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਮਿਰਚ ਦਾ ਗਾਂਵਦਾਂ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਜਾਣ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੌਕ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬਕ ਬਕ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅਸੂਰ ਨਾਂ ਆਂਵਦਾ।੩੩੬। ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਕੀਤਿਆਂ ਤੇ ਬੇਦ ਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਜਾਣ ਕਲਿਆਣ ਕਿਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਲੁਟ ਹੀ। ਦੇਖੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਇਹੁ ਸੂਬ ਕਦਾਚਿਤ ਕੈਸੇ ਕਲਿਆਣ ਜੀਵ ਜਾਵਣਾ ਨਖੁਟ ਹੀ। ਆਵਾ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦਾ ਜਾਂ ਰਚਿਆ ਬਕਲਪਾਂ ਦਾ ਖੇਤਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਹੁ ਨਦਾਂਨ ਜਾਏ ਛੁਟ ਹੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਭਰ ਜੇ ਨ ਚਾਹੀ ਵਾਲਾ ਪੀਵੇਂ ਇਕ ਘੁਟ ਹੀ।੩੩੭। ਦਿਲ ਦਾ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ ਮੂਰਖ ਮਲੀਨ ਮਤ ਰਬੁ ਚਾਹੇਂ ਟੋਲਿਆ ਤੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਫਰੋਲਕੇ। ਝਖ ਰਹੇਂ ਮਾਰਦਾ ਜੇ ਉਮਰ ਅਖੀਰ ਤਕ ਮੱਖਣ ਨਾ ਨਿਕਲੇਗਾ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰੋਲ ਕੇ। ਮਿਹਨਤ ਅਜਾਈਂ ਜਾਏ ਸਮਝ ਸਿਆਣਾ ਹੋਹੁ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਾਂਸਲ ਹੈ ਕਲਰ ਕਰੋਲਕੇ। ਸਚ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਨਾ ਸਾਰ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਵੇਂ ਗੁਨਹਗਾਰ ਇਹ ਸੁਖਨ ਤੂੰ ਬੋਲਕੇ।੩੩੮। ਬੇਦ ਵਾਕ ਜਾਨਿਆਂ ਜਥਾਰਥ ਨਾ ਪੜ੍ਹਕੇ ਜਾਂ ਰੁਚੀ ਕੋ ਬਧਾਇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਰਿਹਾੜ ਤੂੰ। ਦੁਰਮਤਿ ਦਿਲ ਦੀ ਗਵਾਏਂ ਨਾ ਗਿਆਨ ਕਰ ਮਗਜ਼ ਖਪਾਈ ਮੇਂ ਗੁਜਾਰਦਾਂ ਦਿਹਾੜ ਤੂੰ। ਜਾਪ ਜੋ ਅਜਪਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੋ ਬਚਾਰ ਦਾ ਹੈਂ ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਜਾਣ ਭਉਂਦਾਂ ਗੈਹਬਰ ਉਜਾੜ ਤੂੰ। ਖੋਜੇਂ ਜੇਹਨੂੰ ਬਾਹਰ ਓਹ ਬਿਚ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਦੇਖਣਾ ਜੇ ਦਿਲ ਦਿਆਂ ਦੀਦਿਆਂ ਉਘਾੜ ਤੂੰ।੩੩੯। ਇਕ ਅਖਰ ਬਥੇਰਾ ਹੈ ਨਵਿਰਤੀ ਦਾ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹ ਤਜ ਪਰਵਿਰਤ ਇਹ

ਸ਼ਾਸਤੀ ਨਾਗਰੀ। ਛਡ ਕੇ ਸਮੀਪ ਅਬ ਕਿਊ ਕਨੇਰਦਾ ਤੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਕੇ ਸੁਗੰਧ ਲੈ ਮਲਾਗਰੀ। ਕੂੜ ਦੀ ਕੁਮਤ ਤੇ ਕਨਾਰਾ ਫੜ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਾਣ ਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਬਿਰਤ ਇਕਾਗਰੀ। ਬਿਚ ਪਰਪੰਚ ਕਿਉਂ ਪਇਆਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਤੁਛ ਸੁਖ ਛਡਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਖੁ ਸਾਗਰੀ।੩੪੦। ਔਰਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਬਚਨ ਅਨੇਕ ਬੋਲ ਧਾਰਨ ਬਬੇਕ ਨਹੀਂ ਭਾਰੀ ਅਗਿਆਨਗੀ। ਪੜਨ ਬਿਹਾਰ ਕੁਲ ਜਾਣ ਲੈ ਕੁਵੇਦ ਤੁਲ ਕਰਨੀ ਬਿਚਾਰ ਜੇਹੜੀ ਜੁਧ ਦੇ ਸਮਾਨਗੀ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਨੂੰ ਨਸੀਹਤ ਹੈ ਦੰਮ ਦੰਮ ਹੋਰਨਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਫੜ ਐਸੀ ਬੁਧਵਾਨਗੀ। ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਜਾਣੇ ਬੋਲ ਕਹੁ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮੋਨ ਰਹੁ ਤਿਸ ਤੇ ਜੋ ਕਦਰ ਨਦਾਂਨਗੀ।੩੪੧। ਕਹਣਾ ਜੋ ਹੈ ਬੇਦ ਦਾ ਜਥਾਰਥ ਸਰੇਸ਼ਟ ਬਹੁ ਤਿਸ ਕੋ ਬਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਅੰਤਰੀਵ ਤੂੰ। ਅਰਥ ਪਛਾਣ ਕੇ ਪਰੇਮ ਰਖੁ ਆਸਰੇ ਮੇਂ ਕੁਰਲੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਤੂੰ। ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਦਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਬੈਠ ਅਭਿਆਸ ਕਰੁ ਰੁਚੀ ਸੇ ਅਰੁਚ ਹੋਇ ਅਮੀ ਰਸੁਪੀਵ ਤੂੰ। ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾ ਸੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਤੁਰੀਆ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਬੇਕੁੰਠ ਬਾਸੀ ਬੀਵ ਤੂੰ।੩੪੨। ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਨਦੀ ਸਾਥ ਫੁਰਨੇ ਦੇ ਰਚ ਕਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਦੀਨ ਆਪ ਆਪਣੇ ਹੀ ਫੇਰ ਸੇ। ਬਿਚ ਪਰਵਾਹ ਅਜੇ ਗਾਫਲ ਸੁਭਾਉ ਛਡ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ ਬਚੁ ਘੁੰਬਰ ਦੀ ਘੇਰ ਸੇ। ਬੁਫ਼ਨ ਸੰਸਾਰ ਨਾਗ ਤੰਦੂਏ ਤੇ ਮਾਗ ਤ ਮੱਛ ਮਾਰਨ ਲਪੇਟਾ ਬਚੁ ਦਿਨਤ੍ਰੀ ਪਤੇਰ ਸੇ। ਵੈਰੀ ਪੰਜ ਤੇਰੇ ਇਹੁ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਕਰ ਕਤਲਾਮ ਅਬ ਗਿਆਨ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸੇ। ।੩੪੩। ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਔ ਹੰਕਾਰ ਪੰਜ ਬਿਸ਼ੇ ਬਲਵਨ ਬਿਚ ਛਾਇੇ ਅੰਗ ਅੰਗ ਹੀ। ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਇ ਪਤ ਆਦਿਕਰ ਮਾਰਨ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈਂ ਸੁਦਾਈ ਤੇ ਪਲਾਈ ਤੁਧ ਭੰਗ ਹੀ। ਹੋਇਆਂ ਜ਼ੇ ਨਢਾਲ ਤਤ ਕਾਲ ਮੁਠ ਲਿਆ ਜਾਣ ਬਚਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂਹੀ ਕਰੇਂ ਇਨਾਂ

ਬਦਰੰਗ ਹੀ। ਫੜ ਤਕੜਾਈ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੂਣ ਛਟਕਾਉ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਲੈ ਤੁਫੰਗ ਹੀ। ੩੪੪। ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਜੀਵ ਅਬ ਪਚ ਪਰਪੰਚ ਬਿਚ ਅਸਲਾ ਅਨਾਦ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਲਦਾਰ ਸੀ। ਕਰਕੇ ਨਿਆਉਂ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਬਚਾਰ ਪਾਇਆ ਦਿਤਨਾ ਅਜਾਬੁ ਬਣ ਠਗ ਤੈਂ ਬਨਾਰਸੀ। ਕਾਰ ਓਹੋ ਸਾਂਭਦਾ ਹੈਂ ਫੇਰ ਮੁੜ ਭੌਂ ਦੂਆ ਕਿਉਂ ਬਾਸ਼ਨਾ ਬਕਾਰ ਅਗੇ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਖੁਆਰ ਸੀ। ਛਡ ਚਤਰਾਈ ਤੂੰ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਖੁਦ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੀ ਲੈ ਵਾਰਸੀ। ੩੪੫। ਐਹਮਕ ਅਦਾਇ ਭੈੜੀ ਤੇਰੇ ਬਿਚ ਐਸੀ ਪਈ ਰਚੇਂ ਦੁਰਲਭ ਜਾਣ ਕਾਰਜ ਪਤੰਤਰੀ। ਪ੍ਵਿਰਤ ਦੀ ਓਰ ਮੁੜ ਤੁਰਤ ਤਿਆਰੁ ਹੋਏਂ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਬਲਾਉ ਬਲ ਆਵੇਂ ਜਾਂ ਸੁਤੰਤਰੀ। ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ਖਾਣ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਗੋਸ਼ੇ ਹੋਇ ਜਾਣੀਏ ਬਹਾਰ ਇਹ ਅੰਤਰੀ। ਮਨ ਦੀ ਮਰੋੜੀ ਵਲ ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਲੈਣ ਨਾਂ ਅਨੰਦ ਦੇ ਖਰਾਬ ਤੇਰਾ ਮੰਤਰੀ। ੩੪੬। ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨ ਗੁੰਗ ਕਰੇ ਅਪਰਾਪਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਇਛਿਆ। ਜੁਵਾ ਹੋਵੇ ਜਦ ਤਦ ਮਦ ਵਿਖੇ ਹੋਇ ਕਰ ਚਿਤਵਤ ਕਾਂਮ ਸਾਂਮ ਸਮਝੇ ਨੌਂ ਸਿਛਿਆ। ਜ਼ਰਾ ਜਦੋਂ ਆਵੇ ਕਫ ਖਾਂਸੀ ਆ ਦੁਵਾਵੇ ਗੁਝੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਜਲਾਵੇ ਨਹੀਂਹੋਵਤ ਅਨਿਛਿਆ। ਕਾਲ ਸਿਰ ਦੰਡ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ ਪਚੰਡ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਹੁਣ ਕੌਣ ਕਰੇ ਰਿਛਿਆ। ੩੪੭। ਮੰਨ ਲੈ ਨਦਾਂਨ ਇਕ ਮਤ ਤੁਝ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਭਵੇਂ ਨਾ ਚਰਾਸੀ ਵਾਲੇ ਜਿਤ ਕਰ ਗੇੜ ਤੂੰ। ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਏ ਜਿਨੀਂ ਪਲਟੇ ਦੇ ਬਿਚ ਪਾਇਆ ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਜੜ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਉਖੇੜ ਤੂੰ। ਫੈਂਕ ਕੇ ਫਸਾਦ ਹੋਇ ਆਪ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਰਹੁ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਫੇਰ ਪੰਚਨ ਕਾ ਨੇੜ ਤੂੰ। ਮਾਰਨੇ ਦੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਸਹੇੜ ਗਲ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾ ਫੇੜ ਤੂੰ। ੩੪੮। ਤੇਰੇ ਜੇਹਾ ਮਹਾਂ ਘਾਤੀ ਹੋਰ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਕੋਈ

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਤਾਉ ਬਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਤਪਦਾਂ। ਦੁਖ ਘਣੇ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਖਾਨਿਉਂ ਗਵਾਇ ਮਤ ਕਰਕੇ ਗੁਨਾਹ ਆਪ ਆਪ ਬਿਚ ਖਪਦਾਂ। ਆਪ ਰਚ ਜਾਲ ਵਾਂਗ ਡਾਵਰੇ ਦੇ ਫਸ ਕਹੇਂ ਬਖਸ਼ੇਗਾ ਰਬੁ ਤਕਲੀਫ ਸਭ ਅਪਦਾਂ। ਕਹਣਾਂ ਤੇਰਾ ਝੂਠ ਇਹ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਾਵਣ ਅਜਾਈਂ ਜੋ ਕਲਾਂਮ ਮੂਹੋਂ ਜਪਦਾਂ ।੩੪੯। ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਬਿਚ ਦਿਨੁ ਸਾਰਾ ਹੀ ਬਤੀਤ ਹੂਆ ਆਲਸ ਦੁਬਾਇਆ ਜਬ ਆਈ ਫਿਰ ਰੈਨ ਤਾਂ। ਸੁਤਿਆਂ ਬਿਹਾਇ ਗਈ ਕੰਨ ਨਾ ਉਕਾਸਿਆਂ ਹੈ ਗਾਫਲ ਗਵਾਈ ਗਲ ਕਰ ਕਰ ਸੈਨ ਤਾਂ। ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮ ਅਜਾਈਂ ਜਾਏ ਨਾਮ ਬਿਨ ਪਰਤ ਕੇ ਪੇਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਨੈਨ ਤਾਂ। ਲਦ ਜਾਂਵਦਾ ਜਹਾਨੁ ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਕੈਸੇ ਆਮਦੀ ਹੈ ਚੈਨ ਤਾਂ ।੩੫੦। ਉਤਮ ਸਰੀਰ ਇਹ ਮਾਨਸ ਚੁਰਾਸੀ ਬਿਚ ਕਦਰ ਪਛਾਣ ਕਰੁ ਕੰਮ ਨਾਂ ਗਲੀਜ ਤੂੰ। ਬੂਹਾ ਇਹ ਨਕਾਲ ਦਾ ਹੈ ਅਖੀਆਂ ਨਾ ਮੀਟ ਲੰਘੁ ਜੋਜਨਾਂ ਦਾ ਭੁਲਾ ਆਇਆਂ ਉਪਰ ਦਲੀਜ਼ ਤੂੰ। ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਲਵੇਂਗਾ ਜੇ ਹਿਮਤ ਬਗੈਰ ਅਬ ਜੁਗਾਂ ਪਰ ਜੰਤ ਫੇਰ ਭਵੇਂਗਾ ਅਜੀਜ਼ ਤੂੰ। ਹੋਇ ਨਿਰਬਾਸ ਬਿਸਰਾਮ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਕਾਰਨ ਭੁਆਲੀ ਜਾਣ ਬਾਸ਼ਨਾ ਹੀ ਬੀਜ ਤੂੰ ।੩੫੧। ਜਾਗੁ ਅਬ ਆਲਸੀਆ ਉਮਰ ਅਜਾਈਂ ਜਾਇ ਹਿਰਸ ਜ਼ੰਜੀਰ ਨਾਲ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਬੰਧ ਤੂੰ। ਗੇੜ੍ਹ ਏਹੋ ਖੁਲਣ ਦਾ ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਉ ਐਸਾ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੈਦ ਜਿਤ ਪਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅੰਧ ਤੂੰ। ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਮਿਟਾਇ ਮਤ ਏਕ ਫਤ੍ਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਟਕਾਇ ਚਲੁ ਆਰਫਾਂ ਦੇ ਪੰਧ ਤੂੰ। ਰਮਜ਼ ਪਛਾਣ ਇਉਂ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਖੋਜ ਖੁਦ ਰੂਪ ਰੋਕ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੰਧ ਤੂੰ। ।੩੫੨। ਦੇਖ ਓਹੋ ਨੂਰੁ ਜਿਹਦਾ ਕੁਲ ਹੈ ਜ਼ਹੂਰ ਰਤੀ ਰਹੇ ਨਾ ਫਤੂਰ ਜਾਨ ਲਵੇਂ ਜੇ ਹਜੂਰ ਤੂੰ। ਸੀਨਾ ਹੋਵੇ ਸਰਦ ਨਾਂ ਦਰਦ ਬਕਾਇ ਰਹੇ ਗਰਦ ਗਵਾਇ ਹੋਇ ਰਹੇਂ ਭਰ ਪੂਰ ਤੂੰ। ਮਨ ਮਤ ਚੂਰ ਕਰ ਤਰਕ

ਗਰੂਰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਹੈਂ ਮਾਮੂਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਤੂੰ। ਲਖੇਂ ਆਪ ਕੋ ਹੀ ਆਪ ਜੋ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਪੇਂ ਜੋ ਅਜਾਪ ਜਾਪ ਨੇਹਿ ਪਾਪ ਹੈਂ ਜ਼ਰਰ ਤੂੰ।੩੫੩। ਬਿਰਤੀ ਧਿਹਾਰਾਂ ਕਾਰ ਜਾਣ ਦੇਹ ਜਤੀਮ ਅਬ ਹੋਰ ਨਾਂ ਅਲਬ ਸੁਧ ਆਪਣੇ ਲੈ ਘਰਦੀ। ਕਾਰਾਗਰੀ ਬਾਹਜ ਮੁਖ ਕਾਰਨ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੋਖ ਸਸਰੂਪਾ ਕਾਰ ਬਿਰਤੀ ਹੈ ਕਰਦੀ। ਬੋਏਂ ਬਾਸ਼ਨਾ ਕਰੀਰ ਛਾਪਾ ਲਗੇਗਾ ਸਰੀਰ ਹੋਏਂ ਪੁਜ ਦਲਗੀਰ ਰੀਤ ਪਕੜੇਂ ਜੋ ਖਰਦੀ। ਰਾਹ ਜਾਂਵਦੀ ਵਲਾਇ ਗਲ ਪਾਏਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦਸ ਖਾਂਨਦਾਂਨ ਤੇਰਾ ਕੌਣ ਬਣੂ ਦਰਦੀ।੩੫੪। ਦੇਖ ਸੰਸਾਰ ਇਹੁ ਅਸਤ ਹੈ ਅਸਾਰੁ ਕਰ ਇਸ ਦੀ ਬਚਾਰ ਨਹੀਂ ਫਸੁ ਸੁਤਨਾਰ ਮੇਂ। ਕੂੜ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਕੋਈ ਦੰਮ ਦੀ ਖਲਾਰ ਨਾਂ ਅਵਰਦਾ ਗੁਜਾਰ ਧਾਰ ਚਿਤ ਕਰ ਹਾਰ ਮੇਂ। ਬਾਜੀ ਜਾਏਂ ਜੀਤ ਪਰਪੰਚ ਸੇ ਅਤੀਤ ਹੋਇ ਕਰੇਂ ਜੋ ਬਤੀਤ ਪਰਤੀਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੇਂ। ਪ ਏਂ ਕਲਿਆਣ ਤਜ ਈਰਖਾ ਨਦਾਂਨ ਐਸੇ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਰਹੇਂ ਅਸਲ ਅਚਾਰ ਮੇਂ।੩੫੫। ਜਤੀ ਜਿਵੇਂ ਨਾਰ ਸੇ ਅਤੀਤ ਜਿਉਂ ਬਿਹਾਰ ਸੇ ਤਿਉਂ ਭਜ ਤੂੰ ਬਕਾਰ ਸੇ ਤੇ ਪੰਚਨ ਕੀ ਬੰਧ ਸੇ। ਕੁਰੰਗ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰ ਸੇ ਜਿਉਂ ਅਜ ਹੈ ਬਘੇਰ ਸੇ ਤਿਉਂ ਡਰ ਜੂਨੀ ਫੇਰ ਸੇ ਚੁਰਾਸੀ ਵਾਲੇ ਫੰਧ ਸੇ। ਬੈਸ਼ਨੋ ਜਿਉਂ ਨੀਚ ਸੇ ਛੁਕੀਨ ਜਿਵੇਂ ਕੀਚ ਸੇ ਤਿਉਂ ਬਚੁ ਪੰਚ ਬੀਚ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧ ਸੇ। ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਝੂਠਾ ਜਾਣਕੇ ਜਹਾਂਨ ਕਰ ਸਚ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਚ ਕੂੜ ਸਨਬੰਧ ਸੇ।੩੫੬। ਦਾਦ ਫਰਿਆਦ ਨਹੀਂ ਆਪ ਬਿਨ ਸੁਣਦਾ ਕੋ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂ ਹਾਲੁ ਮਨ ਨੇ ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ। ਜਿਨਸ ਬਕੀਮਤੀ ਦਾ ਲਦਿਆ ਜਹਾਜੁ ਮੇਰਾ ਛਹ ਦਰਯਾ ਵਿਚ ਧੋਖਾ ਦੇਕੇ ਡਾਰਿਆ। ਰਖਾਂ ਨਲ ਕੋਇ ਮੈ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹਾਂ ਭੁਜਾ ਕਢ ਨਫਸਦੇ ਧੋਖੇ ਮੂਲੁ ਆਈਂ ਨ ਪਿਆਰਿਆ। ਦੰਮ ਤੇ ਦਲੀਲ ਇਕ ਹੋਇ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਡੁਬਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਇਸ ਬਿਧ ਤਾਰਿਆ।੩੫੭।

ਬਗਰ ਹੀ ਵਾਉ ਐਸੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਹੋਵਣ ਟਕਾਉ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ਇਸ ਜਿੰਦ ਦਾ। ਤ੍ਰਿਨ ਦੇ ਵਾਂਗ ਮਨ ਅਰਧ ਤੇ ਜਾਇ ਕਭੀ ਉਰਧ ਕੋ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪਰਿੰਦ ਦਾ। ਚੱਕਰ ਦੇ ਬਿਚੋਂ ਬਿਧ ਨਿਕਲਨੇ ਵਾਲੀ ਖ਼ੂਬ ਹੋਹ ਤੂੰ ਅਡੋਲ ਫੜ ਦਾਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ। ਨੇਕ ਹੈਂ ਨਸੀਬ ਹੋਇ ਸਰੋਤ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਆਸਰਾ ਅਚਲ ਨਾਂ ਬਸਾਹੁ ਕਰ ਮਿੰਦ ਦਾ। ੩੫੯। ਮੋਮਨ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਮੋਮ ਦਿਲ ਹੋਵਣੇ ਨੂੰ ਆਜਜ਼ ਸਤਾਵਣੇ ਦੇ ਬਿਚ ਉਪ੍ਾਲਮੀ। ਰਖਿਆ ਹਲਾਲ ਨਾਮ ਮਾਰਿਆ ਗੁਨਾਹ ਬਿਨ ਕਾਫਰ ਸਫਾਈ ਤੈਂ ਸੁਭਾਓ ਫੜ ਜਾਲਮੀ। ਆਖਦਾਂ ਸਵਾਬੁ ਕਿਸ ਸੂਰਤ ਬੇ ਪੀਰ ਬੋਲ ਲਿਖਿਆ ਕੁਰਾਨ ਮੇਂ ਕਿਰਬਲ ਹੈ ਆਲਮੀ। ਲੱਜ਼ਤ ਪਸਿੰਦ ਹੁਣ ਕਰੇਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਦੋਜ਼ਖ ਦੀ ਭਾਹ ਜਾਂ ਜਲਾਵੇ ਕਰੇਂ ਮਾਲਮੀ। ੩੫੯। ਦਿਸਦਾ ਖੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ਦਿਲਦਾਰ ਕਿਤੇ ਸਾਬਤ ਜਾਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਨਿਆ ਬਿਆਨ ਤੇ। ਪੀਰ ਤੇ ਪੈਗੰਬਰ ਬਤਾਂਵਦੇ ਦਾਨਾਇਹ ਸਿਆਹ ਰਗ ਨਜ਼ਦੀਕ ਰਬ ਸਾਬਤ ਕੁਰਾਂਨ ਤੇ। ਐਸਾ ਹੈਂ ਬੇਦੀਨ ਬੇਈਮਾਨ ਤੂੰ ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ ਜੀਵ ਫਿਰਾਊਨ ਫਰਮਾਂਨ ਤੇ। ਦਖ ਨਾ ਪਰਾਇਆ ਹੁਣ ਯਾਦ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਜਾਣੇਗਾ ਦਰੁਸਤ ਜਾਂ ਆਂਣ ਬਣੇ ਜਾਨ ਤੇ। ੩੬੦। ਬਾਫਰੀ ਜੇ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਉਠਾਏਂ ਨੁਕਸਾਂਨ ਬਹੁ ਬਾਫਰੀ ਦੇ ਜੇਡ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾ ਗੁਨਾਹ ਹੈ। ਚੌਦਾਂ ਹੀ ਤਬਕ ਵਿਚ ਜਾਇ ਹਰਜਲ ਪਵੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਜੀਵ ਜਦੋਂ ਮਾਰੇ ਠੰਡੀ ਆਹ ਹੈ। ਲਾਹਨਤ ਕਾ ਤੋਕ ਗਲ ਪਵੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਸ਼ਮ ਉਠਾਏਂ ਜਦੋਂ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਨਗਾਹ ਹੈ। ਮਕੇ ਕਰੇਂ ਹੱਜ ਜੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਜਾਇ ਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ੇ ਅਲਾਹ ਹੈ। ੩੬੧। ਦੋਜ਼ਖ ਮੇਂ ਡਾਲਤ ਹੈਂ ਆਪ ਕੋ ਜਹਾਲਤ ਸੇ ਪਾਲਤ ਹੈਂ ਨਫਸ ਇਹ ਕਰਤ ਕੁਕਾਜ ਤੂੰ। ਮਾਨਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੋ ਨਾ ਜਾਨਤ ਰਹਮਾਨ ਕੋ ਨਾ ਕੰਮ ਇਨਸਾਂਨ ਕੋ ਜੁ ਖਾਇ ਰਿਹਾਂ ਖਾਜ ਤੂੰ। ਰਬੀ ਸੂਰਤ

ਨੂੰ ਭੰਨਦਾ ਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹੇਂ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਉਘੜ ਇਹ ਜਾਊ ਜੋ ਬਣਾਏ ਬੈਠਾ ਪਾਜ ਤੂੰ। ਕਿਆਮਤ ਕਾ ਰੋਜ਼ ਅਜੇ ਸਿਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਾਦਰ ਬਸਾਰ ਨਾਂ ਬੇ ਸ਼ਰਮ ਨਲਾਜ ਤੂੰ। ੩੯੨। ਮੁਰਗ ਨਾ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏਂਗਾ ਖੁਆਰ ਪਹਿਲੇ ਗਲ ਕੋ ਬਚਾਰ ਇਹਨੂੰ ਕਿਸਦਾ ਹੀ ਸਾਇਆ ਹੈ। ਗਿਰੇਵਾਂਨ ਆਪਣੇ ਮੇਂ ਆਪ ਮੂਹ ਪਾਏ ਕਰ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖ ਰੂਹ ਕਿਸਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਏਕ ਹੈ ਰਫੀਕ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਸਰੀਕ ਜਿਹ ਜਾਣ ਲੈ ਤਹਿਕੀਕ ਸੋਈ ਸਰਬ ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਖੁਦੀ ਕਰ ਤਰਕ ਨਾਂ ਗਰਕ ਗਰੂਰ ਮੇਂ ਤੂੰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਇਹਨਾਂ ਜੈਜ਼ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ। ੩੯੩। ਆਪਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਹਿਕ ਦਾ ਨਾ ਤਾਣ ਨਾਂ ਕਸੂਤੇ ਐਸ਼ ਮਾਣ ਇਹ ਜਾਣ ਦਿਨ ਚਾਰਕੇ। ਖਾਏਂ ਮੁਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੂਤ ਬਿਵਹਾਰ ਇਹੁ ਮਲਨ ਅਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਰਫ ਪੁਕਾਰਕੇ। ਕਰੇਂ ਸੋ ਪਸਿੰਦ ਜੋ ਨਿੰਦਨ ਮੇਂ ਨਿੰਦ ਨਹੀਂ ਕੰਬਦੀ ਹੈ ਜਿੰਦ ਐਸੇ ਖਾਜ ਕੋ ਨਿਹਾਰਕੇ। ਮਾਨਸੀ ਚਰੂੰਡ ਲੇਤੇ ਹੱਡ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੀਰੜੀ ਤੇ ਕਾਕ ਅਧਕਾਰੀ ਸੀ ਅਹਾਰ ਕੇ। ੩੯੪। ਜਾਨਵਰੋਂ ਕੇ ਇਹ ਕਾਮ ਜੋਈ ਕਰੇ ਸ਼ਰਹ ਆਂਮ ਏਹ ਤੋ ਖਾਨਾ ਹੈ ਹਰਾਂਮ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਬੇਕ ਤਾਂ। ਪਕੜਕੇ ਕਰਦ ਬੇਦਰਦ ਬਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪੁਰ ਦਰਦ ਜਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਨੇਕ ਤਾਂ। ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਭੋਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਾਨਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋਰ ਸੁਣਕੇ ਭੀ ਸ਼ੋਰ ਪਵੇ ਕਾਲਜੇ ਨਾਂ ਛੇਕ ਤਾਂ। ਕਰ ਕਰ ਜਬਾ ਖੁਛ ਤਬਾ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜਦੋਂ ਪਵੇ ਸਿਰ ਤਦੋਂ ਲਗੇ ਕੇਹਾ ਸੇਕ ਤਾਂ। ੩੯੫। ਜਾਂਨ ਕਰੇ ਕਬਜ਼ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਆਇ ਕਰ ਜਾਣ ਤਦੋਂ ਨਿਕਲੇ ਇਹ ਚੋੜਾਂ ਸਭ ਤੇਰੀਆਂ। ਚਾੜਕੇ ਸਿਕੰਜੇ ਜਦੋਂ ਮਲਕ ਮਰੋੜਾ ਦੇਵੇ ਹੋਇ ਕਰ ਕੈਲ ਕਰੇ ਮਿਨਤਾਂ ਬਥੇਰੀਆਂ। ਕੌਣ ਕਰੇ ਦਰਦ ਜਾਂ ਆਪ ਹੀ ਬੇਦਰਦ ਹੈਂ ਰੂਹ ਹੋਵੇ ਪਿੰਜ ਸਜ਼ਾ ਸਖਤ ਬਧੇਰੀਆਂ। ਬਜਰ ਹੀ ਗੁਰਜ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਬੇਲਾ ਰਖੁ ਯਾਦ ਕਰੁ ਐਡ ਨਾਂ ਦਲੇਰੀਆਂ। ੩੯੬। ਛਡ ਜਾਵਣਾ

ਜਹਾਂਨ ਹੋਇ ਜਾਣਾ ਬੇ ਨਛਾਂਨ ਜਾਂਨ ਕਰਕੇ ਗੁਮਾਂਨ ਹਰਿਗਿਜ਼ ਨਾਂ ਹੰਕਾਰੀਏ। ਨੇਕੀ ਹੀ ਕਮਾਈਏ ਫੇਰ ਵਤ ਨਹੀਂ ਆਈਏ ਜਬ ਪਾਈਏ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਖ ਨ ਕਿਉਂ ਗੁਜ਼ਾਰੀਏ। ਸੋਚ ਕਰ ਹੱਕ ਲੱਕ ਬੰਨੀਏ ਬੇਸ਼ਕ ਨਾ ਨਹੱਕ ਚੱਕ ਜੀਵ ਉਠ ਮਾਰੀਏ। ਕਾਰਨ ਤੇ ਫਲ ਪਹਲੇ ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦ ਸ ਪਿਛੋਂ ਕਰ ਕਾਰਜ ਜੋ ਦਰਗਾ ਨਾ ਹਾਰੀਏ।੩੬੭। ਜਿਤਨੀ ਚੁਰਾਸੀ ਫਾਸੀ ਨਾਸੀ ਨਾ ਖਲਾਸੀ ਬਿਚ ਸਿਰ ਸਰਿਦਾਰ ਨਰ ਨਾਰਨ ਇਉਂ ਕਹੀਏ। ਹੋਵਤ ਮਹਾਂਨ ਭਾਵ ਧਰਮ ਪਛਾਂਨ ਜਾਂਨ ਧੀਰਜ ਧਿਆਨ ਐਸੇ ਮਰਮ ਕੋ ਲਹੀਏ। ਆਜਜ਼ ਨਿਤਾਣੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀਏ ਧਗਾਣੇਂ ਇਉਂ ਆਖਦੇ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਇਆਣੇ ਬਣ ਰਹੀਏ। ਕੀਜੀਏ ਪਨਾਹ ਹੋਵੇ ਵਾਹ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ਤਾਂ ਅਲਗ ਹੋਇ ਬਹੀਏ।੩੬੮। ਬਣ ਦੇ ਆਜ਼ਾਦ ਦਿਲਸ਼ਾਦ ਬਰਬਾਦ ਹੋਇ ਪਾਵੀਏ ਜੋ ਦਾਦ ਤੋ ਅਬਾਦ ਹੀ ਰਹਾਈਏ। ਦੇਖੀਏ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਦਮਾਗ ਕੋ ਬੇਦਾਗ ਕਰ ਹੋਇ ਬਾਗ ਬਾਗ ਮੌਜ ਬੋਸਤਾਂ ਕੀ ਪਾਈਏ। ਲਾਇ ਮਕਾਨ ਕੇ ਮੁਕਾਮ ਪਰ ਖੇਲੀਏ ਜਾਂ ਨੂਰ ਵਾਲੇ ਚਸ਼ਮੇ ਸ਼ਹੂਰ ਸਿਉ ਨਾਈਏ। ਪੀਏ ਆਬ ਹਿਆਤ ਤਾਂ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਜਾਤ ਵਿਚ ਜਾਤ ਦੇ ਸਮਾਈਏ।੩੬੯। ਕਲਮਾ ਕਹੁ ਆਮ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੇਂ ਕਲਾਮ ਖਾਂਮ ਸਚ ਵਾਲਾ ਨਾਮੁ ਓਹ ਜਪ ਆਠ ਜਾਮ ਤੂੰ। ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਫਿਕਰ ਹੈ ਜਿਕਰ ਜੁਆਂਨ ਐਸਾ ਦਿਗਰ ਨਾ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਰਲੈ ਮੁਕਾਮ ਤੂੰ। ਆਰਫੋਂ ਕੇ ਬੋਲ ਜੁ ਅਮੋਲ ਆਬਹਿਆਤ ਸਮਝੋਲਕਰੇ ਨੋਸ਼ ਪਾਏਂ ਅਜਬ ਅਰਾਮ ਤੂੰ। ਕਲਾਹਿਸੇ ਕਲਮਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਲਾ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਤੂੰ।੩੭੦। ਦੇਖੋ ਕੀ ਸਿਤਮ ਕਰ ਸਿਤਮ ਐਸੇ ਕੈਸੇ ਰਖ ਭੇਤ ਬਿਚ ਭੇਤ ਦੇ ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਕਾਰ ਇਹ ਰਚ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਹੋਇ ਸਰਬ ਅਧਾਰ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਛਪਾਇਆ ਹੈ। ਆਫਤਾਬ ਤੇ ਮੈਹਤਾਬ ਮੇਂ ਭੀ ਅ ਬ ਦਰਆ ਬਹੇ ਸੋ ਕੁਲਕੀ ਪਨਾਹ

ਹੋਏ ਕੁਲ ਦਰ ਸਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਐਨ ਗੈਨ ਮੇਂ ਸਬੂਤ ਕਰ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਤਾਂਹੀ ਐਸੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ। ੩੭੧। ਪਾਇਆ ਚਾਹੇਂ ਰਬ ਅਬਦ ਰਬ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਝਬਏ ਹੀ ਹੈ ਸਬਬ ਲਭ ਆਰਫਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਤੋਂ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੱਲ ਨਾ ਅਜਲ ਹਰ ਜਲ ਸੱਲ ਗੱਲ ਹੋਇ ਸਹਲ ਕਰੇਂ ਇਹ ਜੇ ਅਮਾਲ ਤੂੰ। ਜੀਭ ਕੋ ਬਕਾਉ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਲਜ਼ਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਠ ਫਰਕਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਏਂ ਜਿ ਵਿਸਾਲ ਤੂੰ। ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਵਰਕ ਜੇ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਬਕ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ ਜਮਾਲ ਤੂੰ ।੩੭੨। ਆਰਫੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਂ ਅਜਬ ਹੀ ਰੰਗਤ ਹੈ ਪੇਖ ਕੇ ਪੇਸ਼ਾਨੀ ਹਾਂਨੀ ਕੋਟਨ ਬੀਮਾਰੀ ਹੈ। ਨੂਰ ਦਾ ਬੈਹਰ ਅਠ ਪੈਹਰ ਹੀ ਵਗਦਾ ਹੈ ਗੈਹਰ ਨਾ ਜਾਂਮੇ ਤਾਂਮੇ ਲੈਹਰ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਪੀਏਂ ਜੇ ਪਿਆਲਾ ਸ਼ੌਕ ਵਾਲਾ ਉਜਿਆਲਾ ਹੋਇ ਰਹੇਂ ਮਤਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ ਖੁਮਾਰੀ ਹੈ। ਹੋਏਂ ਜੇ ਨਸੀਬ ਪਾਏਂ ਕਤਰਾ ਹਬੀਬ ਤਦੋਂ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਮਿਲੇ ਰੁਤਬਾ ਇਹ ਭਾਰੀ ਹੈ। ।੩੭੩। ਘਰ ਬਨ ਇਕ ਰਸ ਹੋਇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ ਘਟੇ ਨਾਂ ਜੇ ਸ਼ੌਕ ਹੋਇਆ ਜਾਣਾਏਂ ਨਿਹਾਲ ਹੀ। ਮੈਹਦੀ ਦਿਆਂ ਪਤਿਆਂ ਦਾ ਅਸਲਾ ਪਛਾਣ ਦੇਖ ਬਰਖਾ ਹਜਾਰ ਪਵੇ ਰੰਗ ਓਹੋ ਲਾਲ ਹੀ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਖਚਤ ਖਿਆਲ ਬਿਚ ਖੁਦ ਰੂਪ ਇਕ ਦੰਮ ਬਿਗੜੇ ਨਾ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਹੀ । ਪਾਇਕੇ ਹਕੀਕਤ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਰਹਿਣਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਲ ਹੀ ।੩੭੪ ਆਪਣਾ ਹੀ ਆਪ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਜਹਾਨ ਬਿਚ ਸਮਝ ਬਗੈਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਤੂੰ ਬੇਤੌਰ ਹੀ। ਜਿਸਮੀ ਇਹੁ ਜਾਲ ਆਪ ਰਚਿਆ ਨਦਾਨ ਭੁਲ ਬੈਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਆਪ ਦਾਨਾ ਬੈਰੀ ਤੇਰਾ ਔਰ ਹੀ । ਹਾਲ ਨੂੰ ਪਛਾਨ ਦੇਖ ਦੂਰ ਉਨਮਾਦ ਕਰ ਫਸ ਰਿਹਾਂ ਆਪ ਲਾਇ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਬੌਰ ਹੀ ।

ਸੁਸਤੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਅਬ ਤੋੜ ਨਾਲ ਗੌਰ ਹੀ। ੩੭੫। ਸੁਫਨ ਜ਼ੰਜੀਰ ਪੈਰੋਂ ਖੁਲਦਾ ਨਾ ਜਾਗੇ ਬਿਨੁ ਸੁਫਨ ਸੰਸਾਰ ਇਹ ਸੋਵਣ ਖੁਆਰ ਬਿਨੁ। ਹੋਇ ਪਰਪੰਚ ਬਿਖੇ ਖਚਤ ਲੁਪਾਇ ਮਾਨ ਕਰੇਂ ਬਿਰਲਾਪ ਮਾਰ ਚਾਂਗਰਾਂ ਅਜਾਬ ਬਿਨੁ। ਫੁਰਨੇ ਕੀ ਰਚ ਕਰ ਘੁਮਰ ਘੁਮੇਟੇ ਦਾਰ ਪਿਆ ਪਰਵਾਹ ਵਿਚ ਡੁਬਦਾ ਹੈਂ ਆਬ ਬਿਨੁ। ਫਾਹੀ ਅਣਹੋਇਆਂ ਦੀ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੁਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਖੁਦ ਰੂਪ ਦੇਹ ਸਾਥ ਬਿਨੁ ।੩੭੬। ਬਾਜਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਹਬਾਜ਼ ਚਿੜੀ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਸਿਖਿਆ ਸਿਆਨਿਆਂ ਦੀ ਕਹੀ ਨਹੀ ਲਗਦੀ। ਅਕਲ ਤੇ ਪੜਦਾ ਜਾਂ ਪਿਆ ਹੈ ਕੁਪੇਚ ਬਿਚ ਬਣ ਮਰਗਿੰਦ ਚਰਵਾਲੀ ਕਰੇ ਬੱਗਦੀ। ਬਡਾ ਅਫਸੋਸ ਰਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਰਚ ਕਰ ਸੁੱਧ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਜੂਠ ਬਣ ਰਿਹਾਂ ਜਗਦੀ। ਸਹੀ ਨਾ ਸਰੂਪ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਪਿਆ ਪ੍ਵਿਰਤ ਮੇਂ ਆਂਚ ਸਹੇ ਅਗਦੀ। ।੩੭੭। ਸਚ ਕਾ ਅਨੰਦ ਸੁਧ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਸੀ ਅਸਲਾ ਭੁਲਾਇ ਜੀਵ ਬਨਿਆ ਹੈ ਖਲ ਹੀ। ਲਖਤਾ ਟਕਾਉ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਂ ਅਲਖ ਆਪ ਭਾਵ ਨੂੰ ਵਸਾਰ ਫੇਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਚਲ ਹੀ। ਹੋਇਕੇ ਅਬੋਲ ਇਸ ਬੋਲਦੀ ਬਚਾਰ ਕਰੁ ਪਿਆ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਰਹੁ ਬਿਚ ਤੂੰ ਜਹਲ ਹੀ। ਅਮਲ ਕਮਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਚ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲ ਗਲ ਹੀ ।੩੭੮। ਬਰਨ ਅਸਰਮਦਾ ਝਗੜਾ ਨਬੇੜਦਾ ਨਾਂ ਫਸਿਆਂ ਹੈਂ ਫਾਹੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆਂਨ ਪਰਚੰਡ ਤਾਂ। ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਬਧਾ ਭੋਗੇਂ ਨਰਕਾਂ ਤੇ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਨਜਾਤ ਲਖ ਕਰੇਂ ਜੇ ਪਖੰਡ ਤਾਂ। ਖੇਡ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਪ੍ਵਿਰਤਿਆ ਡਾਲ ਮੇਂ ਜੋ ਲਏਗਾ ਨਾ ਸੁਖ ਐਸਾ ਪਾਇਕੇ ਚੁਰੰਡ ਤਾਂ। ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਿਚ ਹੁਣ ਫਸੇਂ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਆਵੇ ਵਾਰ ਫਲ ਦੀ ਜਾਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਚੰਡ ਤਾਂ।੩੭੯।ਆਦਿ ਬੁਨਿਆਦ ਜਿਸ ਬਸਤੂ ਦੀ ਕਹੀ ਜਾਇ ਪੱਕ ਪਰਤੀਤ ਓਹ ਫਨਾਹ ਫਿਰ ਅੰਤੁ ਨੂੰ।

ਕੂੜ ਦਿਖਲਾਵਾ ਕੁਲ ਰਹੇ ਨਾ ਨਸ਼ਾਨ ਓੜ ਹੋਹ ਤੂੰ ਉਦਾਸ ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਬਰਤੰਤ ਨੂੰ। ਆਦਿਰਸ ਅਨਾਸ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਅਚਲ ਰੂਪ ਸੂਖਮ ਖਿਆਲ ਐਸੇ ਜਾਣੀਏ ਅਨੰਤ ਨੂੰ। ਨਿਰਗੁਣਨਾਮ ਨਿਸਕਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਿਸ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਤੋੜ ਬਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤੰਤ ਨੂੰ।੩੯੦। ਖਾਂਦਾ ਬਹਿੰਦਾ ਉਠਦਾ ਬਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਇਕ ਦੰਮ ਧੀਰਜ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰੱਕਸ਼ ਹੀ ਨੇਸ਼ਟਾ। ਦਿਨੋਂ ਦਿਨੋਂ ਬਧੇ ਰੰਗ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਭੰਗ ਨਾਵਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗੰਗ ਅਕਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾ। ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਮਨ ਬਿਧ ਸਰਬ ਸਪੰਨ ਹੋਰ ਅਕਲ ਨਕੰਮੀ ਇਹ ਬਿਹਾਰ ਬਿਖੇ ਚੇਸ਼ਟਾ। ਸਹੀ ਇਕੁ ਕੀਤਿਆਂ ਬਗੈਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਵੇਗਾ ਜ਼ਰਰ ਫੇਰ ਗਲ ਬਿਚ ਰੇਸ਼ਟਾ।੩੯੧। ਜਿਤਣੇ ਦਾ ਬੇਲਾ ਏਹੋ ਅਖੀਆਂ ਉਘਾੜ ਖੇਡ ਉਮਰ ਗਵਾਈ ਹੈ ਨਦਾਂਨ ਬਿਚ ਹਾਰ ਬਹੁ। ਛਡਕੇ ਫਰੇਬ ਤੂੰ ਤਰੀਕਾ ਫੜੁ ਰਾਸਤੀ ਦਾ ਖਾਨੇਂ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਸਫਾਈ ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਬਹੁ। ਸਾਧ ਹੋਇ ਕਰੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਲ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਏਂ ਤਹਾਂ ਖਾਏਂਗਾ ਪੰਜਾਰ ਬਹੁ। ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਗਏ ਦੋਇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਵੇਂ ਨਾਂ ਟਕਾਉ ਕਹੀਂ ਹੋਇੰਗਾ ਲਚਾਰ ਬਹੁ।੩੯੨। ਆਪ ਕਰਤਬ ਜਾਣੇ ਆਪਣੇ ਨਦਾਂਨ ਸਭ ਰਖਦਾਂ ਛਪਾਇ ਗੁਝੀ ਫੇਰਿਦਾਂ ਕਟਾਰੀ ਹੈਂ। ਪਹਰਕੇ ਲਵਾਸ ਤੁਲ ਬਣਿਆਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੇ ਹੋਇਕੇ ਬੇਅੰਗ ਬਣ ਬੈਠਾ ਬਿਵਹਾਰੀ ਹੈਂ। ਜਾਣਕੇ ਕੰਗਾਲ ਬਹੋਂ ਮੁਖ ਤੂੰ ਮਰੋੜ ਕਰ ਆਏ ਧਨ ਬੰਤ ਤਾਂਈ ਕਰੇਂ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੈਂ। ਦੁਐਤ ਕੋ ਉਠਾਏਂ ਨਾ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖੋਂਸੜਾ ਹਜਾਰ ਸਿਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬਪਾਰੀ ਹੈਂ।੩੯੩। ਹੋਵੰਦਾ ਇਲਾਜੁ ਅਜ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੁਖੇਨ ਜੀਆ ਸੁਸਤੀ ਤਿਆਗ ਖੁਲ ਕਾਂਮਨਾ ਕਮੰਦ ਤੇ। ਗੁਝਾ ਗੁਝਾ ਮਰਦਾ ਭੜਾਂਬਾ ਵਿਚ ਦਿਲਦੇ ਜੁ

ਕਰੇਗਾ ਖੁਆਰੁ ਖਸਕਾਇਕੇ ਅਨੰਦ ਤੇ। ਲੰਮੀ ਭੁਜਾ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਦਾਂ ਨਦਾਨ ਤੁਧ ਕਰਲੈ ਉਪਾਓ ਛੁਟੇਂ ਚਮੜੇ ਦੀ ਬੰਦ ਤੇ। ਰੋਗ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਹੋਹ ਨਰੋਗ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਿਟੇਗਾ ਕਲੰਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਿਰਦ੍ਵੰਦ ਤੇ।੩੯੪। ਆਪਣੇ ਹੀ ਆਪ ਰੰਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਅਨੰਦ ਬਿਚ ਬੰਧਨਾ ਫਕੀਰ ਵਿਚ ਭੇਖ ਵਾਲੀ ਚਾਲ ਦੇ। ਪਾਰਸ ਦੇ ਉਪਰ ਨਾਂ ਮੋਹਰ ਅਮੋਲ ਕਹੈ ਸੰਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾਨ ਕੋਈ ਉਪਰ ਨਾ ਲਾਲ ਦੇ। ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਗੁਵਾਰ ਲੋਕ ਗੁਣ ਤਾਂਈ ਪਾਰਖੂ ਪਛਾਣ ਲੈਣ ਮੈਹਰਮ ਜੋ ਹਾਲ ਦੇ। ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈਂ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਝੜਨ ਹਜ਼ਾਰ ਪਾਪ ਕੀਤਿਆਂ ਜਮਾਲ ਦੇ ।੩੯੫। ਉਮਰ ਅਜਾਈਂ ਜਾਏ ਫਸਿਆਂ ਸੁਨੀਂਦ ਵਿਚ ਦੇਖੋਂ ਨਾ ਫੈਹਮੰਦ ਐਸੀ ਪਈ ਬਾਣ ਚੰਦਰੀ। ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂਸਲੀ ਜਾਂ ਅਬ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਜਾਊ ਦੇਖ ਅਜਮੀਦ ਤੂੰ ਸੁਭਾਉ ਛਡ ਬੰਦਰੀ। ਵਾਰ ਸੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲਖ ਮੇਂ ਨਗਾਹ ਦੇ ਦੀਦ ਮੇ ਸਮਾਇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੇਖੁ ਅੰਦਰੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਾਰ ਇਹ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਾਰ ਵਾਂਗ ਕਢਣੀ ਹੈ ਰੂਹ ਬਿਚ ਜੰਦਰੀ।੩੯੬। ਅਸਲਾ ਅਨਾਦ ਰੂਪ ਨਰਾਂ ਬਿਚ ਨੂਰ ਹੈ ਜੋ ਅਣਸੂ ਪਛਾਣ ਕੈਸੀ ਉਜਲ ਇਹ ਕੁਲਦੀ। ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਭੌਂਦੂ ਕਮਲੇ ਦੇ ਹਥ ਆਈ ਕਦਰ ਬਗੈਰ ਦੇਖੋ ਕੈਸੇ ਫਿਰੇ ਰੁਲਦੀ। ਬਿਚ ਗਿਲਆਂਨੀ ਦੇ ਗਵਾਰ ਗਰਕਾਬ ਕਰ ਲਖਤੇ ਬਣਾਈ ਅਬ ਰਖਦੇ ਹੈ ਮੁਲਦੀ। ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਉਡਾਇ ਕੇ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਰ ਹੋਵੇ ਅਸਲ ਦੇ ਤੁਲਦੀ ।੩੯੭। ਅਸਲਾ ਪਛੋਕਾ ਤੇਰਾ ਛੇਰਦਾ ਨਦਾਂਨ ਸੀਗਾ ਬੰਧਨ ਦੇ ਬਿਚ ਬਣ ਰਿਹਾਂ ਜੀਵ ਅਜ ਤੂੰ। ਕਰ ਲੈ ਉਪਾਓ ਅਬ ਬਖਤੁ ਖਲਾਸਗੀ ਦਾ ਹੋਹ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਇਸ ਫਾਹੀ ਕੋਲੋਂ ਭਜ ਤੂੰ। ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਪਿਆ ਫੇਰ ਪਾਏਂਗਾ ਪਰੇਮ ਦੁਖੁ ਕਰੇਂ ਪਛਤਾਉ ਸੈਂਤ ਗੁਜਰੀਨ ਲੱਜ ਤੂੰ। ਚੜ੍ਹ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਸੜਕ ਨਦਾਨ

ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਨਿਰਬੰਧ ਵਾਂਗ ਸ਼ੇਰ ਗਰਗਜ ਤੂੰ ।੩੮੮। ਸਮਾਂ ਆਂਣ ਪਲਟਿਆ ਮਤ ਭਈ ਹੀਨ ਹੈ ਜੋ ਭੁਲ ਕੇ ਸਰੂਪ ਸਤ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਫਰਜ਼ੀ। ਅਮੀ ਰਸ ਛਡ ਥੁਕ ਚਟਦਾ ਚਰੋਕਣਾ ਹੈ ਕੌਣ ਸਮਝਾਵੇ ਜਬ ਆਪ ਅਲਗਰਜ਼ੀ। ਆਪਿ ਸਿਰ ਅਪਣੇ ਹੈ ਮਾਰਦਾ ਪੰਜਾਰ ਜਬ ਸਕਤ ਨਾ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਬੇੜ ਦੇਵੇ ਅਰਜ਼ੀ। ਅਸਰ ਇਲਾਜ ਦਾ ਕੀ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਝਖ ਮਾਰਨੇ ਦੀ ਆਪ ਜਬ ਚੇਤਨ ਦੀ ਮਰਜੀ। ।੩੮੯। ਨਿਰਪ ਪਛਾਂਣ ਆਦ ਕਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਲਗਿਆਂ ਬਗਾਰੀ ਕੈਸੇ ਤਖਤ ਨਸ਼ੀਨ ਤੂੰ। ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਸ਼ ਗਿਆ ਬਿਚਲ ਦਮਾਗ ਭੂਪ ਇਸ ਬਿਧ ਹੋਇਆ ਫਿਰੇਂ ਦੀਨ ਮਸਕੀਨ ਤੂੰ। ਖੋਟੀ ਇਹ ਬਮਾਰੀ ਕਰ ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਉ ਹੁਣ ਇਹੀ ਹੈ ਇਲਾਜੁ ਹੋਹ ਆਰਫਾਂ ਦੀ ਰੀਨ ਤੂੰ। ਜਾਵੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ ਨਦਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਪਾਏਂਗਾ ਅਰਾਮ ਏਕ ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੀਨ ਤੂੰ ।੩੯੦। ਬਣਕੇ ਦਨਾਉ ਅਬ ਖੰਡ ਨਾ ਖਲਾਰ ਬੈਠ ਸੰਗ ਦੇਖ ਕੂੜ ਦੇ ਤੇ ਬਗਲ ਹੋਹ ਝਟ ਤੂੰ। ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਅਵਰ ਨਿਆ ਮਨੁ ਜਾਏ ਕਮਲਾ ਸੁਦਾਈ ਬਣ ਕੋਈ ਦਿਨ ਕਟ ਤੂੰ। ਅਵਸ ਮੇਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਖਾਂਨ ਪਾਂਨ ਤੁਧ ਆਇ ਫਿਕਰ ਅੰਦੇਸ਼ੇ ।ਕਉਂ ਹੋਇ ਰਿਹਾਂ ਅਟ ਤੂੰ। ਹੋਇਕੇ ਨਰਾਸ ਤੂੰ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਿਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਰਟ ਤੂੰ। ।੩੯੧। ਕੌਣ ਦੁਰਲਭਤਾ ਸਰੀਰ ਕੀ ਬਚਾਰ ਦੇਖ ਕੂੜ ਮਲਮੂਤ ਹੈ ਭਿਖਾਰੀ ਅਤੇ ਭੂਪ ਮੇਂ। ਭੋਰਾ ਨਾ ਸੁਗੰਧ ਅੰਗ ਪੂਰ ਦੁਰਗੰਧ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਗੁਮਾਂਨ ਹੈ ਕਿਉਂ ਫਸ ਐਸੇ ਰੂਪ ਮੇਂ। ਸ਼ੁਭ ਏਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਮਨੁਖ ਵਾਲੀ ਜਾਣ ਲੈ ਤੂੰ ਸੁਰਤੁ ਲਗਾਵਣੀ ਜੁ ਸੁਧ ਹੈ ਸਰੂਪ ਮੇਂ। ਕਰਮ ਅਸ਼ੁਭ ਫੇਰ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗਿਰਦਾ ਨਦਾਨ ਅਬ ਕਲਪਤ ਕੂਪ ਮੇਂ ।੩੯੨। ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਬਿਖਿਆ ਤਿਆਗ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਆਵੇ ਜੋ ਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕੌਲ ਹੈ। ਕਿਤਾ ਓਹ ਸਮਾਲ ਮੁੜ

ਆਸਰੇ ਸਰੀਰ ਜਿਤ ਲਾਓ ਨਹੀਂ ਡੇਰ ਅਬ ਆਈ ਤੇਰੀ ਰੌਲ ਹੈ। ਰਖਿਆ ਅਵਾਰਾ ਦਿਲ ਅਗੇ ਤੈਂ ਹਰਾਮਜ਼ਾਦ ਤਿਸਦਾ ਹੀ ਫਲੁ ਦੇਖ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ਡੌਲ ਹੈ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਰੋਣਿਆਂ ਦੇਹ ਜਾਣ ਭ ਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਅਗਾ ਹੀ ਸਮਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਜਿਤ ਹੌਲ ਹੈ। ੩੯੩। ਆਉ ਹੁਣ ਸਮਝ ਲੈ ਪਾਂਸਕ ਰਹ ਗਏ ਦੰਮ ਮਕਰ ਮੇਂ ਗਈ ਧੜੀ ਉਮਰ ਬਤੀਤ ਹੈ।ਇਕੁ ਰਾਗੁ ਆਪਣਾ ਨਜਿਠਿਆ ਨਾਂ ਜਾਂਵ ਦਾ ਹੈ ਹੋਤਨਾਂ ਦੇ ਗਾਇ ਰਿਹਾਂ ਬੈਠਾ ਕੈਸੇ ਗੀਤ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਦਾਨਾਈ ਦੇਹ ਕੂੜ ਚਿਤਰਾਈ ਜਾਣ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਉਲਟੇ ਹੀ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਹੈ। ਲਗਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਸ ਦੇਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸੁਕਕੇ ਸਰੀਰ ਹੋਇਆ ਮਜਨੂੰ ਤਬੀਤ ਹੈ। ੩੯੪। ਸਚ ਵਾਲਾ ਨੇਹੁ ਜੇਹੜੇ ਪਾਲਦੇ ਹੈਂ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਮੰਨਦੇ ਮਲਾਰ ਨਹੀਂ ਗਰਮੀ ਤੇ ਸਰਦੀ। ਅਗ ਵਾਂਗ ਤਪੇ ਰੇਤ ਸਸੀ ਨੂੰ ਨਾਂ ਸੋਚ ਹੋਰ ਕਰਕੇ ਝੁਰਾਣਾ ਹੈ ਬਲੋਚ ਵਾਲਾ ਮਰਦੀ। ਕੇਹੀ ਹੈ ਪਰੀਤ ਸੋਹਣੀ ਕਚਾ ਘੜਾ ਦੇਖਕੇ ਭੀ ਠਿਲਦੀ ਹੈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਮਰਨੋਂ ਨਾਂ ਡਰਦੀ। ਗਈ ਸਿਧੀ ਪਾਕ ਹੈ ਹਿਆਤ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਲਗਦੀ ਸੀ ਲਾਜ ਜੇ ਪਿਛਾਹਾਂ ਪੈਰੁ ਧਰਦੀ। ੩੯੫। ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਵਣਾ ਸੁਖਾਲਾ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਜਾਣ ਪੀਵਣਾ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਜ਼ੈਹਰ ਦਾ ਪੂਰ ਓਇ। ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਇਆ ਸਿਰਿ ਮੱਧ ਨੇ ਕਟਾਇ ਸੀਸ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਇਆ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹ ਮਨਸੂਰ ਓਇ। ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਣ ਸਿਰੜੁ ਨਾਂ ਜਾਣ ਦੇਣ ਯਾਦ ਰਖੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਐਸਾ ਦਸਤੂਰ ਓਇ। ਖੌਫ ਖਤਰਾ ਉਠਾਇ ਲੋਕ ਲਾਜ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗਜਦੇ ਹੈਂ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰ ਦੰਮਕਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਓਇ। ੩੯੬। ਬੇ ਪਰਵਾਹਿ ਹਾਲ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਵੇਖੁ ਚੜਦੇ ਹੈਂ ਸੂਲੀ ਪਰੁ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦੇ। ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਤੀਰ ਤੇ ਸਰੀਰ ਸਾਰਾ ਡਿਗਿ ਆਇ ਹਿਲਦਾ ਨਾਂ ਰੂਹ ਜ਼ਰਾ ਐਸ ਜੀਉ ਜੋੜਦੇ। ਮਰਦ ਕੁਮਾਲ ਐਸੇ ਦਰਦ ਅਜਾਬ ਬਿਚ ਨੇਹੁ ਵਾਲੀ ਤਾਰ ਨਾਂ

ਫਰੇਕਾ ਇਕੁ ਤੋੜਦੇ। ਆਸ਼ਕ ਨਚਾਹ ਹੋ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਮਾਰਦੇ ਪੰਜਾਰ ਸਾਹ ਸਾਹਨ ਕ੍ਰੋੜਦੇ। ੩੯੭। ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੀ ਰੀਤ ਮੀਤ ਬੜੀ ਕਠਨਾਈ ਦਾਰ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਤਾਂਈ ਕਰੇ ਸਤ ਹੀ ਸਲਾਮਤਾਂ। ਪੱਛ ਕੇ ਸਰੀਰ ਲੂਣੁ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਲਾਇ ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਨਾ ਸੀ ਲੋਕ ਦੇਖਦੇ ਤਮਾਂਮ ਤਾਂ। ਹੋਇਕੇ ਬੇ ਗ਼ਮ ਗ਼ਮ ਅਪਣੇ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਠੀਕ ਇਹ ਫਕੀਰੀ ਦੀ ਕਲਾਮ ਤਾਂ। ਪੰਧ ਛਡ ਤੂੰ ਮਜਾਜ਼ੀ ਦਾ ਨਦਾਂਨ ਭਗਵਾਂਨਦਾਸ ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਰਾਹੁ ਫਕਰਾਂ ਦਾ ਆਮ ਤਾਂ। ੩੯੮। ਕਿਓਂ ਮੂੰਹੋਂ ਬਕਦਾ ਸੁਖਾਲਾ ਨਾਂਮ ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਕ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਨਿਗਲਨਾ ਸਾਰਦਾ। ਦੇਖ ਮਨਸੂਰ ਵਲ ਸੂਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਸੂਲੀ ਉਤੇ ਜਾਨ ਕੈਸੇ ਵਾਰਦਾ। ਲਿਆ ਸਚ ਜਾਣ ਜਦੋਂ ਸਿਦਕੋਂ ਨਾ ਹਾਰੇ ਦੰਮ ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਖਲ ਹਥੀਂ ਹੈ ਉਤਾਰਦਾ। ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ਐਸੇ ਸਾਦਕਾਂ ਨਦਾਂਨ ਅਹੁ ਪਾ ਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਸੌਦਾ ਨਾਂ ਉਧਾਰਦਾ। ੩੯੯। ਇਸ਼ਕ ਹਕੀਕੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਰਾਹ ਫੱਕਰਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਕ ਮਜਾਜ਼ੀ ਕਿਹਾ ਉਪਰ ਅਕਾਰ ਓਇ। ਜਾਂ ਵੰਦਿਆਂ ਜਿੰਦ ਤੇ ਜਹਾਂਨ ਵਲੋਂ ਹਥ ਧੋਇ ਹੋਵਣਾ ਨਰਾਸ ਛਡ ਹਿਰਸ ਹੰਕਾਰ ਓਇ। ਸੰਭਲ ਟਕਾਓ ਪੈਰੁ ਹੋਹ ਨਾਂ ਬਿਹੋਸ਼ ਚਲ ਆਸਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਬਿਚ ਆਫਤਾ ਹਜ਼ਾਰ ਓਇ। ਆਸਕ ਫਕੀਰ ਹੋਵੀਂ ਫੇਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਖਫਣ ਸਮਾਏ ਪਹਿਲੇ ਕਰ ਲੈ ਤਿਆਰ ਓਇ। ੪੦੦। ਦੋਹਰਾ

ਸਹੰਸ ਨਿਪ ਕਾ ਮਗਜ਼ ਲੈ ਬਨਿਓ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ। ਸਲਤਨਤ ਸੂਖਮ ਪਾਇਕੇ ਰੌਸਨ ਹੋਇ ਜ਼ਮੀਰ। ੧। ਆਲੀ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ ਕਾ ਬਨਿਓ ਮਗਜ਼ ਖੁਦਾ। ਬੇਖ ਆਹ ਸੁ ਬੇਗਰਜ਼ ਹੈ ਆਰਫ ਉਰਫ ਗਦਾ॥ ਅਬ ਰੈਹਕਲਾ ਲਿਖਯਤੇ॥ ਜਬ ਪਕੜੇ ਤੌਰ ਮਲੰਗੀ ਹੈਂ ਤਬ ਹੋਇ ਰਹੇ ਯਕ ਰੰਗੀ ਹੈਂ ਸਭ ਐਸ ਹੂਏ ਬਦਰੰਗੀ ਹੈਂ ਇਹ ਤਪਦੇ ਇਸਕ ਤੰਦੂਰ ਹੋਗੀਂ। ਰਾਹੁ ਇਸਕ ਦਾ ਭੀੜਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਮਨਦਾ ਸਖਤੀ ਪੀੜਾ

ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਚਕ੍ਰਿਆ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਬੀੜਾ ਹੈ ਓਹ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹੇ ਮਨਸੂਰ ਹੋਹੀਂ
ਜਿਨਾਂ ਰਾਹੁ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਫੜਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਰੰਗੁ ਅਜੇਬੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ।
ਓਹ ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦੜਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਜ਼ਹਰ ਹੋਂਦੇ ਨੂਰ ਹੋਹੀਂ।
ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਮਤਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਅਸਲੁ ਹੁਵਾਲਾ ਹੈ
ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੁਰਸ਼ਦ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ ਕੀਤੇ ਦੂਰ ਗਰੂਰ ਹੋਹੀਂ।
।੧ ਰੈਹਕਲਾ। ਕਰਨ ਹਕੂਮਤ ਮਨਸਬ ਆਲੀ ਮੌਤ ਓਹ ਮਾਰੇ
ਰਾਵਣ ਵਾਲੀ ਦੇਸ਼ ਬਲਾਇਤ ਕਰ ਗਏ ਖਾਲੀ ਛਡ ਕਰ ਖੇਸ ਕਬੀਲੇ
ਨੂੰ। ਆਇਆ ਬੀਚ ਸਰਾਇ ਮੁਸਾਫਰੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ ਬੈਠਾ ਦਾਵਾ ਕਾਫਰ
ਤੋਰਿ ਲਿਆ ਜਬ ਭੌਂਦੂ ਆਖਰ ਲਭਦਾ ਫੇਰ ਵਸੀਲੇ ਨੂੰ। ਅਮਲਾਂ ਬਾਝ
ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਖੁਦ ਸਮਝਨ ਹਾਰਾ ਜਿਸ ਬੈਂ ਮਾਂਰਨ
ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ ਪਾਰਾ ਯਾਦ ਕਰੀਂ ਉਸ ਕੀਲੇ ਨੂੰ। ਪਤ ਪਰਤੀਤ ਰਹੂ ਤਾਂ
ਤੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਦੂਰ ਕਰੇਂ ਅੰਧੇਰੀ ਨਾਂਮ ਜਪੰਤਾ ਨਾ ਕਰ ਦੇਰੀ ਬੇਰ
ਬਤਾਵਣ ਹੀਲੇ ਨੂੰ। ਭਗਵਾਂਨ ਨਦਾਨ ਇਤੁੰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਕਹਾਂ
ਗਏ ਓਹੁ ਤੇਰੇ ਹਾਣੀ ਬੈਹ ਬੈਹ ਰੋਂਦੀ ਦੋਸਤ ਢਾਣੀ ਲਦ ਗਏ ਛੈਲ
ਛਬੀਲੇ ਨੂੰ। ੨। ਰੈਹਕਲਾ। ਮਹਲ ਚੁਬਾਰੇ ਅਜਬ ਉਚੇਰੇ ਖਿਜਮਤਦਾਰ
ਗੁਲਾਮ ਬਥੇਰੇ ਲੱਦ ਲੱਦ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਤ ਤੇਰੇ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਹੂਆ ਸਖਤਾ
ਤੂੰ। ਚਰਨ ਕਵਲ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰੇਂ ਹਰ ਦੇ ਕਹਾਂ ਗਏ ਉਹ ਤੇਰੇ ਘਰਦੇ
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਭ ਸੈ ਕਰਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਮਝ ਕੁਰਖਤਾ ਤੂੰ। ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀਂ ਮਨ ਮੇਂ ਜਬ ਲਗ ਸਾਸ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਤਨ ਮੇਂ ਮੂੜ ਕਰ
ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਜਿਉਂ ਜਨ ਮੇਂ ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਬਦਬਖਤਾ ਤੂੰ। ਪੇਸ਼
ਆਵੇ ਜਬ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹਰਦਮ ਯਾਦ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਪੀਆ ਬੋਧ ਬਚਾਰ
ਨਿਹਾਰੀ ਜੀਆ ਸਤ ਗੁਰ ਪ ਸੌਂ ਲਖਤਾ ਤੂੰ। ਸਭ ਕੁਛੁ ਭੀਤਰ
ਅੰਦਰ ਦੇ ਪਰੁਪੰਚ ਖੜੇ ਬਿਚ ਬੰਦਰ ਦੇ ਉਨ ਕੁਆੜ ਅੜਾਏ
ਮੰਦਰ ਦੇ ਓਹ ਦੂਰ ਹਟਾਵੀਂ ਤਖਤਾ ਤੂੰ। ਭਗਵਾਂਨ ਨਦਾਂਨ ਕੀ

ਅਫਲਾਤੂਨੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਂ ਗਾਫਲ ਖੂਨੀ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੇਂ ਪੈ ਪੈ ਜੂਨੀ ਦੰਡ ਸਹੇਂ ਸਿਰ ਸਖਤਾ ਤੂੰ । ੩। ਰੈਹਕਲਾ । ਸਮਝ ਲਵੀਂ ਮਨ ਮਤਿਆਂ ਸ਼ੇਰਾ ਬੈਹੜ ਨਾ ਹੋਸੀ ਆਵਨ ਤੇਰਾ ਸਤਗੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਖਨ ਉਚੇਰਾ ਖੋਜ ਲਵੀਂ ਖੁਦ ਸੀਨੇ ਨੂੰ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰਾ ਹੈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੁਝ ਤੋਂ ਨੂਰੁ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਪਰਖੇਂ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ਬੀਨੇ ਨੂੰ । ਮਲ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸੁਰਤ ਸਮਾਈ ਹੈ ਬਿਚ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਛਾਈ ਹੈ ਇਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਦਬਾਈ ਹੈ ਤੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰੀ ਆਈਨਨੂੰ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੁ ਭਗਵਾਨਾ ਹਿਰਸ ਹੈਰਾਨਾਹੈਂ ਗਲ ਤਾਨਾਕੌਡੀ ਫੜ ਲਈ ਭੁਲ ਨਦਾਂਨਾ ਛਡਕਰ ਨਾਮੁ ਨਗੀਨੇਨੂੰ।੪।

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਅਥ ਸੀਹਰਫੀ

ਭਗਵਾਂਣ ਦਾਸ ਮੌਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ਼ ਲਿਖਯਤੇ।

ਅਲਫ ਆਦ ਅਨਾਦ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈ ਖਾਂ ਕਿਉਂ ਪਿਆ ਹੈਂ ਪਾਂਵ ਪਸਾਰ ਬੇਲੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਬਲੋਂ ਆਖਰੀ ਐਹਦ ਬਣਿਆਂ ਫਿਰ ਰਹਿਣਾ ਨਾ ਬਿਚ ਸੰਸਾਰ ਬੇਲੀ। ਰਾਹੀ ਵਿਚ ਸਰਾਂਇ ਦੇ ਆਣ ਲਥੇ ਰੈਨ ਕਤਕੇ ਚਲਣੇਹਾਰ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੈ ਬੈਠ ਗੋਸ਼ੇ ਆਪ ਭਾਵ ਜੇ ਕਰੇਂ ਗਵਾਰ ਬੇਲੀ ।੧। ਬੇ ਬਾਫਰੀ ਕਾਫਰੀ ਕਰੇਂ ਗਾਫਲ ਨਹੀਂ ਸੱਚ ਬੇ ਝੂਠੁ ਨਿਤਾਰ ਲੈਂਦਾ। ਪਿਛੇ ਲਗ ਕੇ ਦਮਕ ਬੇ ਦਮਕ ਹੋਇਆਂ ਕੋਟੁ ਕੂੜ ਕੁਮਤਿ ਉਸਾਰ ਲੈਂਦਾ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਅਜੇਬ ਬਣਿਆ ਬਾਜੀ ਉਲਟੀ ਲਾਇਕੇ ਹਾਰ ਲੈਂਦਾਂ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਦਿਲ ਬੇਦਿਲ ਹੋਕੇ ਕਹੀ ਅਪਣੇ ਪੈਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਲੈਂਦਾਂ ।੨। ਤੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਤਜ ਉਨਮੱਤ ਹੋਵੇਂ ਗਿਰੇਂ ਵਿਚ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਖੂਹ ਬੇਲੀ । ਚਲੇਂ ਚਾਲ ਕੁਚਾਲ ਬੇਹੋਸ ਬਣਕੇ ਪਵੇਂ ਜਾਇ ਬਕਾਰ ਦੀ ਜੂਹ ਬੇਲੀ।

ਪਾਏਂ ਕਸਟ ਸੁਪਸਟ ਸੇ ਨਸਟ ਹੋਕੇ ਵਿੰਦੇ ਬੇਦ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੂਹ ਬੇਲੀ।
ਮੌਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ ਨਦਾਨ ਜੇਹੜਾ ਨਹੀਂ ਖੋਜ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਰੂਹ ਬੇਲੀ ੩
ਸੇ ਸਾਬਤੀ ਸਿਖਿਆ ਏਹ ਪਹਿਲੇ ਹੋਇ ਰਹੁ ਤੂੰ ਦਿਲੋਂ ਬੇ ਮੜਕ ਬੇਲੀ
ਪਰਜਾ ਨੂਰ ਦਾ ਲਟਕਦਾ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਤਿਸ ਬਿਚ ਨਾਂ ਹੋਰ ਹੈ ਰੜਕਬੇਲੀ
ਜਿਥੋਂ ਟੁਟਿਆ ਮੇਲ ਤੂੰ ਉਸ ਮਾਹੀ ਚੜ੍ਹ ਆਸਕਾਂ ਵਾਲੜੀ ਸੜਕ ਬੇਲੀ
ਮੌਜ ਦਿਲ ਬੇਬਤਨਨੂੰਬਤਨਮਿਲ ਦਾਕੇਸ਼ੀਮਾਰਦਾਭੜ ਖਲਾਧੜਕਬੇਲੀ ੪
ਜੀਮ ਜਾਗ ਮੁਸਾਫਰਾ ਸੁਤਿਆ ਓਇ ਤੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਬਿਚ ਹੈ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ
ਜਰਾ ਅਖੀਆਂ ਪਟ ਉਸਾਣ ਲੈ ਖਾਂ ਦੇਖੁ ਕਿਤਨੀ ਤੁਧਨੂੰ ਕਾਟ ਹੁੰਦੀ
ਇਕੁ ਲਾਲੁ ਗੁਵਾਂਵਦਾ ਲਗ ਨੀਂਦੇ ਦੂਜੇ ਖੋਟੀ ਹੈ ਮੂਰਖਾ ਬਾਟ ਹੁੰਦੀ
ਮੌਜ ਦਿਲ ਬਖਤ ਬਤੀਤ ਹੋਵੇ ਫੇਟ ਭੁਨਦੀ ਫਿਕਰ ਦੀ ਲਾਟ ਹੁੰਦੀ ੫
ਹੇ ਹਿਰਸ ਦਾ ਲਗਿਆ ਜਾਲ ਅਗੇ ਜਾਂਈ ਮੂਲ ਨਾਂਹੀ ਸਦੇ ਰਾਹ ਬੇਲੀ
ਛਡ ਚਟਕ ਬੇਅਟਕ ਬੇਭਟਕ ਹੋ ਤੂੰ ਪਿਛੋਂ ਨਫਸ ਸੈਤਾਂਨ ਨੂੰਲਾਹਿਬੇਲੀ
ਡੋਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਇਲਾਜ ਸੌਖਾ ਵਾਹਜਾਇ ਨਾਂ ਫੇਰ ਬੇਵਾਹ ਬੇਲੀ
ਮੌਜ ਦਿਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੀਰ ਹੈ ਜੋ ਭੰਨ ਤੋੜ ਇਹ ਕਰੀਂ ਸੁਆਹ ਬੇਲੀ ੬
ਖੇ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਤੂੰ ਖਿਆਲ ਸਾਰੇ ਮੱਥਾ ਖਾਸ਼ਕਾ ਆਰਫਾਂ ਟੇਕ ਕਰਕੇ।
ਸਾਂ ਖਾਂ ਛਡਕੇ ਆਸਰੇ ਵਲ ਆਂਵੀ ਦੇਖੀਂ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਮੇਂ ਏਕ ਕਰਕੇ।
ਜੋੜ ਆਤਮਾਂ ਨਾਲ ਪਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਫਤੀਂ ਬੰਦਗੀ ਇਹ ਬਬੇਕ ਕਰਕੇ।
ਮੌਜ ਦਿਲਪਰਪਕਪਰਮਾਰਥੀਹੋਹੋਵਾਲਿਆਦ ਬਿਹਾਰ ਦਾਨੇਕ ਕਰਕੇ੭।
ਦਾਲ ਦਿਸਦਾ ਰੰਗ ਅਨਪ ਹੈ ਜੁ ਭੁਲ ਜਾਵਦਾ ਦੇਖ ਨਦਾਨ ਬੇਲੀ।
ਹੱਡ ਮਾਸ ਤੇ ਬੁਕ ਹੈ ਚੰਮ ਅੰਦਰ ਉਤੋਂ ਬਣੀ ਬਣੋਟ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਬੇਲੀ।
ਚੜਦਾ ਆਣ ਤੁਫਾਨ ਜੁਆਨ ਬੇਲਾ ਕੋਈ ਬਚਦਾ ਹੈ ਨਿਗਾਵਾਨ ਬੇਲੀ
ਮੌਜ ਦਿਲ ਦਰਵੇਸ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ ਪੇਸ ਜਾਣ ਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੇਲੀ ੮।
ਜ਼ਾਲ ਜਰਾਨਾਂ ਫੇਰ ਹਿਆਉ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾਰਦਆਇਕੇਜਦੋਂ ਬਹਾਰਹੁੰਦੀ
ਭੁਲ ਜਾਣ ਨਸੀਹਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ।

ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਰਾਂਨ ਹੋ ਰਹੇ ਪਾਗਲ ਬਿਰਤੀ ਜਿਸਦੀ ਬਿਚ ਬਕਾਰ ਹੁੰਦੀ।
ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾ ਕਰਗ ਚਰੁੰਡ ਦਾ ਓਹੁ ਜਿਹਨੂੰ ਠੀਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬਚਾਰ ਹੁੰਦੀ
।੯। ਰੇ ਰੰਦ ਸ਼ੈਤਾਂਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਖਣੀ ਇਸਦੀ ਝਾਕ ਬੇਲੀ।
ਭੁਸ ਬੁਰਾ ਇਹ ਮਿਟੀ ਦੇ ਖਾਣ ਵਾਂਗੂ ਸਿਰ ਪਾਉ ਤੂੰ ਇਸਦੇ ਖਾਕ ਬੇਲੀ
ਰਵ ਰਿਹਾ ਓਹੁ ਦੇਖਣੇਹਾਰ ਸਾਰੇ ਇਸ ਬਿਧ ਰਹ ਜਾਵਣਾ ਪ ਕ ਬੇਲੀ।
ਮੌਜ ਦਿਲ ਬਣੌਟ ਸੇ ਉਠ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਸਚ ਦਾ ਸਾਕ ਬੇਲੀ।
।੧੦। ਜ਼ੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਜਾਵੰਦਾ ਯਾਰ ਉਥੇ ਜਿਥੇ ਇਸ਼ਕ ਵਾਲਾ ਤੋੜਾ ਆਣ
ਧੁਖਦਾ।ਇਕ ਪਲਕ ਨਾਂ ਆਮਦੀ ਚੈਨਤਿਸਨੂੰ ਧੂੰਆਂ ਹਿਜਰ ਵਾਲਾਵਿਚ
ਜਾਨ ਧੁਖਦਾ।ਤਲ ਬਗਾਰਹੇ ਤੜਫਦਾ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀਂ ਦਿਲ ਉਸਦਾ ਵਾਂਗ
ਸਮਾਨ ਧੁਖਦਾ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਹਕੀਕੀ ਦਾ ਨੇਕ ਰਸਤਾ ਰਹੇ ਬਿਚ ਮਜਾਜ
ਪਰਾਣ ਧੁਖਦਾ।੧੧। ਸੀਨ ਸਮਝ ਵਾਲਾ ਖੇਲੇ ਸਮਝ ਬਾਜੀ ਨਹੀਂ
ਜਾਵੰਦਾ ਭੁਜ ਕਬਾਬ ਵਾਂਗੂ। ਭੱਠੀ ਆਂਨ ਸ਼ੈਤਾਂਨ ਦੀ ਚੜੇ ਜਿਹੜਾ
ਜਾਏ ਸੂਤਿਆ ਅਰਕ ਗੁਲਾਬ ਵਾਂਗੂ। ਨਸ਼ਾ ਲਗਿਆ ਇਸਦਾ
ਜਿਸ ਤਾਂਈ ਪਿਆ ਤੜਫਦਾ ਤੇੜ ਸ਼ਰਾਬ ਵਾਂਗੂ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ
ਹਾਂਸਲੀ ਸਮਝ ਸਾਰੀ ਪਿਛੇ ਦਸ ਜਵਾਬ ਹਸਾਬ ਵਾਂਗੂ।੧੨ ਸ਼ੀਨ ਸ਼ੌਕ
ਜਾਂ ਜਾਗਿਆ ਸਚ ਵਾਲਾ ਲੱਗਾ ਗਿਆਂਨ ਦਾ ਕੋਰੜਾ ਸਾੜ ਕਰਕੇ।
ਹੋਇ ਹਿਹਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਲੱਗਾ ਦੇਖਣੇ ਨੈਨ ਉਘਾੜ
ਕਰਕੇ। ਮਨੋਰਾਜ ਦੀ ਫੌਜ ਮੌਕੂਫ ਹੋਈ ਗੋਲਾ ਗੈਬ ਦਾ ਚਲਿਆ ਤਾੜ
ਕਰਕੇ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਹੈ ਦਿਲ ਕੁਸਾਦ ਹੋਇਆ ਕੁਆੜਾ ਭਰਮ ਦਾ
ਟੁਟਿਆ ਕਾੜ ਕਰਕੇ।੧੩। ਸੁਆਦ ਸਬਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਹੈ ਸਹੀ ਸਾਰੀ
ਪਰੁ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਜੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ। ਰੂਹ ਹਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹਲਾਏ
ਜ਼ਰਾ ਖਚਤ ਬਿਚ ਗਿਆਂਨ ਸਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ। ਜੱਤ ਸੱਤ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਵਿਚ
ਪੂਰਨ ਏਹੋ ਆਰਫਾਂ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਜਾਂਣ ਲੈ ਸਹੀ
ਸਾਦਕ ਨਹੀਂ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਲੇਸ ਹੁੰਦੀ।੧੪।

ਜ਼ੁਆਦ ਜਰਬ ਤਕਸੀਮ ਨਾਂ ਜੋੜ ਬਾਕੀ ਜਿਥੇ ਲਗੀ ਹੈ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਬੇਲੀ। ਨਹੀਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਭਾਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਮਿਟ ਜਾਮਦੀ ਕੁਲ ਉਪਾਧ ਬੇਲੀ। ਨਹੀਂ ਹਮ ਤੇ ਤੁਮ ਜਹ ਮੂਲ ਕੋਈ ਓਥੇ ਦਸ ਕੀ ਹੋਰ ਬਿਆਧ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਜਕੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਸਾਰ ਮੇਂ ਸਾਧ ਬੇਲੀ।੧੫। ਤੋਇ ਤਾਲਬਾਂ ਲਈਂ ਤਲੀਮ ਐਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾ ਰਹੇ ਫਸਾਦ ਕੋਈ। ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਰਹੇ ਬਾਕੀ ਐਸੀ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਬੈਠ ਬੁਨਿਆਦ ਕੋਈ। ਸਚੇ ਨਾਂਮ ਦੇ ਬਿਚ ਸਮਾਂਵਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਬਸਦਾ ਨਹੀਂ ਬਰਬਾਦ ਕੋਈ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਹੋਹ ਅਮਰ ਅਫੁਰ ਹੋਕੇ ਕਦੇ ਅੰਤ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਹ ਆਦ ਕੋਈ।੧੬। ਜ਼ੋਇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਬਾਤ ਇਕੁ ਹੋਰ ਭਾਈ ਪਿਆ ਮੂਲ ਤੇ ਬਧ ਬਿਆਜ ਇਸ ਨੂੰ। ਕਰੇ ਨੂਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਿਉਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦਾ ਖਾਕੀ ਦਾ ਕਾਜ ਇਸ ਨੂੰ। ਰਿਹਾ ਫਸ ਖਿਆਲ ਬਗਾਰ ਅੰਦਰ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇਗਾ ਨੂਰੀ ਦਾ ਤਾਜ ਇਸ ਨੂੰ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਹਕੀਕਤੀ ਹਕੁ ਮਿਲਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਖਰਾਬ ਇਹ ਪਾਜ ਇਸ ਨੂੰ।੧੭। ਐਨ ਆਸ਼ਕਾਂ ਆਰਫਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਨਾ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਓਹੋ। ਚਸ਼ਮਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਆਂਮਦੀ ਚੈਨ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਬਿਚ ਬਜ਼ਾਰ ਓਹੋ। ਅਕਲ ਸ਼ਕਲ ਸੇ ਪਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਗਰ ਜਹਾਂ ਬਜਦੀ ਨਾਮਦੀ ਤਾਰ ਓਹੋ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਏਹ ਮੁਰਸ਼ਦੋਂ ਰਾਹੁ ਮਿਲਦਾ ਸਿਰ ਸੌਂਫ ਕੇ ਬਣਜ ਬਪਾਰ ਓਹੋ।੧੮। ਗ਼ੈਨ ਗੰਮ ਤੇ ਗਰਜਦੀ ਫੈਂਕੁ ਗਠੜੀ ਬਣ ਰਹੁ ਨਾ ਭਾਰ ਬਰਦਾਰ ਬੇਲੀ। ਵਿਚ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਬਕੀਮਤੀ ਹੈਂ ਲਵੇਂ ਸਾਰ ਜੇ ਹੋਏਂ ਸਰਦਾਰ ਬੇਲੀ। ਪੁਜੇ ਵਾਹ ਨਾ ਕਾਲ ਜੰਜਾਲ ਸੰਦੀ ਹੋਏਂ ਜੀਵੰਦਾ ਦਿਲੋਂ ਮੁਰਦਾਰ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾ ਖੌਫਦੀ ਜਾਇ ਰਤੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਮਨਸੂਰ ਹੈ ਦਾਰ ਬੇਲੀ। ।੧੯। ਫੇ ਫੈਹਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਖੂਬੁ ਸਮਝੀਂ ਜੇਹੜਾ ਅਬ ਸੁਵਾਲ ਜਵਾਬੁ ਹੁੰਦਾ। ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹ ਦਿਤਾ ਵਲੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਓਸ ਅਜਾਬ ਹੁੰਦਾ। ਕਰਦਾਂ ਗਡੀਆਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਛੇਦ ਕਰਦੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਇਹੁ ਉਸਦੇ ਬਾਬ ਹੁੰਦਾ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਹਾਲ ਸਾਰਾ ਫੇਰ ਸੁਖਨ ਦਾ ਕਰਨ ਸਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ।੨੦। ਕਾਫ ਕੌਲ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬਾਰੀਕ ਜਿਹਾ ਕਦਰ ਇਸਦੀ ਪਾਵਣੀ ਦਰ ਬੇਲੀ। ਅਦਲ ਸਚ ਤੇ ਝੂਠ ਦਾ ਦੇ ਲੱਜਤ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੀ ਕਢ ਕਸੂਰ ਬੇਲੀ। ਖਾਕੀ ਜਿਸਮ ਸੇ ਬੇ ਅਮੇਦ ਹੋਕੇ ਲਗ ਰਹੇ ਜਾਂ ਰੂਹ ਬਿਚ ਨੂਰ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਕਿਉਂ ਮਰਤਬੇ ਸਚ ਬਾਲੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਦਰਦ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਲੀ ।੨੧। ਕਾਫ ਕਰਮ ਕਰੋੜ ਨਾ ਪਹੁਚ ਸਕੇ ਕਰੀਂ ਸਮਝ ਕੇ ਪਰਨ ਅਪਰੇਖੁ ਐਸਾ। ਖਸ ਖਾਸ ਸਮਾਂਨ ਨਾਂ ਹਈ ਛਿਦ੍ਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਦੋਖੁ ਐਸਾ। ਮਿਟ ਜਾਂਣ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਸਾਰੇ ਸਚ ਝੂਠ ਨਾ ਰਹੇ ਸੰਤੋਖੁ ਐਸਾ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾਂ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਂਨ ਉਥੇ ਦੰਮ ਮਾਰ ਨਾ ਬਣੇ ਨਾ ਮੋਖੁ ਐਸਾ.੨੨। ਲਾਮ ਲਾਹਿਕੇ ਦਿਲੋਂ ਭਰਾਂਤ ਅਬਲ ਫੇਰ ਜਾਏਂ ਜੇ ਆਰਫਾਂ ਬਲ ਬੇਲੀ। ਕਰੇਂ ਆਸ ਨਰਾਸ ਪਾਵਣੇ ਦੀ ਰੰਦੂ ਬਹੇਂ ਮਕਸੂਦ ਦਾ ਮਲ ਬੇਲੀ। ਸਮਾ ਪਾਇਕੇ ਅਕਸ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਆਪੇ ਰਿਦੇ ਠਾਂਮ ਜੇ ਰਹੇਂ ਅਤਲ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਇਹੁ ਸੁਹਬਤੋਂ ਫੇਜ ਹੁੰਦਾ ਝੂਠੀ ਜਾਣ ਨਦਾਨ ਨਾਂ ਗਲ ਬੇਲੀ ।੨੩। ਮੀਨ ਮੰਨਦਾ ਨਹੀਂ ਓਹ ਸਚ ਰਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਰੋਜੂ ਕੁਸੰਗ ਦੀ ਲਾਗ ਜਿਨ ਨੂੰ। ਖਸਲਤ ਹੰਸ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈਵਾਨ ਜਾਣੇ ਠੂੰਗੇ ਮਾਰਦੇ ਦਿਜਦੇ ਕਾਗ ਜਿਸਨੂੰ। ਕਹੇ ਕੁਲ ਬਕਵਾਸ ਇਹ ਗਾਉਣ ਪਕਾ ਪਰਖਣ ਆਉਣ ਨਾਰੰਗ ਦੇ ਰਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਮਗਜ਼ ਗੰਦਾ ਨਹੀਂ ਲਪਟ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ।੨੪ ਨੂਨ ਨੇਹ ਜੇ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਨਜਰ ਖੁਲੇ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕੁਲ ਸ਼ੁਮਾਰ ਅੰਦਰ। ਸਤੇ ਦੀਪ ਨੌਂ ਖੰਡ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਬਿਚੇ ਖਬਰ ਗੈਬ ਦੀ ਖਿਆਲ ਗੁਜਾਰ ਅੰਦਰ। ਪੜਦਾ ਗਫਲਤੋਂ ਚਕਦਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾਫਲ ਖੋਇਆ ਜਤਨ ਬਗੈਰ

ਦਿਲਦਾਰ ਅੰਦਰ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਤੂੰ ਸੀਨੇ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਕਰੀਂ ਰਬਦਾ ਨਿਤ ਦੀਦਾਰ ਅੰਦਰ ।੨੫। ਵਾਉ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਨਗਾਹਿ ਹੋਣੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਈ ਤਲਪਟ ਬੇਲੀ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਹਜ਼ਰਾਇਤਾਂ ਕਰੇ ਕਾਮਣ ਕੋਈ ਕਰੇ ਨਜੂਮ ਦਾ ਰਟ ਬੇਲੀ। ਗਏ ਉਲਝ ਅਨੇਕ ਅਫਸੋਸ ਆਲਮ ਰਹੇ ਬਿਚ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਅਟ ਬੇਲੀ । ਮੌਜ ਦਿਲ ਕਿਉਂ ਦਿਲ ਦਾ ਬੈਹਰ ਖੁਲੇ ਸਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਟ ਬੇਲੀ। ੨੬ । ਹੇ ਹੋਂਵਦਾ ਹੱਜ ਜਮਾਲ ਉਸਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਉਸ ਹੀ ਤਰਫ ਦਾ ਸਾਸ ਜੇਹੜਾ । ਇਕ ਦੰਮ ਨਾਂ ਜਾਵਦਾ ਮੂਲ ਖਾਲੀ ਕਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਚ ਨਵਾਸ ਜੇਹੜਾ । ਕਰ ਆਸਰੇ ਬਿਚ ਅਨਾਦ ਨਿਸਚਾ ਮਿਟ ਜਾਏ ਬਣੰਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੇਹੜਾ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾਂ ਲਗਦਾ ਦਾਗ ਉਸਨੂੰ ਹੈਗਾ ਸ਼ੁਧ ਸਰੂਪ ਅਕਾਸ਼ ਜੇਹੜਾ।੨੭।ਲਾਮ ਲਖਤਾ ਲਾਈ ਅਲਖਵਾਲੀ ਗਾਲਬ ਪੈਣਨਾਂ ਤੁਧ ਤੇ ਆਠ ਬੇਲੀ । ਜਿਤ ਕਾਂਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਕਰੀਂ ਮਾਰ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਠ ਬੇਲੀ। ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਹਈ ਚਿੰਤਾ ਇਨਾਂ ਮਾਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਠ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਖਤਾਬ ਨਦਾਂਨ ਦਾ ਤਾਂ ਦਿਲੋ ਮਾਰਦਾ ਮੌਜ ਦੀ ਠਾਠ ਬੇਲੀ । ੨੮। ਅਲਫ ਏਸ ਹੈ ਮੁਰਤਬੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਓਹੁ ਭਇਆ ਆਇ ਇਤ੍ਰਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ ਜਿਸਨੂੰ । ਮਗਰ ਰਸਮ ਨਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਏ ਆਲਮ ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਚਰਾਗ ਜਿਸਨੂੰ। ਰਹੇ ਮਸਤ ਬੇਖਬਰ ਬੇਖਤਰ ਆਸ਼ਕ ਲਗ ਜਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਜਾਗ ਜਿਸਨੂੰ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਨਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਭਾਹਿ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦਾਗ ਜਿਸਨੂੰ। ੨੯। ਬੇ ਧਾਤ ਦਾ ਧਾਰ ਹੋ ਜਾਏਂ ਵਾਸਲ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਂ ਦੀ ਬੰਨ ਜਮਾਤ ਬੇਲੀ। ਖੁਦੀ ਛੋੜ ਬੇਖੁਦ ਹੋ ਖੁਦ ਹੋਵੇਂ ਪੀਵੇਂ ਅਜਲੀ ਆਬ ਹਿਆਤ ਬੇਲੀ। ਜਦੋਂ ਆਣ ਤਾਸੀਰ ਨੂੰ ਅਸਰ ਹੋਵੇ ਹੋਇ ਜਾਂਵਦੀ ਤੁਰਤ ਨਜਾਤ ਬੇਲੀ। ਮੌਜ ਦਿਲ ਜਾਂ ਦਿਲ ਮੇਂ ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲੀ ਜ਼ਾਤ ਮੇਂ ਜ਼ਾਤ ਹੈ ਜ਼ਾਤ ਬੇਲੀ। ੩੦। ਸਾਜਨ

ਸਾਦਕ ਅਰਜਾਂ ਕਰਦੇ ਅਪਨੀ ਕਹੋ ਕਹਾਨੀ ਮੇਹਰਵਾਂਨੀ। ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਨਾਂ ਇਸ ਬਿਧ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪ ਸਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮਕਾਂਨੀ। ਤਬ ਇਹ ਬੋਲ ਬਣਾਏ ਆਰਫ ਕਹਿੰਦਾ ਸੁਖਨੁ ਜੁਬਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਫਾਂਨੀ। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਹੈ ਨਾਮਾਂ ਅਸਲੀ ਇਸਮ ਖਤਾਬੀ ਜਾਂਨੀ ਮੌਜ ਦਿਲਾ ਦਿਲਦਾਨੀ।੩੧। ਕਬਿਤ। ਝਿੰਗੜਾਂ ਦੀ ਜੂਹ ਵਿਚ ਢਾਬ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਸੁਖਨ ਇਹ ਸਾਰ ਹੈਂ ਨਦਾਂਨ ਕਹੇ ਮੌਜ ਦਿਲ। ਦੁਐਤ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕੇ ਅਦੁਤੀ ਕੇ ਮਕਾਂਨ ਪਰ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਭੇਖ ਨਾਂ ਬਣਾਵਟ ਹੈ ਤਿਲ। ਸਰਬ ਸੁਆਂਗ ਵਿਖੇ ਖੇਲਦਾ ਨਰੇਸ਼ ਹੋਇ ਭਰਮ ਉਠਾਇ ਨਿਰਪਖ ਦਰਵੇਸ਼ ਮਿਲ। ਅਮਲ ਕਮਾਏਂ ਜੇਹੜੇ ਕਹੇ ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਆਵੇ ਨਾਂ ਨਦਾਂਨ ਨੇੜੇ ਆਫਤ ਅਜਿਲ ।੩੨। ਸ੍ਵੈਯਾ। ਸੁਖਨਲ ਸਾਰ ਬਹਾਰ ਕਹੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸਹੀ ਇਹ ਹੈ ਬੁਕਰਾ। ਸੋ ਤਕਰੀਰ ਤਹਰੀਰ ਕਰੀ ਤਸ਼ਰੀਹ ਰਰੀ ਹਮ ਜੋ ਫੁਕਰਾ। ਸੇਹਤ ਸੈਰ ਇਹ ਪੈਰ ਪੇ ਪੈਰ ਕਰੇਂ ਗਰ ਠੈਰ ਹੌਏਂ ਠੁਕਰਾ। ਅਮਨ ਕੇ ਚਮਨ ਮੇਂ ਗਮਨ ਹੂਏ ਜਬ ਦਾਸ ਭਗਵਾਂਨ ਕੀਓ ਸੁਕਰਾ।੩੩। ਦੋਹਰਾ। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗੁਰ ਚਾਹੀਏ ਜੈਸੇ ਆਹਨ ਗਰ। ਪਕੜ ਹਥੌੜਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸਿਧੇ ਦੇਵੇ ਕਰ।੧। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਭੁਲ ਨਿਕਲੇ ਜੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਲੁਹਾਰ। ਰੇਤੀ ਪਕੜ ਗਿਆਂਨ ਕੀ ਲਾਹੇ ਤੁਰਤ ਜੰਗਾਰ।੨। ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਭੁਲ ਅਬ ਨਾਂ ਹੈ ਗੁਰ ਜਾਤ ਅਜਾਤ। ਜਿਉਂ ਕਾ ਹੀ ਤਿਉਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਪੀਤਾ ਆਬ ਹਿਆਤ ।੩। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗੁਰ ਮੰਨੀਏ ਕਾਮਲ ਵਲੀ ਫਕੀਰ। ਰਸਤੇ ਰਸਤੇ ਜਾਵੰਦਾ ਦੇਵੇ ਛੋਡ ਸਰੀਰ।੪। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਗੁਰੁ ਗਿਆਤ ਸੇ ਐਸੇ ਕੀਓ ਚਲਾਨ। ਪ੍ਰਾਨਾ ਦੀ ਗਠ ਖੋਲਕੇ ਬਾਨੀ ਸੇ ਨਿਰਬਾਣ ।੫। ਬੰਗੇ ਸ਼ੈਹਰ ਸੇ ਮੀਲ ਦੋ ਪਛਮ ਓਰ ਪਛਾਨ। ਯਾਦਗਾਰ ਤਹ ਗੁਰ ਕੀ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰ ਹੀ ਦਰਮਿਆਨ।੬। ਸ੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਰਨਾਮ। ਜਿਨ ਕੇ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਜਾਂਨਿਓ

ਨਾਮੀ ਨਾਮ।੭। ਕਹਿ ਮੁਖ ਉਪਮਾ ਹੌਂ ਕਰੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ ਮੋ ਜੈਸੇ ਮਤਿ ਮੰਦ ਕੋ ਕੀਨੋ ਆਤਮ ਇਆਨ।੮। ਸ੍ਰੀ ਜਵਾਹਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੇ ਗੁਰ ਕੋ ਭੀ ਪਰ ਨਾਮ। ਗੁਰ ਕੋ ਭਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਿਲਭੀ ਹੈ ਮੋਹ ਰਾਮ।੯। ਬਿਚ ਹਜੂਰੀ ਮਰਤਬੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੁਬਹਾ ਸ਼ਾਮ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰ ਔਲੀਆ ਹੰਬੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਨਾਂਮ।੧੦। ਆਤਮ੧ ਖੰਡ੯ ਬਕਾਰ ੬ ਬਿੰਦ ੦ ਸੰਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮ ਰਾਇ। ਭਗਵਾਂਨ ਦਾਸ ਅਬ ਮੌਜ ਦਿਲ ਦੀਨੀ ਕਲਮ ਠਰਾਇ।੧੧। ਬੇਦ (੪) ਬਰਨ (੩) ਜੁਗ (੪) ਅੰਕਲਾ ਸੰਮਤੁ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹਿ। ਭਗਵਾਨ ਬਲਾਸ ਸਮਾਤੰ ਪਾ ਬਿਸਰਾਮ ਪਨਾਹਿ॥

ਸੰਮਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ੪੩੪